

Giới thiệu Thục Nữ Dụ Phu

Editor: Tuyển editor

Thể loại: cổ đại, 1x1, sủng ngọt, cung đình hậu tước, hài hước, nhẹ nhàng, duyên trời tác hợp, HE.

Số chương: 106 chương.

Chỉ vì một đạo thánh chỉ tứ hôn mà nàng phải thành thân với người xa lạ chưa từng gặp mặt, động phòng hoa chúc với hán sao? Hán là vị hôn phu mà nàng luôn tâm niệm chờ đợi sao?

Nàng phải làm cách nào để thân mật ở chung với một người xa lạ?

Mẫu thân là thục nữ tiêu chuẩn, cho nên thanh danh bên ngoài của nàng cũng là đoan trang quy củ, chỉ là nàng phát hiện ý nghĩ của mẫu thân rất không thích hợp, Cửu vương phi độc chiếm Cửu vương không cho hán nạp thiếp, không tính là hiền thực, nhưng vì sao Cửu vương lại sủng nàng như vậy?

Vì thế nàng ngoan ngoãn trước mặt người khác, nhưng sau lưng người lại cư xử rất xấu.

Quyển I: Động phòng với người xa lạ.

Quyển II: Ba mươi sáu kế dụ phu.

Cuốn III: Bốn mươi tám cách sủng thê.

Cuốn IV: Bồi thường mong muốn xưa nay cho ta.

“Phu quân, ta muốn.”

“Hửm?”

“Phu quân, ta muốn chàng thật lòng yêu ta.”

“Được.”

“Phu quân, ta muốn sinh một đứa trẻ cho chàng.”

“Được.”

“Phu quân, ta muốn. Hòa li.”

“Gừ!”

Bạn đang đọc truyện *Thục Nữ Dụ Phu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 1-1: Thánh chỉ đến Cao gia

Editor: Gà

Sông nước Giang Nam đẹp như họa, Lăng Ba thủy vận, Hân Mặc lưu danh.

Chơi cờ dưới tàng cây, say hoa phẩm rượu, thần nhiên thưởng thức trà trong đình. Nước xanh biếc bao quanh tường trắng, hoa hồng roi rụng xuống mái ngói xanh, khúc sông quanh co khẽ ngâm nga từ sáng sớm đến lúc chiều tà.

Một nữ tử thanh lệ tóc dài đến eo, ngồi trên một con thuyền lá, đi xuyên qua núi xanh nước biếc, hai bờ sông đã trải qua ba đào sóng gió và sự nhu tình phiêu đảng từ cổ chí kim, cái mà dòng sông trong vắt này chứa đựng, dường như là dấu vết và tang thương của năm tháng.

Khúc sông dọc theo bờ đề dài ngàn dặm, theo gió chấp chôn, một nữ tử Giang Nam đáng vẻ thướt tha mềm mại, đang che dù ngồi trên mũi thuyền màu đen. Làn da như tuyết ngưng, y nhân như ngọc. Nước là sóng mắt, núi là mi khi chau mày. Muốn hỏi người đi đường? Mặt mày nhẹ nhàng. Nữ tử như nước, mắt sáng như hồ, thanh tú và ôn uyển, thanh lệ thoát tục.

Đến trước cửa phủ tướng quân, nàng neo thuyền lên bờ, chậm rãi đi lên con đường lát đá xanh cổ kính, mưa phùn mênh mông thấm ướt hoa từ đình

huong, chiếc ô màu phấn, mép váy bay tán loạn vén lên nhiều đóa hoa tuyết mỹ, dọc theo tường viện cao lớn nhẹ nhàng đi qua, mưa hương lượn lờ vào bức rèm, thanh ánh như mộng.

"Nương, con đi am Quan Âm cầu xin bùa bình an này, treo ở đây đi." Cô nương treo túi bùa bình an ở trước bàn thờ Phật, rồi thành kính xá lạy.

"Tĩnh Thực, khui! Mau ngồi bên cạnh nương, có một tin tốt phải nói cho con biết." Sắc mặt phụ nhân trung niên có vẻ hơi tái nhợt, dùng khăn che miệng, để nha hoàn đỡ mình ngồi dậy.

Thế cốt nẫu thân không bền chắc, bệnh nặng bệnh nhẹ không ngừng, phụ thân lại ở chiến trường Mạc Bắc xa xăm, tuy những năm gần đây Tiểu Đường và Đột Quyết [1] giao hảo, không có chiến sự, nhưng nẫu thân vẫn không yên lòng, mỗi khi đến sinh thần của phụ thân đều muốn đích thân đi am Quan Âm cầu bùa bình an. Năm nay họ khan gầy gót, đi không được, nên trưởng nữ làm thay.

[1] Đột Quyết: dân tộc thiểu số thời cổ, ở Trung Quốc, sau bị nhà Đường tiêu diệt

Nói sơ về chiến tranh Đường và Đột Quyết (năm 620—năm 657) là thế kỷ thứ 7 trong giai đoạn đầu triều Đường Trung Quốc thành lập cùng với hai Hãn Đông Quốc Đột Quyết và Tây Đột Quyết tiến hành một loạt các cuộc chiến. Trong đó chiến dịch và sự kiện chủ yếu có trận chiến Ngũ Lũng phản (năm 624), trận Kinh Dương và Vị Hà theo Minh (năm 626), trận Định Tương (năm 629), trận Âm Sơn (năm 630), trận Đình Châu (năm 651), trận Đường diệt Tây Đột Quyết (năm 657). Trong lúc chiến tranh, Đường triều từ bắt đầu trấn an và phòng ngự chuyển thành tiến công, thêm nội bộ Đột Quyết phân liệt và nội loạn, Đường triều chia ra năm 630 và năm 657 hoàn toàn đánh bại Đông, Tây Đột Quyết, bắt Đông Đột Quyết Hiệt Lợi Khả Hãn và Tây Đột Quyết Sa Bát La Khả Hãn làm tù binh, dẫn đến Hãn Quốc Đột Quyết diệt vong. Triều Đường làm chủ phía đông, lãnh địa Tây Đột Quyết chia ra thiết lập phủ Đô Đốc và phủ Đô Hộ. (Nguồn: baidu).

Ở đây tác giả để Tiểu Đường (chứ không phải Đại Đường) nên chắc lúc này triều Đường còn là nước nhỏ.

"Nữ nhi à, nghe nói chỉ ý ban hôn của Thánh thượng ít ngày nữa sẽ đến Liễu An châu [2], con cũng nên đi thăm thăm giá y đi, chuẩn bị một chút." Bàn tay tái nhợt gầy gò của Mạnh thị hơi run rẩy, kéo tay nhỏ bé của nữ nhi.

[2] châu: Ngày xưa chia đất ra từng khu, lấy núi sông làm mốc, gọi là “châu”. ◎Như: “Tô Châu” 蘇州, “Gia Châu” 加州

"Nương.." Khuôn mặt nhỏ nhắn của Tĩnh Thực xấu hổ đỏ bừng, bĩu môi ý bảo bà nhìn ra phòng ngoài. Đưa nàng đi am Quan Âm còn có biểu ca Mạnh Văn Hâm, đơn giản sửa sang lại y quan, đang muốn tiến lên hành lễ với cô mẫu, nghe được câu nói như vậy, cả kinh dừng bước, nháy mắt vài cái, mới chậm rãi tiến lên, khom người thi lễ.

"Hâm nhi chớ đa lễ, cô mẫu cũng không phải là người ngoài." Mạnh thị cười nói.

Phụ thân của Mạnh thị là Mạnh phu tử nổi danh nhất thư viện Giang Nam——thư viện Sơn Trường ở Liễu An, Mạnh gia là chi trưởng của tiên hiền Mạnh Tử, thi thư gia truyền, nặng quý cù lễ nghi.

Mạnh Văn Hâm là ngũ lang Mạnh gia, thuở nhỏ thông minh hơn người, chăm học biết lễ, vừa thi Hương đã trúng Cử nhân, kỳ thi mùa xuân sang năm rất có thể đạt được kim bảng đề danh.

"Biểu muội vừa mới cập kê, sẽ phải nghị hôn sao?" Trước kia cô mẫu luôn nói muốn giữ biểu muội bên người vài năm, cho nên hân vẫn không biểu lộ tâm tư của mình. Hôm nay, không biết có còn kịp hay không?

Da mặt Tĩnh Thực mòng, nghe bọn họ nghị luận hôn sự ngay trước mặt mình, không khỏi thẹn thùng đỏ mặt, buong nất nói: "Nương, nữ nhi mệt mỏi, về phòng trước ạ."

Cô nương ngượng ngùng, chân đi cũng gập, suýt nữa tông vào đại nha hoàn Nhã Cầm đang vội vàng đi vào phòng.

"Cô nương khoan đã, phu nhân, quan truyền chỉ ở Hoàng thành đã đến tiền viện, lão thái gia bảo phu nhân và đại cô nương nhanh đến tiền thính tiếp chỉ." Nhã Cầm lập tức nói.

Trong tiền thính đã đốt hương án, dọn xong bỏ đoàn. Người Cao gia tụ tập, đồng loạt quỳ xuống đất tiếp chỉ.

"Phụng Thiên Thừa Vận, Hoàng đế chiếu viết: Vì nghe thấy trưởng nữ của Phiêu Kỳ tướng quân Cao Bác Viễn, Cao Tĩnh Thực hiền thực độ lượng, dịu dàng đôn hậu, tướng mạo xuất chúng, Thái hậu và trẫm nghe thấy quá mức vui mừng. Nay với tam nhi tử Chu Lăng của Quận Vương Chu Thiêm, vừa đến tuổi thành gia, cần chọn ra hiền nữ phối xứng. Khuê nữ Cao Tĩnh Thực, với Chu Lăng có thể nói do trời đất tạo nên, vì để hoàn thành nét đẹp cho giai nhân, đặc biệt gả Cao Tĩnh Thực cho Chu Lăng, chọn ra ngày tốt thành hôn. Khâm thử!" Thái giám tuyên chỉ cao giọng tuyên đọc xong chiếu thư, luôn miệng nói chúc mừng, ban chiếu thư vào tay Cao lão thái gia.

Người Cao gia hai mặt nhìn nhau, trên mặt trừ khiếp sợ, thì không hề có vẻ vui mừng.

Trước đó Cừu vương phi đã từng hỏi qua ý tứ của Cao gia, nhưng khi đó nói là con thứ Quách Khải của Binh Bộ Thượng Thư Quách Dục. Tuy nói phủ Quận Vương cao hơn so với công phủ Thượng Thư, nhưng Cao gia cũng không phải vì với cao mới gả nữ nhi, biến cố bất ngờ, làm toàn gia ứng phó không kịp.

Cao lão thái gia cũng là người đã trải qua chiến tranh, tuy trong lòng không hiểu, nhưng vẫn hô tạ chủ long ân, nhận Thánh chỉ, cho tiền thưởng, lại lệnh cho quân gia khoản đãi thái giám truyền chỉ thật nồng hậu.

Mạnh Văn Hàm đứng trên bậc thang ngoài cửa sổ, nghe rõ thánh chỉ một chữ không sót. Không ngờ là công tử phủ Quận Vương, quả nhiên, lấy thân phận quan nhất phẩm của đương, biểu muội phải gả cho người môn đăng hộ đối, chứ không phải là hài tử thư viện nghèo kiết hủ lậu.

Hắn cất bước về nhà, thư sinh luôn trầm ổn, cũng bị vấp ở cổng lớn, suýt nữa ngã xuống.

Bạn đang đọc truyện *Thục Nữ Dụ Phu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 1-2: Thánh chỉ đến Cao gia 2

Quay đầu lại nhìn sang cổng lớn màu đỏ thẫm được thếp vàng, cười khổ. Cổng quá cao, không phải ai cũng có thể dễ dàng bước qua.

Trong đại sảnh, tiễn khách quý truyền chỉ đi, chỉ còn lại người Cao gia. Lão thái gia mở Thánh chỉ cẩn thận xem lại ba lần, thờ dài nói: "Đây đến tột cùng là duyên cố gì, sao con thứ Quách gia biến thành con trai thứ ba của Chu gia, Cửu vương phi cũng chưa từng gửi phong thư đến nói chút gì cả."

Cửu vương phi là nữ nhi của lão thái Liễu gia cách vách Liễu Yên Nhiên, hai nhà nhiều năm thế giao, thân như người một nhà. Tiết thanh minh Cửu vương phi hồi hương thăm người thân đã từng đề cập với lệnh công Cao gia về cháu ruột của Quách lão, con thứ Quách Khải của Binh Bộ Thượng Thư Quách Dực, nói là cùng lớn lên từ nhỏ với Thế tử Cửu Vương, vẫn vô toàn tài, nhân phẩm đoan chính, tính tình hiền hoà, lúc ấy vừa dịp Cao tướng quân cũng trở về nhà thăm người thân, bởi vì quan hệ giữa ông và Quách Dực không tệ, hiểu rõ phẩm hạnh Quách gia, nên đã đồng ý chuyện này. Lúc ấy Cửu vương phi đã cười nói, phần thưởng Quách gia muốn cầu hoàng thượng ân điển, sẽ là thánh chỉ ban hôn.

Lão thái gia im lặng suy nghĩ một chút, thấp giọng nói: "Thánh chỉ đã ban, bất luận trong lúc này có chuyện gì, cũng không thay đổi được rồi. Bác Viễn ở biên quan Mạc Bắc, thân thể nương Tịnh Thục lại không tốt, bây giờ chỉ kể, Bác Nghiệp sẽ dẫn theo hai tỷ muội Tịnh Thục lấy danh tiết Trung thu để đi thăm Cửu vương phi, đi vào kinh hỏi thăm chuyện này. Thuận tiện sửa lại tòa nhà trong kinh, nên đặt mua gì thì đặt mua, dù sao tương lai thành thân sẽ cưới vợ ở kinh thành."

Tịnh Thục trở lại khuê phòng, yên lặng ngồi trước thư án, cầm một quyển «Nữ giới» lên, ngưng thần hồi lâu, một chữ cũng không vào.

Tùy ý đặt cuốn sách ở góc bàn, cầm « Kinh Thi » mình thích nhất lên, vừa lật tay, chính là « Bội phong • Tĩnh nữ »: Tĩnh nữ kỳ xu, Sĩ ngã ư thành ngu, Ái nhi bất kiến, Tao thủ trì từ [3].

[3] Bài thơ "Tĩnh nữ" (Cô gái nhàn nhã) trích trong Kinh thi của Khổng Tử

Cô nương vẫn nhã xinh đẹp, hẹn gặp tình lang ở góc thành. Lại cố ý trốn không gặp hẳn, tình lang nhanh chóng gãi đầu nhìn xung quanh.

Nàng chưa từng có kinh nghiệm hoan khoái như vậy, thậm chí còn không đợi được tình yêu đầu tiên, đã bị thánh chỉ ban hôn. Hết lần này đến lần khác phu quân tương lai của mình không phải là người đã bàn bạc trước kia, trong lòng Tịnh Thục tràn đầy thấp thòm. Kinh thành xa xôi, phủ Quận Vương cao quý, nàng không xác định được tương lai của mình sẽ trôi qua thế nào.

"Ài..." Trong lúc vô tình, khúc môi tràn ra một tiếng than nhẹ.

Đại nha hoàn thiếp thân Thái Mặc ở một bên hé môi cười khê: "Cô nương đang suy nghĩ về cô gia tương lai sao? Cô nương yên tâm đi, nhà bọn họ cưới được cô nương mỹ mạo lại có trí thức hiểu lễ nghĩa như vậy, nhất định yêu như chỉ bảo thôi."

Tổ Tiên bên cạnh đang sử dụng sợi tơ tằm sửa sang lại đồ thêu, liếc mắt nhìn về phía bên này, không lên tiếng.

Thuở nhỏ hai đại nha hoàn này đã cùng Tịnh Thục lớn lên, Thái Mặc hoạt bát, Tổ Tiên trầm tĩnh. Sau đó Thái Mặc được ca ca chuộc thân ra ngoài lập gia đình, nhưng tân hôn được ba tháng, trượng phu của nàng đã bị kêu gọi nhập ngũ đi lính Tây Bắc. Sau lại rơi xuống sông Lương Sa rồi bị cuốn đi, bà bà (mẹ chồng) lập tức ép gả nàng cho tiểu thúc, nhưng tình cảm giữa Thái Mặc và trượng phu rất tốt, tin chắc trượng phu còn sống, không chịu tái giá, đã chạy khỏi nhà chồng, khóc lóc cầu xin Cao Tịnh Thục chữa cháp, để nàng trở về hầu hạ cô nương. Tịnh Thục mềm lòng, không nhìn nổi Thái Mặc tìm cái chết, nên đã cho bà bà nàng chút ngân lượng, để bà ta cho tiểu thúc cưới người khác, rồi giữ lại Thái Mặc.

Đang tâm phiền ý loạn, mẫu thân được Nhã Cẩm diu vào, thấy « Kinh Thi » trong tay Tịnh Thục, thờ dài nói: "Tịnh Thục, rất nhanh thôi con sẽ trở thành người có phu quân, nên đọc « Nữ giới », « Nữ Tắc » nhiều hơn đi, quy củ trong phủ quận vương này nhất định rất lớn, bị người chê cười chỉ là chuyện nhỏ, nếu bị bà bà, phu quân ghét bỏ, thì phải làm thế nào?"

Tịnh Thục yên lặng để cuốn sách xuống, đỡ mẫu thân ngồi xuống, yên tĩnh lắng nghe lời dạy dỗ.

Thân thể Mạnh thị không tốt, chỉ nói trong chốc lát, thì ho khan không nói nổi nữa. Tịnh Thục vội vàng đưa nước ấm cho mẫu thân uống, lại nhẹ nhàng giúp bà vỗ lưng để thuận khí.

Nữ nhi hiểu chuyện biết lễ, Mạnh thị cũng yên tâm, nên không ở lâu, trở lại phòng ngủ của mình nằm xuống tĩnh dưỡng.

Suy nghĩ về những năm thành thân đã qua, hàng năm trượng phu không bên cạnh, mình sinh hai nữ nhi thì thân thể đã suy yếu, cũng nghi ngờ không thể mang thai được nữa. Vì vậy, trượng phu chỉ đành phải nạp thiếp thất, sau lại có thứ tử.

Mạnh thị nhắm mắt lại, lệ nóng trượt qua tai, nữ nhi của bà, ngàn vạn lần không nên gặp một trượng phu như thế.

Thật ra thì trượng phu của bà cũng không tồi, thiếu niên anh hùng, dựa vào một thân bản lĩnh lúc Cao gia lâm vào khốn cảnh đã thi được Vô Trạng Nguyên, cứu cả nhà. Sau đó trấn thủ biên quan, rất ít về nhà. Nếu không phải ông đang ở bên ngoài khổ cực làm quan, để người nhà có được cuộc sống an bình. Ông cũng không gần nữ sắc, nếu không phải vì kéo dài hương khói, ông cũng không muốn nạp thiếp.

Năm đó Mạnh thị là đệ nhất tài nữ ở Liễu An châu, xinh đẹp hiểu chuyện, hai người cũng xem như trai tài gái sắc, làm người ghen tỵ. Nhưng giấy không hợp chân chỉ có tự mình biết, đêm tân hôn ông say mềm, lúc hưng hăng đâm vào đã gọi tên một nữ nhân khác. Đó là người yêu thanh mai trúc mã của ông, đáng tiếc đã gả cho người có quyền cao chức trọng, nên ông không có cách nào. Sau tân hôn, ông không về nhà, cho đến khi hài tử ra đời cũng chưa trở về liếc mắt nhìn, lúc Tịnh Thục đến tuổi trăng tròn mới nhìn thấy phụ thân. Nhiều năm gởi chiếc một mình trần trọc, Mạnh thị đã quen, cũng không chờ đợi gì nữa, chỉ hy vọng hai nữ nhi gả cho trượng phu tốt yêu thể tử thương hài tử thôi.

Tịnh Thục nằm trên giường cũng không ngủ được, nhìn chăm chăm trăng rằm trước cửa sổ, suy nghĩ về hôn sự của mình.

Nữ tử được người hâm mộ nhất ở Liễu An châu chính là Cửu vương phi, bà là nữ nhi của tri phủ Liễu An châu, sau khi bị hoạch tội tịch biên gia sản, lúc tinh thần sa sút, gặp được Cửu Vương, trở thành một đoạn giai thoại. Nàng từng đến phủ Cửu vương, nhìn thấy hậu hoa viên Liễu Thủy Khúc, giống hệt con dê ngàn dặm ở Liễu An châu, nghe nói Cửu Vương vì muốn dỗ vương phi vui vẻ, đã cố ý sai người đi thực [4] từ Liễu châu. Cửu Vương là thân vương quyền khuyh thiên hạ, nhưng lại từ chối không nạp thiếp, toàn tâm toàn ý thương yêu Cửu vương phi.

[4] đi thực: nhổ cây, dời cây, cấy ghép

Nam nhân như vậy, trên đời có mấy ai?

Tịnh Thục không dám hy vọng xa vời mình sẽ nhận được sự yêu chiều như Cửu vương phi vậy, chỉ hy vọng trượng phu là một người hợp nhãn, không nóng nảy. Ai cũng hi vọng trượng phu của mình quyền cao chức trọng, tướng mạo anh tuấn, nhưng Tịnh Thục để ý tính tình tu dưỡng hơn, nàng không yêu cầu quá cao, chỉ mong trượng phu thấu tình đạt lý, dịu dàng thương người.

Tam công tử Chu gia Chu Lăng, sẽ là phu quân nàng chờ đợi sao?

Bạn đang đọc truyện *Thục Nữ Dụ Phu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 2: Đến đế đô

Editor: Gà _ LQĐ

Đế đô phồn hoa náo nhiệt, hai tỷ muội Cao gia ngồi trong xe ngựa, một an tĩnh hiền thực rũ mắt có tâm sự, một lạnh lẽo vén màn xe, theo khe hở nhìn ra bên ngoài.

"Khả Nhi..." Tịnh Thục vốn không muốn quản giáo muội muội, nhưng kiểu vén màn xe ngó ra bên ngoài, bấy giờ không phải là đại gia khuê tú.

Nhũ danh của nhị cô nương Cao Tịnh Nhân, là Khả Nhi, nàng nghịch ngợm le lười, buông tay xuống, ngồi thẳng người. "Tỷ tỷ, lần này đến Kinh thành có thể lên lên gặp tỷ phu một lần hay không?"

Khuôn mặt Tịnh Thục đỏ lên, sắc giọng: "Đừng nói nhảm, nào có ai trước hôn sự tự mình gặp mặt, truyền đi, còn muốn danh tiết không hả?"

Khả Nhi cong môi, trong lòng không phục, lại không dám nói gì. Nàng cảm thấy tỷ tỷ đã bị mẫu thân quản giáo đến hơi cổ hủ, cứ giống như ông ngoại, lão phu tử bảo thủ. May thay, mẫu thân quản giáo nhị nữ nhi không quá nghiêm khắc, dù sao từ nhỏ nàng đã không nghe lời, sau đó mẫu thân cũng lười phí sức với nàng.

Cao gia ở Kinh thành có một tòa trạch được hoàng thượng ban thưởng, bởi vì lão thái gia đã quen ở tại quê nhà, nơi này vẫn trống không, chỉ có vài hạ nhân giữ nhà quét dọn.

Tịnh Thục đã đến kinh hai lần, cũng là vì để thỉnh an Cửu vương phi. Lần này vào phủ Cửu vương, cũng càng thêm câu nệ hơn so với trước, dù sao đã là người có hôn ước, hơn nữa hôn ước này còn có chút không giải thích được.

Cửu vương phi nhìn thấy người ở quê vừa đến, đương nhiên vô cùng vui vẻ, thân thiết kéo tay hai tỷ muội ngồi vào sạp quý phi, ân cần hỏi han.

Nói đến hôn sự của Tịnh Thục, Cửu vương phi thở dài: "Vốn muốn gả con cho Quách Khải, đứa bé kia ta nhìn lớn lên, cùng Lý Duy tình như thủ túc, có

bản lĩnh, tính tình cũng hào sảng. Đáng tiếc... Không có duyên phận, hẳn có mối tình thắm thiết với một tiểu thiếp, trước đó vài ngày đã sinh ra thứ tử, người như vậy vạn vạn không thể gả cho hắn. Ta đã làm chủ đầy cửa hôn sự Quách gia này đi, vốn muốn sau này tìm một giai tử, ai ngờ trưởng công chúa cầu xin hoàng thượng, nhanh như vậy đã ban hôn, sau khi Thánh chỉ đến phủ Quận Vương, ta mới nghe nói."

Thì ra đây không phải là hôn sự cô mẫu giúp mình xem, tiếng đánh trống trong lòng Tịnh Thục kêu vang. Ở Kinh thành nhiều quý nữ như vậy lại không chọn, tại sao phủ Quận Vương muốn chọn một nữ tử hương dã như mình, chẳng lẽ Chu Lăng này có bệnh không tiện nói ra? Hoặc giả thân thể tàn tật, dung mạo xấu xí, hoặc do tính tình, thanh danh không tốt?

Tiểu cô nương mím chặt môi, rừ mắt không ngừng run rẩy, dường như Cửu vương phi nhìn thấu lo lắng của nàng, nắm lấy bàn tay nhỏ bé hơi lạnh, dịu dàng nói: "Đừng lo lắng, Chu Lăng này cũng là đứa trẻ ngoan, khi còn bé đã thông minh anh tuấn, mấy năm nay cứ y như nhận được chức quan ở ở Lương châu, không thường hồi kinh, ta cũng không còn gặp nữa. Tuy nhiên, cũng không kém là bao. Nghe nói Chu gia đã phái người đi Lương châu đón y hồi kinh, ít ngày nữa sẽ đến, lúc đó, ta sẽ an bài, để con nhìn từ xa một lần, sẽ an tâm ngay thôi."

Khả Nhi vỗ tay bảo tốt: "Tốt quá, con đã muốn xem thử đến cùng tỷ phụ có xấu xí hay không? Ha ha!"

"Người nha đầu này..." Cửu vương phi sùng ái sờ đầu Khả Nhi, đối với hai đứa bé này thật sự thích từ trong đáy lòng.

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Tịnh Thục đỏ hồng, ngập ngừng nói: "Không cần đâu ạ, trước sau gì cũng phải gả, thấy hay không thấy thì có khác gì nhau."

Cửu vương phi biết nàng giống Mạnh thị, tuân thủ nghiêm ngặt lễ nghi, cũng không nhiều lời, chỉ chờ Chu Lăng hồi kinh, sẽ tìm lý do dẫn nàng đi xem một chút.

17 tháng tám, Cửu vương phi dẫn theo hai cô nương đến phủ Thừa Tướng thăm biểu tỷ Mai thị của mình.

Ở trên xe ngựa, mới nói ra ngọn nguồn cho hai cô nương. "Mấy ngày nay Chu Lăng đã về nhà, nếu ta có ý gọi y đến phủ Cửu vương, không khỏi có vẻ cố ý. Y luôn có giao hảo với Tư Mã Duệ, hôm nay sẽ đến phủ Thừa tướng làm khách, cho nên chúng ta cũng đến Thừa tướng phủ làm khách, xem như vô tình gặp được, sẽ không có ai nói gì."

"Dạ." Khả Nhi vui mừng gật đầu: "Con phải nhìn xem, tỷ phụ tương lai so với Duệ ca ca thì như thế nào?"

"Khả Nhi..." Tịnh Thục đỏ mặt sáng giọng.

"Tỷ tỷ, tỷ đừng ngượng ngùng, thật ra thì tỷ cũng rất muốn gặp mà? Lỡ như đáng đáp tỷ phụ quá xấu, có phải tỷ không cần phải gả qua nữa đúng không?" Tiểu nha đầu cười khanh khách.

Tịnh Thục không muốn nói chuyện với nàng, cúi thấp đầu chỉnh trang y phục, sợ trên người mình có chỗ không ổn.

Vào Thừa tướng phủ, thì có hai gã thanh niên nam tử tiến lên đón, trong lòng Tịnh Thục nhảy thành một đoàn, trên mặt nóng bừng. Tiểu Đường phóng khoáng mở cửa cho dân, nam nữ chưa lập gia đình ở chung một chỗ du sơn ngoạn thủy cũng không phải là chuyện gì kỳ, chứ đừng nói là vô tình gặp được rồi nhìn nhau một cái.

Nàng thừa dịp tiếng bước chân người đến còn ở rất xa, ngước mắt lên rèm nhìn một cái thật nhanh, rồi vội vàng cúi đầu.

Hai nam tử trẻ tuổi, một cao một thấp, một trắng một đen, người bên trái mặc xiêm áo Mặc Lan, sắc mặt hơi đen, ngũ quan cũng không phải rất xuất chúng, nhưng cũng sạch sẽ chỉnh tề, tao nhã lễ độ. Bên phải thì mặc y phục màu nguyệt sắc (trắng), mặt mày phi phạm, khí chất lồi lạc, như ngọc thụ lâm phong.

Nếu trong hai người kia có một người là vị hôn phu của mình, dĩ nhiên Tịnh Thục hy vọng là người bên phải đó.

Hai người đến gần, cùng nhau cho hành lễ với Cửu vương phi. "Vương Khang bái kiến Cửu vương phi." Thanh niên áo lam quỳ xuống đất.

Trong lòng Tịnh Thục vui mừng, hẳn tên là Vương Khang, vậy người bên cạnh này —— chính là Chu Lăng nhỉ.

"Ra mắt đi, mẫu thân đã bày trà bánh ở hậu hoa viên, chờ đi cùng ngắm hoa." Tư Mã Duệ cúi người hành lễ.

Nhìn thấy Tư Mã Duệ, Khả Nhi nhảy cẫng lên chạy hai bước đến gần, kéo tay áo của hắn như giới thiệu cho Tịnh Thục: "Tỷ tỷ, đây chính là sư phụ Duệ ca ca của muội, huynh ấy viết chữ khá tốt, ông ngoại còn kém huynh ấy. Từ năm trước muội đã học chữ cùng Duệ ca ca, đám biểu ca cũng không dám cười chữ muội khó xem nữa."

Trong hai người này không có ai là vị hôn phu của mình, trong lòng đột nhiên có chút mất mát, gương mặt nóng lên của Tịnh Thục hơi hòa hoãn, thoáng ngẩng đầu nhìn Tư Mã Duệ. Khó trách muội muội còn nhỏ tuổi đã động xuân tâm, một vị giai công tử như vậy, đúng là rung động lòng người.

Tư Mã Duệ dẫn theo đoàn người đi đến hậu hoa viên, Mai thị cũng không biết ý đồ thật sự của Cửu vương phi, chỉ cho là như bình thường đến tán gẫu, kêu mọi người ngồi xuống nói chuyện.

Mấy ngày trước Tư Mã Duệ đã được di dận dò, chỉ chờ Chu Lăng đến sẽ dẫn y đến dạo hậu hoa viên, sau đó giả vờ như vô tình gặp được, rồi để y đến bái kiến mẫu thân và Cửu vương phi.

Chu Lăng vừa vào Tướng phủ, lập tức kéo cổ tay Tư Mã Duệ đi ra ngoài: "Mấy năm không gặp, chúng ta đi ra ngoài tý thí một chút."

"Đừng mà." Không hoàn thành nhiệm vụ đi giao phó, sao Tư Mã Duệ có thể để y đi ra ngoài: "Người vừa trở về đã đánh đánh giết giết, ở Lương châu còn chưa đánh đủ à? Đi, đến thư phòng ta ngồi một lát."

Tư Mã Duệ và Vương Khang một trái một phải mang Chu Lăng đến thư phòng, sau khi ôn chuyện, thì dẫn y đến hậu hoa viên đi dạo.

"Chu Lăng, tiểu tử người thật có phúc khí, Thánh thượng ban hôn, người chẳng tốn sức lực đã có thể thủ được một mỹ kiều nương về nhà." Mới vừa rồi tỷ tỷ Khả Nhi, Tư Mã Duệ đã gặp, là một cô nương e thẹn dung mạo xinh đẹp, tiện nghi cho tên tiểu tử đáng chết Chu Lăng này rồi.

"Hừ! Ta không hiếm lạ." Chu Lăng cảm hận nói.

Tư Mã Duệ nghi ngờ nhìn y, buồn bực nói: "Cô nương Cao gia kia chọc gì đến người rồi hả?"

"Chẳng qua chỉ là thông gia chính trị thôi, những năm ta ở Tây Bắc này, trong nhà chẳng quan tâm. Hôm nay lúc cần đến con cò là ta, tìm một nữ nhân môn đăng hộ đối ép buộc nhét cho ta. Chưa từng gặp mặt, không biết xấu hay đẹp, tính tình thế nào, cứ như vậy mù mắt thành thân, có thể tốt được à?" Chu Lăng không tin tổ mẫu sẽ suy nghĩ cho mình, cửa hôn sự này, nhất định là có lợi cho Chu gia.

Tư Mã Duệ cười khúc khích: "Chu Lăng, vị hôn thê này của người... Nghe nói rất xinh đẹp, có tri thức hiểu lễ nghĩa, ngàn dặm mới tìm được một cô nương tốt như thế đấy."

Vương Khang hỏi tường lại hai cô nương vừa nãy, dường như hiểu ra cái gì. Mới vừa rồi vẫn không nói thêm vào, giờ phút này cướp lời: "Ai nói không phải, có lẽ hai cô nương vừa rồi Cửu vương phi dẫn đến thì trong đó có một người là vị hôn thê của người. Giọng nói các nàng đều là khẩu âm Liễu châu mềm mại dịu dàng, tiểu tử Quách Khải kia không có phúc, nghe nói vốn muốn gả cho Quách Khải, nhưng Quách Khải nâng tiểu thiếp nọ như nâng bảo bối, nên không muốn. Lúc này mới tiện nghi cho người."

Bước chân Chu Lăng dừng lại, sắc mặt chợt biến: "Người nói gì? Vốn muốn gả cho Quách Khải, hán không cần nên mới cho ta?"

Vương Khang vừa thấy mình đã gây họa, bị dọa sợ đến mức không dám nói tiếp nữa. Chuyện Quách Khải này, người biết cũng không nhiều, Vương Khang cũng chỉ tình cờ nghe nói.

Tư Mã Duệ vội vàng hòa giải: "Người đừng nghe hán nói bậy, đây là duyên phận, là duyên phận mà người và cô nương Cao gia đã tu luyện mấy đời."

Chu Lăng đã giận dữ, nắm chặt quả đấm vang lên răng rắc, cắn răng nghiêng lợi nói: "Ta cũng biết, làm sao tổ mẫu sẽ nhớ đến ta? Quả nhiên vì người ta không muốn, mới cho ta, ta đây phải đến chỗ bọn họ tính sổ, thê này ta không muốn, ta trở về Lương châu tự mình thú."

Chu Lăng xoay người rồi đi, tựa như một trận lốc xoáy nhanh chóng biến mất, Tư Mã Duệ cả kéo cũng không kéo được.

Đến chỗ đi phục mệnh, đương nhiên Tư Mã Duệ không dám nói ra chân tướng, chỉ nói là có gã sai vặt đến gọi Chu Lăng về nhà. Cửu vương phi nghe nói Chu Lăng đến cổng hậu hoa viên lại vội vã rồi đi, thờ dài, chỉ đành chấp nhận. Lần này không thể gặp mặt, vậy chờ đêm động phòng hoa chúc thôi.

Bạn đang đọc truyện *Thực Nữ Dụ Phu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 3: Đại lễ xuất khuê [1]

Editor: Gà _ LQĐ

[1] khuê: ở đây chỉ khuê phòng, tựa truyện có nghĩa là món quà lớn nhận được khi sắp không còn là nữ tử khuê phòng chưa gả.

Bởi vì năm sau không có ngày lập xuân, chính là năm mà dân gian tục xưng là quả phụ, cho nên cuối năm tụ tập thành thân vô cùng nhiều.

Chu gia và Cao gia thương nghị xong hôn kỳ sẽ tổ chức vào mừng hai tháng chạp, hơn ba tháng chuẩn bị hơi vội vàng. Hai nhà bận rộn người ngã ngựa đổ, làm đủ trình tự ba môi sáu lễ, thì đã vào Đông Nguyệt rồi.

Đề Tĩnh Thực an tâm chính là sau khi trao đổi thiếp canh, phát hiện bát tự hai người rất tương hợp, dấu hiệu tốt của thích hợp tương sinh. Mạnh thị cũng vì vậy mà vui mừng như rồng mây, thân thể hơi có chuyển biến tốt, lập tức đứng lên bận rộn vài ngày.

"Nương, ngày mai sẽ rời khỏi Liễu An châu, con muốn ngủ cùng nương một đêm, làm tiểu nha đầu một lần." Trong mắt Tĩnh Thực hàm chứa nước mắt, kéo tay mẫu thân lưu luyến không rời.

Mạnh thị gạt đầu, nhìn nữ nhi ôn thuận, cũng đầy lo lắng.

Hai mẹ con nằm trên một cái giường, nhẹ giọng thân thiết tâm sự.

"Tĩnh Thực, con là một đứa bé ngoan biết lễ hiểu chuyện, nương rất yên tâm về con. Chỉ mong đợi Chu Lăng này là một người biết lạnh biết nóng, có thể thương thể ái tử, thì đã đủ rồi." Mạnh thị thấp giọng nói.

"Nương, đời này gả cho cha, nương có hối hận không?" Tĩnh Thực đột nhiên hỏi.

Mạnh thị ngẩn ra, không ngờ nữ nhi sẽ hỏi vấn đề như vậy, trầm tư một hồi nói: "Không hối hận, đây chính là mệnh của nương. Năm đó tổ phụ con đảm nhiệm quan mục [2] ở Liễu châu, cha con là thiếu niên anh hùng của Liễu An châu, có ông ấy, chưa kể là không nhặt của rơi trên đường, đêm không cần đóng cửa, lúc ấy trên đường không có du côn lưu manh dám gây chuyện thị phi. Thiếu nữ nào không ngưỡng mộ anh hùng chứ? Lúc Cao gia nhắc đến hôn sự, nương len lén vui mừng rất lâu. Cha con không thường về nhà, là bởi vì quân vụ trong người, không còn cách nào."

[2] quan mục: chức quan cai quản một châu

"Nương, con nhớ mang máng khi còn bé lúc không có ai, nương sẽ gọi nữ danh Noãn Noãn của con, tại sao sau đó không còn gọi nữa? Tựa như Khả Nhi, không phải cũng toàn gọi nữ danh sao."

Tĩnh Thực sinh vào mùa đông, năm đó lạnh lẽo khác thường, Mạnh thị sinh con đau chết đi sống lại, trọng phụ lại không ở bên cạnh, buổi tối ôm hài tử, bà luôn cảm thấy lạnh. Lúc dỗ hài tử, dĩ nhiên đã gọi nàng là "Noãn Noãn (ấm áp)", "Noãn Noãn", nhưng bà sợ bị người khác nghe được, sợ người khác đoán được tâm tư của bà, từ đó không dám gọi trước mặt người khác. Sau đó, Tĩnh Thực lớn lên hiểu chuyện, cũng không gọi nữ danh đó nữa rồi.

"Đừng nói những điều này nữa, có một chuyện trọng yếu suýt nữa đã quên rồi." Mạnh thị đứng dậy, từ tầng dưới cùng của rương gỗ đồ lấy ra một quyển sách nhỏ, thấp sáng cây nến, bảo Tĩnh Thực ngồi dậy xem. "Vốn nên trước đám cưới một ngày mới dạy con chuyện phu thê, nhưng thân thể này của mẫu thân cốt chịu không được đường dài lắc lư, không vào được Kinh thành, cũng chỉ có thể tối nay cho con xem này nọ thôi."

Tĩnh Thực đã nghe Thái Mặc đề cập đến, trước khi xuất giá mẫu thân sẽ cho một quyển tập tranh rất đặc biệt, đến tốt cùng là đặc biệt thế nào, nàng ấy không nói tí mĩ, chẳng qua trong đôi mắt xéch xoay chuyển ra thần thái khác thường.

Ngón tay trắng nhỏ mở sách ra, xộc vào mắt chính là một nam một nữ đang trần truồng. Tay Tĩnh Thực run lên, hoàn toàn không thấy rõ bọn họ đang làm gì, đã lập tức ném sách ra ngoài.

Da mặt Mạnh thị cũng mông, thấy nữ nhi bụm mặt không chịu xem, ngay cả lỗ tai cũng đỏ, mình cũng cảm thấy rất không được tự nhiên.

"Tĩnh Thực, lúc nữ nhi nhà ai xuất giá, cũng đều có một lần thế này. Lần đầu tiên sẽ rất đau, sau đó sẽ tốt hơn nhiều. Nương.. Cũng không biết nên nói thế nào, con vẫn tự mình xem một chút đi, tránh cho đến lúc đó không biết làm sao." Mạnh thị đỏ mặt nhặt sách lên, nhét vào tay nữ nhi, mình lại ngượng ngùng nằm trên giường.

Tĩnh Thực đang cầm sách lớn cỡ bàn tay, tay run thành một đoàn, lòng bàn tay nóng rực, hoàn toàn không dám mở ra nhìn. Lại sợ không học tập, đêm động phòng hoa chúc sẽ có chỗ thất lễ, nên đã cắn chặt môi, gắng gượng mở một tờ ra.

Nàng cố gắng mở hai mắt nhắm chặt ra, cố ép mình xem rõ ràng. Thấy họa nam nhân một tay vuốt bộ ngực mềm mại của nữ nhân, một tay đang ôm mặt, hai người miệng đối miệng, phía dưới to lớn của nam nhân nửa chìm vào thân thể nữ nhân.

Thì ra chuyện phu thê chính là như vậy sao? Nàng tình nguyện không muốn.

Tĩnh Thực khép sách lại, che trái tim như nai con nhảy loạn, qua thật lâu mới bình phục hơi thở gấp gáp.

Quá xấu hổ rồi!

Thân thể của mình, lúc tắm rửa cũng ngượng ngùng không dám cho nha hoàn nhìn, tại sao có thể cho nam nhân nhìn đây? Hơn nữa còn vừa sờ vừa cắn.

Tĩnh Thực yên lặng thở dài: "Nương, con không muốn thành gia thất."

Mạnh thị quay đầu lại, lo lắng nhìn nữ nhi một lát, thu sách trong tay nàng bỏ lại vào trong rương. Dỗ nữ nhi nằm xuống: "Tại sao có thể không lấy chồng, luân lý cương thường con đã quên rồi sao? Đừng suy nghĩ lung tung nữa, sau này thành gia thất, sẽ có rất nhiều chuyện. Phục vụ cha mẹ chồng, giúp chồng dạy con, chuyện giường chiếu này chỉ vì đề nối dõi tông đường mà thôi, dù có xấu hổ chẳng nữa, nhìn một chút cũng sẽ trôi qua thôi. Nhớ phải lấy phu làm trời, hần muốn, con sẽ phải cho. Hần không muốn, con cũng không thể cưỡng cầu."

"Dạ." Tĩnh Thực thấp giọng đáp lời, trong lòng vô cùng quay cuồng.

Ngày thứ hai, lên đường lúc bình minh, do nhị thúc và nhị thẩm đưa con gái xuất giá. Hai đại nha hoàn hồi môn là Tô Tiên và Thái Mặc, vốn trọng phụ Thái Mặc đã mất tích, là một người không may mắn, Cao gia không muốn để nàng ấy đến Kinh thành. Nhưng Tĩnh Thực biết, nếu mình không mang nàng ấy theo, có thể bà bà nàng ấy sẽ còn đến tìm nàng gây phiền toái, hơn nữa Thái Mặc là người từng trải, khi mình gặp phải một chút vấn đề khó khăn giữa phu thê thì có thể dễ dàng hỏi thăm nàng.

Quần sự Không ma ma là ma ma nghiêm khắc nhất, Mạnh thị lo lắng Tĩnh Thực trẻ tuổi không biết chuyện, sợ nàng thất lễ, mới để Không ma ma đi theo trông nom khoảng mười ngày, chờ Tĩnh Thực quen thuộc quy củ của phủ Quận Vương, Không ma ma sẽ trở về.

Vào kinh, những ngày sau đó càng nhanh hơn, đảo mắt chính là mừng hai tháng chạp.

Mặc giả y tự tay thêu hồng vào, trang điểm ăn mặc thỏa đáng, nữ tân trong nhà cũng đồng loạt khen ngợi. Cửu vương phi kéo tay Tịnh Thực, cười nói: "Tịnh Thực của chúng ta là cô nương đẹp nhất Liễu An châu, hôm nay là giá nương trong kinh có... phúc khí nhất. Nhìn mặt mày này, đáng người này, tối hôm nay vén khăn voan hồng lên, A Lăng sẽ rất vui mừng đấy."

Theo tập tục, cần mời một vị khách quý là nữ tử song toàn đến đưa tiễn, hôm nay nữ khách đưa tiễn Cao Tịnh Thực chính là Cửu vương phi, có thể mời được Cửu vương phi là thể diện lớn lao của Cao gia.

Phiêu Ky tướng quân Cao Bác Viễn chờ nữ nhi ở trước sảnh, nhìn nữ nhi vừa có dung mạo xinh đẹp vừa tự nhiên hào phóng, không khỏi gật đầu mỉm cười.

Ngoài cửa thợ trang điểm đã thúc giục kêu khí thế ngất trời, giờ lành đến, vang lên tiếng pháo mừng.

"Sau này đến phu gia phải hiếu kính cha mẹ chồng, đối xử tử tế với huynh đệ tỷ muội, giúp chồng dạy con, mỹ mãn cả đời!" Đối mặt với lời phụ thân tha thiết dặn dò, mắt Tịnh Thực đỏ lên, suýt nữa rơi lệ. Nghẹn ngào nói: "Vâng", rồi ra cửa lên kiệu hoa.

Đã lạy thiên địa, vào động phòng, Hi nương đã xướng trướng ca [3], nói lời may mắn rồi đi mất, trong nhà bỗng chỉ còn lại chủ tớ bốn người.

[3] trướng ca: khúc hát dành cho phu thê mới cưới, như là ném hạt dẻ, tào tào lên giường để chúc may mắn.

"Cô nương, có muốn ăn chút gì không, bận rộn một ngày cũng mệt mỏi rồi." Thái Mặc sẵn sàng giúp Tịnh Thực xoa bóp vai.

"Nói vậy, ăn cái gì mà ăn, khăn voan còn chưa có vén đâu, yên lặng ngồi chờ cô gia đi." Không ma ma nghiêm mặt khiển trách, cũng biết hai tiểu nha đầu này không hiểu chuyện.

Tổ Tiên ở bên cạnh bị dọa sợ đến run lên, cúi thấp đầu không dám nói lời nào, nhiều lời nhiều lỗi, không bằng không nói.

Thái Mặc bắt đầu dặt dẹo miệng, cũng đứng ở một bên.

Ngồi mới một chút mà đã một canh giờ, Tịnh Thực sợ khăn voan trên đầu rớt, không dám cử động, chỉ cảm thấy eo của mình sắp gãy mất.

Thái Mặc rót cục không nhìn được nhỏ giọng thầm nói: "Thật ra thì có thể đi bộ trước, một lát cô gia đến, rồi lại ngồi tiếp được không?"

Không ma ma cắt ngang nàng ấy: "Lúc thành thân, đã tự mình len lén kéo khăn voan xuống, ăn ít thứ rồi lại ngồi chờ về phải không?"

"Đúng vậy, thật ra thì cũng không quan trọng, dù sao trước khi tân lang quan đến thì phủ kín khăn voan không được sao." Thái Mặc không quá để ý những quy củ lễ nghi này.

"Đêm tân hôn, làm chuyện không tuân quy củ như vậy, nhất định là điềm xấu." Không ma ma lạnh mặt nói. Thái Mặc bĩu môi, không dám đáp lời, nếu nói thêm gì nữa, ma ma nhất định sẽ nói trượng phu của mình gặp chuyện không may cũng là vì mình không tuân quy củ, phá hư số phận.

Tịnh Thực yên lặng ngồi, bụng đói đến quắt queo, nàng thật lo lắng nếu một lát tân lang quan đến, bụng kêu lên rột rột, không phải mình phải tìm một cái lỗ để chui vào sao.

Thừa dịp Không ma ma đi ra ngoài, Thái Mặc chạy đến bên tai Tịnh Thực thấp giọng nói: "Mới vừa rồi chúng em đã nhìn thấy cô gia, tuyệt đối là binh sĩ nhất đẳng."

Không ma ma không có ở đây, lá gan Tổ Tiên cũng lớn hơn một chút, chen miệng nói: "Dáng vẻ rất trí tuệ, nhưng hình như tính tình trông hơi lạnh."

Trong lòng Thái Mặc đã có dự tính trước nói: "Người không hiểu, đó là vì tân lang quan khăn trương, giả bộ cao lãnh đấy. Một lát xốc khăn voan lên, nhìn thấy cô nương nhà ta, hẳn nhất định sẽ vội vàng động phòng cho xem. Nam nhân có vẻ mặt càng lạnh, đến lúc đó sẽ càng..."

Thái Mặc không có ý nói tiếp, chỉ dùng khăn che miệng cười khúc khích, vì vậy trái tim Tịnh Thực lại càng nhảy bình bịch.

Nàng chưa bao giờ nóng lòng chờ đợi một người nhanh chóng xuất hiện như vậy, ở trong đầu suy nghĩ đến trăm nghìn dáng vẻ của y, rột cục ngoài cửa đã vang lên tiếng bước chân.

Hi nương dẫn tân lang quan đã uống đến chóng mặt đi vào động phòng, trong miệng nói lời may mắn.

Tịnh Thực giấu hai tay nắm chặt vào nhau trong ống tay áo rộng lớn, nhịp tim như trống.

Hi nương ở một bên cười nói: "Tân lang vén khăn hi, như ý và toại nguyện." Trước mắt một mảnh ngọc như ý Tường Vân đỏ thắm dò vào, sau đó trước mắt sáng ngời.

Tịnh Thực không kiềm chế được nhịp tim dồn dập, ngay tức khắc sẽ gặp được người đó, nhưng không dám giương mắt. Nam nhân lẳng lẳng đứng, trong ánh nền bóng dáng cao lớn rất có cảm giác bị áp bách.

Tĩnh Thực cảm thấy trên mặt sắp bị thiêu cháy, hít sâu một hơi, chậm rãi ngẩng đầu nhìn về phía phu quân của mình.

Mâu quang then thừng, tụ vào trông mắt đen thâm thúy kia, nam nhân anh tuấn mày kiếm này, lộ vẻ kinh diễm và vui mừng thoáng qua rồi biến mất.

Phu quân của nàng, không phải là thư sinh ôn hòa trắng nõn như biểu ca vậy, cũng không phải là võ sĩ lưng hùm vai gấu, nam nhân trước mắt nàng, tràn đầy khí dương cương, mày kiếm anh tuấn, trông mắt đen như đầm sâu, sống mũi cao thẳng, khỏe môi cương nghị, vai rộng eo hẹp, cao lớn khôi ngô. Tuồng tượng ra bao nhiêu loại dáng vẻ của y, đều không tốt đẹp bằng nam nhân trước mặt.

Trái tim đã treo nhiều ngày cuối cùng cũng rơi xuống, thánh chỉ ban hôn, bất luận nam nhân đẹp hay xấu, nàng đều phải gả. Thế nhưng nam nhân này không xấu, thậm chí là nam nhân anh tuấn khôi ngô nhất mà nàng đã từng gặp.

Tĩnh Thực nhếch đôi môi nhỏ nhắn, cúi đầu khẽ mỉm cười.

Hi nương thấy dung mạo tân nương tử, cũng vui mừng cười: "Thánh thượng ban hôn, ông trời tác hợp, trai tài gái sắc, thật là một đôi thiên địa tạo nên, xin tân phu thê cùng uống rượu hợp cẩn."

Uống rượu hợp cẩn, kết tóc đồng tâm, đôi phu thê nhỏ ngồi bên cạnh bàn cùng ăn tối.

"Tân nương tử ăn bánh chèo đi, sinh hay không sinh?" Hi nương hỏi.

"Sinh." Tĩnh Thực xấu hổ đỏ bừng cả mặt, cắn một miếng bánh chèo sinh, muốn liếc mắt nhìn phu quân, ánh mắt lưu chuyển được nửa đường, cuối cùng đành ngượng ngùng, quay đầu đi.

Hi nương nhìn tân nương tử đẹp như một đóa hoa tươi, lại nhìn tân lang quan đang thất thần không biết đang suy nghĩ gì, cười hi hi nói vài câu may mắn, rồi ra ngoài lĩnh thưởng.

Chu Lăng lẳng lặng nhìn nàng, trong lòng tràn ra từng đợt cơn sóng, thầm nghĩ mình không có tiền đồ. Hôm nay Chu gia không dám an bài người nào động phòng, chính vì sợ y vào động phòng mượn rượu nổi điên. Thật ra thì y đã quyết định chủ ý muốn nào loạn, kể từ ngày đại náo ngà bài với trưởng bối, y đã bị cảm tức trông giữ, mấy ngày nay bị phụ thân buộc phải ở trước bài vị của mẫu thân, y mới không đại náo hôn lễ.

Lướt qua trước mặt tân khách, không làm mất mặt Chu gia, cũng không bắt kính đối với Hoàng thượng, điều này đã hoàn thành cam kết với mẫu thân, thật ra y không có ý định chân tâm thật ý đối đãi tốt với nương tử mà tỏ mẫu cố ép nhét cho mình này, vào động phòng, cũng không cần phải giả vờ nữa.

Thế nhưng lần đầu gặp mặt tân giá nương, khiến y thật bất ngờ!

Bạn đang đọc truyện *Thực Nữ Dụ Phu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 4: Động phòng với người xa lạ

Editor: Gà _ LQĐ

Tĩnh Thực cúi thấp đầu ăn từng miếng cơm nhỏ, không cần quay đầu, nàng cũng biết ánh mắt sâu kín của người bên cạnh vẫn bao phủ trên người mình. Không nóng bỏng và sốt sáng như Thái Mặc nói vậy, nhưng cũng chưa từng rời đi.

"Phu quân... Không ăn cơm sao?" Tĩnh Thực bị nhìn đến ngượng ngùng, để đũa xuống, quay đầu hỏi.

Chu Lăng lẳng lẽ nhìn thẳng vào mắt nàng, cho đến khi cô nương ngượng ngùng quay đầu đi không dám nhìn y, mới lười biếng khạc ra hai từ "Không đói".

Thái Mặc ở một bên quan sát biểu cảm của cô gia, cảm thấy hơi kỳ quái. Nhìn thấy tân nương tử mỹ mạo dịu dàng như vậy, có người nam nhân nào không động lòng? Nhưng vẻ mặt này của cô gia, dường như cũng rất thích, rồi lại như đang giả vờ gì đó, tóm lại như sương mù như mưa vừa như gió, làm người ta đoán không ra.

Ở một bên Tổ Tiên đang sửa sang lại đệm giường, thu những hạt dẻ hạt lạc bỏ vào mâm vàng, để trên tủ đầu giường. Rồi trải chiếu chăn bách tử (trăm con) đỏ thẫm ra, trên đệm giường mẫu đơn hồng phủ quý, trải thêm chiếc khăn tơ trắng nõn.

Chu Lăng liếc mắt một cái, trầm giọng nói: "Đây là cái quái gì, lấy đi."

Tổ Tiên giật mình nhìn cô gia, quay đầu nhìn về phía Không ma ma.

"Cô gia, đây là thứ đều phải dùng vào đêm động phòng hoa chúc, không thể bỏ đi được ạ." Không ma ma khách khí nói.

"Sao lại không thể, ta nói có thể là có thể." Chu Lăng cứng cổ, cật mạnh nói.

Tĩnh Thục ngừng đưa, nhìn về mặt thay đổi của trương phu, trong lòng mới vừa ổn định thì trống ngực lại gõ.

"Đó là trường công chúa đặc biệt sai người đưa đến, nếu không có khăn này, ngày mai làm sao tân phụ gặp mặt cửu cô (chú bác họ hàng) được?" Không ma ma hơi tức giận, đây là khăn trịnh tiết dùng để hứng lấy lạc hồng của đêm tân hôn, ngày mai đưa cho trường bối xem, mới có thể chứng minh tân phụ trong sạch. Nhà nhà đều thế, cũng không có gì đặc biệt, sao cô gia không thông suốt chứ.

Nếu bà không đề cập đến đương gia tổ mẫu trường công chúa, Chu Lăng sẽ không đến mức nổi giận, y chỉ muốn tìm lý do gì đó cho bản thân. Y chỉ muốn biết trong lòng tiểu tức phụ động lòng người này có giả vờ hay không, hay đã sớm bị tổ mẫu thu phục, theo chân bọn họ để chinh mình.

Chu Lăng lớn tiếng: "Trường công chúa đưa đến thì thế nào? Gia nói không cần là không cần."

Tĩnh Thục bị dọa đến mức hoảng sợ, lo lắng nhìn về phía Không ma ma, thấp giọng cầu xin: "Ma ma..."

Thái Mặc hiểu rõ tính tình của Không ma ma, lập tức muốn khuyên nhủ cô gia, dù sao nam nhân vào đêm động phòng hoa chúc rất dễ nói chuyện. "Cô gia, người có thể không biết khăn này là để làm gì, cái này rất cần thiết, nhà ai động phòng hoa chúc..."

"Câm miệng." Chu Lăng lạnh giọng cắt đứt: "Người trông gia ngu sao? Gia đương nhiên biết dùng để làm gì, nhưng mà, gia không muốn dùng. Nữ nhân của mình có phải lần đầu tiên hay không, chẳng lẽ sau khi ngủ với nhau, gia không biết sao?"

Chu Lăng nói rất khí phách, thật ra thì y cũng chưa từng ngủ với nữ nhân nào, cũng không biết nó thế nào, nhưng y vẫn cứ tỏ vẻ.

Không ma ma giận thật sự, nhìn cô gia tinh táo cao quý, vậy mà lại không tuân theo quy củ. "Cô gia, từng tụy khâu trùng, lễ bất phế dã [1]. Tân phụ vào cửa, không chỉ hầu hạ một mình trương phu. Quan trọng hơn là phải hiếu kính với trường bối, nuôi dạy hài tử. Nếu từ ngày thứ nhất đã phá hỏng quy củ, sau này sao có thể đứng yên trước mặt trường bối. Xin cô gia tuân theo lễ phép ạ."

[1] từng tụy khâu trùng, lễ bất phế dã: câu này nói về việc tôn trọng, có tôn trọng thì sẽ không phá vỡ bất cứ lễ nghi nào.

Chu Lăng hừ lạnh từ trong mũi, nhìn về phía Cao Tĩnh Thục.

Tĩnh Thục chợt nhớ đến Cửu vương phi đã từng nói với y về tình hình của Chu gia, đương gia tổ mẫu là thân tỷ tỷ của Đương kim Thánh thượng——trường công chúa Chiêu Hoa. Phụ thân của Chu Lăng là Diễn Quận vương Chu Thiêm, mà Quận Vương phi bây giờ cũng không phải là mẫu thân ruột thịt của y. Năm đó, Chu Thiêm, Quách Dục, Chử Văn Uyên là Mã Cầu xã—— Truy Phong xã Tam đại lĩnh đội tốt nhất trong kinh, lui đến rất thường xuyên. Chu Thiêm gặp được muội muội của Chử Văn Uyên - Chử Văn Tích ở Chử gia, vừa gặp đã yêu, muốn cưới làm thê. Nhưng mà, mẫu thân trường công chúa đã xem xét cho ông Quận Vương phi Thôi thị của hiện tại, song phương giằng co không ít, cuối cùng lấy danh binh thê cùng nhau cưới vào phủ Quận Vương.

Năm ấy Chu Lăng 12 tuổi, mẫu thân Chử thị mang theo trường tử Chu Nguyệt đến chùa Tây Sơn cầu phúc, bởi vì mưa sa nên ở thêm hai ngày, lúc trở về đúng dịp gặp phải núi lở, hai mẫu tử cũng bị chôn phía dưới đồng đất đá. Nhưng vì Chu Lăng ở nhà cữu cữu, may mắn tránh được một kiếp. Vì thế, Chử Văn Uyên phản bội Chu Thiêm, lúc đi Lương châu nhậm chức còn mạnh mẽ mang theo Chu Lăng, đi một chuyến đã năm năm.

Tĩnh Thục đã đoán được có thể Chu Lăng có quan hệ không tốt với người trong nhà, giờ phút này thật khó xử, nàng không biết nên xử lý thế nào.

Chu Lăng mang ánh mắt lạnh lùng yên lặng nhìn chăm chú vào nàng, bởi vì lúc mới gặp gỡ đã động lòng, nên y không thẳng thừng nói dóc, mà lần này cho nàng cơ hội được lựa chọn. Nếu nàng không chút do dự đứng về phía bên mình, từ đây về sau y sẽ sủng ái nàng thương yêu nàng, cho nàng sống tốt cả đời. Nếu nàng kiên định đứng về phía trường công chúa đưa khăn bên kia, thì thê này y cũng không cần nữa.

Thánh chỉ ban hôn, y biết không thể hòa ly. Nhưng mà, việc không viên phòng chắc Hoàng thượng sẽ không quản đầu.

Tĩnh Thục khó xử nhìn trương phu tân hôn một chút, lại nhìn Không ma ma nghiêm mặt, cuối cùng khó khăn nói: "Ma ma, hay là... Các người đi ra ngoài trước đi, ta và phu quân nói chuyện một lát."

Trong lòng Chu Lăng vừa động, cảm thấy tiểu tức phụ đây là muốn theo mình. Khó trách từ lần đầu tiên vén khăn voan ra nhìn, đã cảm thấy nàng dịu dàng động lòng người, chớp mắt. Lần đầu tiên y nhìn một cô nương, mà nhịp tim chậm mất một nhịp như vậy.

Không ma ma hận chỉ tiếc rèn sắt không thành thép liếc mắt nhìn tân nương tử, hóa ra quy củ đã học lại chạy mất hết rồi, thấy nam nhân thì không tiền đồ mà mất hồn rồi à?" Cô nương, chuyện này không có gì để nói, ngày mai nếu khăn tơ này không có lạc hồng, sao có thể ăn nói với trường bối Chu gia?"

Thái Mặc ở một bên giảng hòa nói: "Thật ra đệm giường này màu hồng, cũng có thể nhìn thấy mà."

"Người câm miệng, nào có chuyện ôm đệm giường đến phòng của trường bối?" Không ma ma lớn tiếng quát.

Tĩnh Thục bị dọa sợ đến mức run lên, ngập ngừng suy nghĩ khuyên nhủ Chu Lăng: "Phu quân, thật ra thì... chỉ một chiếc khăn tơ mà thôi, cần gì..."

"Đủ rồi." Chu Lăng hét lớn, trong lòng dâng lên một chút kỳ vọng lập tức lạnh thấu, lạnh lùng nói: "Trong mắt các người chỉ có trường công chúa cao cao tại thượng, người gả cho phủ Quận vương, chứ không phải cho Chu Lăng ta. Người cho rằng, ta dễ dàng nhào nặn như vậy sao? Người cho rằng, dựa

vào nhan sắc thì có thể làm ta ngoan ngoãn nghe lời? Ta cho người biết, đời này ta sẽ không đụng đến người, khăn tơ này vĩnh viễn không cần đâu."

Chu Lăng mở cửa, lại bị hai gã đái đao thị vệ ngăn lại. "Tam gia, Vương gia có lệnh, tối nay ngài không thể rời khỏi động phòng."

Chu Lăng giận quá hóa cười: "Được, tốt, các người cầm đao ép ta ở lại động phòng, cũng không thể cũng cầm đao ép ta viên phòng luôn đi?"

Chu Lăng xoay người vào cửa, cầm một bầu rượu trên bàn lên uống một hơi cạn sạch, tiện tay ném một cái, bầu rượu sứ đỏ thượng phẩm đó bẽ bề đất.

Chu Lăng lung la lung lay đi đến mép giường, lập tức ngã lệch trên chăn hí đồ thắm, mơ màng nhắm mắt lại.

Đây là đêm đêm động phòng hoa chúc thế nào vậy... Tịnh Thục kinh ngạc nhìn y ngã xuống giường không nhúc nhích, hai hàng lệ nóng liên tục chảy xuống.

"Này... Quá không hiểu chuyện, tại sao có thể có người chẳng biết lễ như thế." Không ma ma tức đến mức khó thở. "Cô nương, gặp trượng phu như vậy, sau này người nên chỉ bảo hần nhiều hơn, để hần biết lễ nghi, kính trọng bổi."

Chân Tịnh Thục mềm nhũn, thất thần ngồi trên ghế, uể oải nói: "Các người đi ra ngoài đi, ta muốn yên lặng một chút."

"Cô nương..." Thái Mặc đau lòng chạy đến, bất mãn nhìn Không ma ma một cái.

"Cô nương..." Tô Tiên cũng thất kinh đi đến, không biết nói gì cho phải.

Tịnh Thục khoát tay, không muốn nói thêm gì. Hai nha hoàn lặng lẽ thu dọn bàn, giúp nàng tháo mũ phượng hà bí [2], rửa mặt đơn giản, theo như dặn dò của Tịnh Thục mang đến hai chậu nước ấm, lại lo lắng quét nhìn giường hẹp, rồi theo Không ma ma lui ra ngoài.

[2] hà bí: một phần trong lễ phục phụ nữ quý tộc Trung Quốc, thời xưa.

Hôn phòng vui vẻ, giờ phút này yên tĩnh đến đáng sợ, hi chúc (đèn cầy) long phượng toát ra tia lửa, chiếu vào trước mặt giai nhân thất thần. Nàng ngồi yên trong chốc lát, yên lặng đứng dậy, thấm ướt khăn, nhẹ nhàng lau trán, mặt mũi giúp Chu Lăng.

Ánh nến mờ nhạt chiếu rọi tuần nhan anh tuấn của y, đây là trượng phu, nam nhân làm bạn cả đời của nàng. Cho dù tính khí y không tốt, không thích mình, nhưng theo lễ phép, mình vẫn nên hầu hạ y.

Lau xong mặt và tay, Tịnh Thục cẩn thận nâng chân đang rũ xuống mép giường của y, vắt và tháo đôi giày đỏ, tất vải trắng ra, đổi một chậu nước khác thấm ướt khăn bông, nhẹ nhàng giúp y lau chân.

Hôn phục đỏ thắm còn mặc lên người, Tịnh Thục muốn giúp y cởi áo khoác, nhưng thân thể y quá nặng, nàng đành không động vào, chỉ kéo chăn hi, giúp y đắp kín.

Đã một hôm cả ngày, bận rộn nhiều thứ, cô nương cũng không còn khí lực nữa rồi. Lặng lẽ nằm chết dí trên hôn sàng (giường cưới) rộng lớn, mở to mắt nhìn chằm chằm nóc phòng, lệ nóng nơi khóe mắt không ngừng chảy ra, rất nhanh đã thấm ướt gối uyên ương.

Trong chăn hi này không giống với Liễu An châu, cũng không phải là một đôi chăn, mà là một cái rất lớn, hai người hợp lại. Thật ra thì nàng vốn không thích chủ động chui vào chăn người khác, nhưng tháng chạp trời rất lạnh, dù đã đốt Địa long, nhưng không có chăn vẫn không ổn. Không còn cách nào, nàng chỉ cố nhắm mắt vén một góc chăn hi lên. Chui vào, cùng giường chung gối với Chu Lăng.

Bóng đêm tĩnh mịch mà hòa dịu, vàng trắng lờ mờ bị ngăn bên ngoài cửa sổ màu đỏ. Hi chúc long phượng vẫn nhiệt tình thấp sáng cả căn phòng khiến nó đỏ hồng một mảnh. Chu Lăng chậm rãi mở mắt ra, quay đầu nhìn về phía người bên gối.

Nàng an tĩnh ngủ, lộ ra làn da ónh nhuận trắng sáng như sứ, hi phục đỏ thắm, tạo thành màu hồng dụ hoặc. Mژه mâu thanh tú như nước đã khép lại, lông mi thật dài và cong, khóe mắt còn có nước mắt chưa khô, một giọt nước mắt trong suốt vẫn còn treo bên đôi môi xinh xắn tươi đẹp đỏ mọng...

Cổ họng Chu Lăng vừa động, một cảm giác khác thường từ đáy lòng dâng lên.

Nàng xinh đẹp dịu dàng nhẵn mịn như thế, làm người ta muốn nâng trong lòng bàn tay, nhẹ nhàng che chở. Chợt thấy nàng "Um" một tiếng, cau chặt chân mày. Gặp ác mộng sao? Có phải nằm mơ thấy y đang khi dễ nàng không? Chu Lăng thấy buồn cười, tâm trạng chợt tốt hơn nhiều. Giờ tay muốn vuốt lên giữa hai lông mày nhũn lại của nàng, chợt dừng giữa không trung, rồi yên lặng buông xuống.

Bạn đang đọc truyện *Thục Nữ Dụ Phu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 5: Vào đường lay cũ cô

Sáng sớm hôm sau tỉnh lại, y đã không ở bên cạnh, Tịnh Thực vội vàng lật người. Dậy sớm hầu hạ phu quân mặc y phục rửa mặt, nhưng nàng lại không làm được, tân hôn ngày thứ nhất đã thất lễ rồi.

"Phu quân đâu?"

"Trời chưa sáng Tam gia đã đến tiền viện luyện võ." Tổ Tiên đáp. Phàm là theo hồi môn đến đây, thì chính là nha hoàn của Chu gia, không thể gọi cô gia nữa.

Tối hôm qua khóc lâu, đôi mắt xinh đẹp của Tịnh Thực bị sưng lên. Hai nha hoàn nghĩ hết biện pháp giúp nàng xoa mắt, mới tốt hơn một chút.

"Thôi, dù sao đã như vậy, không quan tâm những thứ này nữa." Tịnh Thực nhìn lướt qua khăn tơ trắng nõn, khăn giọng thản nhiên nói.

Tổ Tiên đau lòng muốn khóc, Thái Mặc định nói gì đó, nhìn Không ma ma bên cạnh, ngoan ngoãn ngậm miệng lại.

"Cô nương, bắt luận có viên phòng hay không, đã lấy Thiên Địa thì xem như kết thúc buổi lễ, người đã là nữ nhân của Chu gia, nên đến phòng chính kính trà cho trưởng bối." Không ma ma trầm giọng nói.

"Ta biết." Tịnh Thực nhìn bản thân trong gương một chút, tóc không hề loạn, trên mặt được trang điểm, tuy đôi mắt sưng lên không đẹp, nhưng không quá thất lễ.

Trong phòng chính, trưởng bối Chu gia đã biết chuyện tối hôm qua Chu Lăng không viên phòng, giờ phút này sắc mặt mọi người đều không quá tốt.

Trưởng công chúa hận chỉ tiếc rèn sắt không thành thép trừng Chu Lăng: "Quả nhiên ngươi không hiểu chuyện giống nương ngươi như đức."

Chu Lăng ngẩng đầu lên, ánh mắt đầy tơ máu nhìn chằm chằm quát: "Bà muốn mắng ta thì mắng đi, liên quan gì đến nương ta?"

Tịnh Thực thấy tình hình giương cung bạt kiếm thế này, cúi đầu thấp giọng nói: "Tối hôm qua do con đã làm sai, chộc phu quân tức giận."

Chu Thiêm cũng không muốn cãi và ngay trước mặt tân nương tử, vội vàng gọi quản gia an bài kính trà, giới thiệu toàn bộ người nhà cho tân phụ biết.

Đang ngồi chính là trưởng công chúa Chiêu Hoa, bà là đích nữ của tiên đế, vừa đứng thứ chín, từ nhỏ được nuông chiều. Bà mặc chiếc váy Triều phượng bát bảo thêu chim loan bằng tơ vàng chỉ bạc, đầu đội Kim phượng, không giận mà uy. Trưởng công chúa sinh được hai trai một gái, trưởng tử Chu Thiêm thừa kế tước vị, con thứ Chu Hải đảm nhiệm Thái thường Thiếu khanh tứ phẩm, nữ nhi được gả cho Bình bộ thượng thư Quách Dục.

Người ngồi phía trên là Diễn Quận vương Chu Thiêm, một nam nhân trung niên hòa nhã, năm tháng tang thương đã bước đầu hiển lộ trên mặt ông, giữa hai lông mày đã có nếp uốn rất sâu, như gột rửa tạo nên một thân chính khí凛冽. Sau đó là Quận vương phi Thôi thị, một phụ nhân được bảo dưỡng thích hợp, lưng lẩy cao ngạo. Mẫu thân của bà là đích thứ nữ của tiên đế, cùng trưởng công chúa Chiêu Hoa, tiền Thái tử gia đều do hoàng hậu sinh ra, đương nhiên huyết thống cao quý, ngạo thị thiên hạ. Chẳng qua sau đó Thái tử gia chết vì loạn lạc, không thể lên ngôi, ngũ hoàng tử Lâm Xuyên Vương kế vị trở thành Hoàng thượng, không ưa trưởng công chúa kiêu căng khí thế, thỉnh thoảng cũng sẽ châm biếm bà. Trong lòng trưởng công chúa vô cùng uất ức, nếu là thân đệ đệ của mình thừa kế sự nghiệp thống nhất đất nước, làm gì đến phiên lão Ngũ và lão Cửu làm mưa làm gió?

Ngồi bên cạnh là Nhị gia Chu Đằng, con trai trưởng của Quận vương phi, một nam nhân trắng trẻo mập mạp, cười híp mắt, chẳng qua bộ mặt hung ác cười lộ lên này, không quá phù hợp với cái tuổi còn chưa nhọc quán [1] của hắn. Phu nhân Thẩm thị của hắn là thiên kim Hầu phủ, thoát nhìn là một nữ nhân văn nhọc yếu ớt. Tứ tiểu thư Chu Kim Phụng là con ruột của Thôi thị, mới năm tuổi, môi hồng răng trắng, mắt phượng điều ngoa bẽn lẽn.

[1] nhọc quán: thời xưa gọi thanh niên khoảng 20 tuổi là nhọc quán

Ngồi phía dưới là Nhị lão gia Chu Hải làm quan văn, không cầu tiến, lẫn lộn một đồng năm mới đến được quan Tứ phẩm, trưởng công chúa rất không xem trọng ông ta. Phu nhân Cận thị trông đoan trang trung thực, nghe nói là một đích quý nữ bị quên lãng trong gia tộc. Tứ gia Chu Thắng và nhị tiểu thư Chu Ngọc Phụng là long phượng thai, con của vợ cả Cận thị, đều đã 14 tuổi. Tam tiểu thư Chu Nhã Phụng 13 tuổi, an tĩnh ngồi một bên.

Mọi người trong nhà, Tịnh Thực cố gắng nửa ngày mới gắng gượng nhớ hết, còn phí sức hơn học thuộc một quyển sách nữa.

Sau khi biết nhau, Chu Thiêm dẫn theo đôi tân phụ thê đến Từ Đường tế tổ. Sau khi ra cửa vài bước, Tịnh Thực phát hiện không có nha hoàn bưng trà, lại nhìn trộm sắc mặt ngưng trọng của hai phụ tử một chút, lập tức ngoắc kêu Thái Mặc, thấp giọng dặn dò vài câu.

Vào Từ Đường, trước tiên Diễn Quận vương dâng hương kính báo liệt tổ liệt tông Chu gia vui mừng có thêm con cháu, sau đó Tịnh Thực tự tay đốt ba nén hương, cung kính dập đầu lạy ba cái với bài vị của Chử thị.

Thái Mặc bưng mâm đến, Tịnh Thực tự tay rót một chén trà nóng, hai tay giơ lên trước bài vị Chử thị: "Nương, tức (con dâu) kính trà cho ngài. Từ nay về sau, con nhất định hết lòng hầu hạ phu quân, lấy phu làm trời, cần thủ phụ đức, xin mẫu thân yên tâm!"

Chu Lăng vẫn đứng một bên lạnh mắt nhìn, giờ phút này trong mắt y không hề che giấu khiếp sợ, một ánh sáng chột lóe thoáng qua con ngươi như đầm sâu, rồi yên lặng quay đầu đi nhìn xuống đất.

Diễn Quận vương cũng có vài phần xúc động, không ngờ tân nương tử sẽ kính trà cho bà bà đã qua đời. Khẽ vuốt ve bài vị, ánh mắt cũng có chút mê ly:

"Văn Tích, A Lăng trưởng thành, lấy vợ. Những năm nay mẫu thân đã làm được đúng một chuyện duy nhất chính là tìm cho A Lăng một thê tử tốt. Sau này ôm tôn tử, sẽ đến linh tiền nàng gọi nàng là tổ mẫu, nàng dưới tuổi vàng có biết, nhất định sẽ rất vui mừng."

Chu Thiêm trong mắt ngậm lệ, quay đầu nói với nhi tử: "A Lăng, hiếm thấy thê tử người tri thư đạt lễ, ôn nhu hiểu chuyện, có thể bao dung tính xấu của người như thế. Rất giống tính tình năm đó của nương người, người đừng nào loạn nữa, cứ thế sống qua ngày đi, đừng làm nương người đã nằm trong lòng đất rồi còn phải tiếp tục lo lắng cho người." Chu Thiêm khoát tay bảo bọn họ ra ngoài, ông còn muốn ở một mình nói chuyện với vong thê một lát.

Chu Lăng không có biểu cảm gì đi ra cửa, nhưng lại phá lệ không xuất phủ, mà ngoan ngoãn đưa Tịnh Thực trở về viện Lan Hình.

Tân phu thê vào cửa, cũng không biết nên nói gì. Chu Lăng không nhìn nàng, vẫn ngồi ở thư án, cầm một quyển《Tôn Tử binh pháp》đã thuộc lòng lên, nhưng vẫn rất nghiêm túc xem lại.

Tổ Tiên vội vàng rót trà cho hai vị chủ tử, Tịnh Thực thấy mình cũng không có gì làm, nên lấy một quyển《Nữ giới》đã đọc lâu lâu từ trong rương ra, kết hợp với sự hiểu biết của bản thân, cẩn thận nghiên cứu lại lần nữa.

Thái Mặc ở một bên gãi đầu, rồi rảo nhìn cái này một chút, ngó cái kia một ít. Phu thê tân hôn, đều trải qua những ngày như mật, hận không thể cả ngày lẫn đêm đều ôm nhau chung một chỗ. Thế nhưng hai người này lại ‘nghiêm túc’ đọc sách, aizz!

Qua không bao lâu, đã đến bữa trưa. Phủ Quận vương có quá nhiều người, trừ lễ mừng năm mới, rất ít khi ăn chung, đều ăn trong viện của mình. Mỗi viện đều có phòng bếp nhỏ, dựa theo sự yêu thích của chủ tử mà ăn bài món ăn.

Thức ăn được trình lên, sáu món ăn một món canh, đủ cho hai người ăn. Cái trắng ngâm dấm, củ từ quế hoa, đậu hủ ma bà, la bắc tử [2], nấm khô, sườn cách thủy, canh trứng gà mộc nhĩ.

[2] la bắc tử: là hạt già của cây cải củ (Raphanus sativus L. La bắc tử vị cay ngọt, tính bình, vào kinh tỳ, vị và phế. Có tác dụng tiêu thực, trừ trướng (giáng khí), trừ đờm. Chữa các chứng thực tích, khí trệ ở trung tiêu, đàm suyễn khái thấu (ho suyễn có đàm). (Nguồn: <http://suckhoedoisong.vn/la-bac-tu-tieu-thuc-tri-suyen-n88753.html>)

Tịnh Thực giật mình, giương mắt nhìn Không ma ma đang nghiêm chỉnh đứng bên cạnh, thấy bà vô cảm nhìn lướt qua toàn món rau xanh không có đủ dinh dưỡng này, bản thân cũng vội vàng che giấu vẻ kinh ngạc, cúi đầu ăn cơm. Chu Lăng cười lạnh, cầm đũa lên ăn một miếng lớn.

Tịnh Thực thường ngày thích ăn thức ăn ngọt đậm, trong những món ăn này củ từ quế hoa là hợp khẩu vị nhất, nhưng món đó đặt ở trước mặt Chu Lăng, cách mình hơi xa, nàng ngượng ngùng duỗi thẳng cánh tay qua gấp. Ăn nhiều la bắc sẽ thoát khí, nàng không dám ăn nhiều. Chỉ tập trung ăn món nấm khô trước mặt, thấy Chu Lăng thích ăn sườn lợn, nên đã bung sườn lợn trước mặt mình đưa đến trước mặt y.

Nhưng phàm là nam nhân trẻ tuổi tráng kiện, sao lại không thích ăn thịt chứ, chỉ ăn vài miếng thức ăn thì hoàn toàn không chống đỡ sức lực tiêu hao một ngày của bọn họ, huống chi là nam nhân luyện võ.

Chu Lăng ăn sườn lợn chỉ còn dư lại hai miếng, đổi sang ăn món khác. Tịnh Thực lặng lẽ giương mắt nhìn y, gấp hai miếng sườn lợn này vào trong chén y: "Phu quân ăn đi, ta không thích ăn thịt."

Giương mắt tuần tú của Chu Lăng hơi đỏ, gia đình vương hầu, cho nên nhường nhau một miếng thịt. Y biết là Thôi thị cố ý khẩu trừ chi tiêu, bọn hạ nhân kiến phong sử đã [3], chèn ép y từ những chuyện nhỏ nhặt này.

[3] kiến phong sử đã: gió chiều nào theo chiều nấy

Y yên lặng để đũa xuống, rất nhanh đã nắm chặt quả đấm đặt trên đùi, tước vị gia sản, y đều không để ý, cũng không muốn có. Những năm nay ở Tây Bắc chăm học khổ luyện, đạt được tước hiệu ‘Tây Bắc Phi Ưng’, chính vì muốn thông qua cố gắng của mình, trở thành người nổi bật. Chứ không phải đấu tranh nội bộ, người người đổ mắt tranh giành xem ai có thể thừa kế tước vị.

Chu Lăng đột nhiên cười lạnh, cầm đũa lên tiếp tục ăn cơm, đại trượng phu lòng mang thiên hạ, chút chuyện nhỏ này hoàn toàn không đáng là cái gì. Qua hết năm, trở về Tây Bắc, lập tức sẽ khai chiến với Thổ Dục Hồn [4], nam nhi phải có thể được tự do đại triển quyền cước, dựa vào quân công để nói chuyện.

[4] Thổ Dục Hồn: dân tộc thiểu số thời cổ, ở tỉnh Thanh Hải và Cam Túc ngày nay, thời Tùy Đường đã từng xây dựng được chính quyền.

Tịnh Thực vốn nghĩ rằng mình đã làm y mất mặt, chọc giận y, đang do dự không biết nên nói gì cho phải, chỉ thấy y bỗng trở nên như không có chuyện gì. Âm thầm thở phào nhẹ nhõm, cẩn thận cầm đũa lên ăn cơm.

Dùng bữa trưa xong, hai mí mắt Tịnh Thực bắt đầu đánh nhau, tối hôm qua ngủ không ngon, nàng muốn nghỉ ngơi, nhưng trượng phu không ngủ, sao nàng có thể một mình nằm dài trên giường đây?

Chu Lăng ngồi không thủ vị, nhìn thấy nàng đang cố gượng giữ mí mắt của mình, chợt cảm thấy buồn cười, đứng dậy đến thư phòng tiền viện.

"Cô nương mau ngủ một lát đi, nô tỳ thấy Tam gia rất thương người, chẳng qua do trong lòng có điểm máu chốt gì đó không vượt qua được, nam nhân càng cố chấp như vậy, tương lai nếu thu phục được, sẽ càng toàn tâm toàn ý thương yêu người." Thái Mặc vừa đưa cho Tịnh Thực cái chăn, vừa cười hi hi nói.

Không ma ma đi ra ngoài, hai nha đầu mới dám nói chuyện, Tổ Tiên bĩu môi, vẻ mặt không đồng tình: "Sao ta không nhìn ra là người biết đau lòng, nếu Tam gia thật lòng thương yêu cô nương, cũng không nên tuyệt tình nói ra lời như vậy vào đêm động phòng hoa chúc."

Thái Mặc quay đầu lại dùng sức trợn mắt nhìn nàng một cái, sao cứ vạch áo cho người xem lưng vậy hả? Thật vất vả lắm cô nương mới quên được chuyện tối hôm qua mà.

Tĩnh Thực khoát tay, để hai nha hoàn đang đau lòng của nàng lui xuống, giờ phút này nàng lười suy nghĩ lắm, chỉ muốn ngủ một giấc thật ngon thôi.

Thiền thiếp tiến vào phòng đẹp, tựa như ở trong bóng tối đang một mồi đi về phía trước, trước mắt đột nhiên xuất hiện một ánh sáng, nàng đưa tay chạm đến, đột nhiên nó rộng mở sáng trong. Hoa đào nở rộ, cỏ cây tươi đẹp, hoa rơi rục rịch, có một phụ nhân ôn tồn tao nhã cầm một cuốn 《Kinh Thi》, ngồi trên tấm đệm nhung để được trải trên tảng đá xanh độc sách. Bà chậm rãi quay đầu lại, để cuốn sách xuống, vẫy tay với Tĩnh Thực.

Đây là 《Đào Hoa nguyên ký》do Đào Uyên Minh viết sao? Cảnh đẹp như vậy, người ôn nhu như thế, dường như không có trong phủ Quận vương.

Tĩnh Thực quý thần xui khiến đi đến bên cạnh phụ nhân, thấy bà khẽ hé đôi môi đỏ mọng, nói: "Tĩnh Thực, A Lăng nó không hư, chỉ là không có mẹ ruột bên cạnh, người khác khi dễ nó. Nhưng con sẽ không khi dễ nó chứ?"

Đối mặt với nữ tử ôn hòa thanh tao lịch sự như vậy, Tĩnh Thực không đành lòng không vâng lời bà, nhẹ nhàng lắc đầu: "Sẽ không."

"Vậy con đồng ý với ta, chăm sóc nó thật tốt, yêu nó thương nó có được không?" Phụ nhân kéo tay nhỏ của Tĩnh Thực, tha thiết nhìn nàng, trong mắt ngân lệ.

Tĩnh Thực chợt nghĩ đến mẫu thân bệnh nặng quán thân, bà không thể đến Kinh Thành tiễn giá, trước khi đi cũng kéo tay nàng như thế này, trăm chiều không đành lòng, chỉ đành phải tha thiết dặn dò Nhị thẩm, nhờ bà ấy chăm sóc mình thật tốt.

Đáy mắt nóng lên, nàng gật đầu, hỏi: "Người là ai?"

Phụ nhân khẽ cười, buông tay nàng ra, bay về phương xa, giống như một con điều giấy bị đứt chỉ, càng bay càng xa, cho đến khi biến mất không thấy nữa.

Bạn đang đọc truyện *Thực Nữ Dụ Phu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 6: Cùng giường không cùng gối

Editor: Gà _ LQĐ

Bên trong tân phòng, Không ma ma đang tận tình khuyên nhủ Tĩnh Thực: "Cô nương đọc đủ loại thi thư, nhưng lại quên sao? Lưu Vân Chi và Tiêu Trọng Khanh phu thê ân ái, không nề mặt bà bà, cuối cùng như thế nào, còn không phải bị Tiêu mẫu buộc hưu thê: bỏ vợ sao. Phủ Quận Vương này, nói trắng ra không phải là phủ trưởng công chúa ư, người tốt nhất mà người nên lấy lòng là trưởng công chúa và Quận Vương phi, chứ không phải là cô gia. Hôm nay sao cô nương làm ra chuyện hồ đồ như thế, nào có ai kính trà cho bài vị. Mẹ ruột của cô gia đã qua đời, hôm nay Quận Vương phi chính là mẹ cả, cô nương nên đối đãi với bà ấy như sinh mẫu. Bữa trưa cô nương cũng nhìn thấy, rõ ràng đang ra oai phủ đầu, đường đường là vương phủ thì sao ngay cả món thịt cũng không ăn nổi? Cô nương à, đừng ngu đại nữa, mỗi ngày dậy thật sớm thỉnh an bà bà và tổ mẫu mới là đúng lý, về phần cô gia, dù thế nào đi nữa hần cũng không được thừa kế tước vị, tương lai vẫn sẽ phải dựa vào nhà để kiếm cơm, dù hần không hiểu chuyện, nhưng vẫn mang họ Chu, không giống với cô nương, nên cảnh tỉnh chính mình đi thôi."

Tĩnh Thực hé miệng, muốn nói cha mình Cao Bác Viễn cũng không thừa kế tước vị, nhưng trong lúc tổ phụ bị hoạch tội ông đã đạt được Võ Trạng Nguyên, cứu cả nhà. Một người nam nhân, thật sự chỉ có thể dựa vào nhà để kiếm ăn ư?

Nhưng nàng cũng biết, nếu mình nói, Không ma ma cố chấp tự nhiên sẽ có một trăm lý do để phản bác, vì để tai mình thanh tịnh, nàng đành phải đáp: "Ta biết."

Hai mắt Chu Lăng khép lại, thân thể khẽ dựa vào tường, nhưng không ngờ khuỷu tay đụng phải cửa sổ, cửa sổ đỏ thẫm kết một tiếng mở ra. Y bỗng dưng mở mắt, sai bước đi ra khỏi viện.

Tĩnh Thực lập tức từ trên ghế bật dậy, kinh ngạc nhìn bóng lưng cao lớn nhanh chóng biến mất trước cửa sổ. Y đến trước cửa sổ lúc nào, đã nghe được gì rồi?

Thẳng đến tối, y vẫn không xuất hiện, ngay cả cơm tối cũng không trở về ăn. Tĩnh Thực vẫn chờ y, thức ăn hâm nóng nhiều lần, cho đến khi trên đường vang lên tiếng gõ mõ canh hai, nàng mới gắng gượng ăn vài miếng, rửa mặt rồi thay tằm y chờ y.

Giờ phút này Chu Lăng đang ở tửu lâu Túy Bát Tiên uống đến mất say lơ lơ mơ màng, cánh tay khoác lên vai Tổng Chấn Cương trên, vỗ ngực bảo đảm: "Tổng đại ca, huynh cứ yên tâm.. Đi, ta chắc chắn sẽ dốc hết toàn lực giúp huynh bắt được phi tặc."

Tổng Chấn Cương là hảo hữu của đại gia Chu Nguyệt Chu gia ở Thái Học đã qua đời, năm đó chính là người hầu của đại ca Chu Lăng, tất cả bằng hữu của y đều quen biết. Giờ phút này, Tổng Chấn Cương cũng đã hơi say, không để ý đã nói ra lời trong lòng mình: "A Lăng, không gạt người, chức vụ này của ta ở Huyện ủy đã nhậm hai năm, thật vất vả mới bắt được cơ hội tốt này, chủ bộ đại nhân đã nộp sổ con cho Lại bộ xin cáo lão về quê, cuối năm phá được cọc đại án này, vừa lúc lên được một bậc. Cho dù hai năm một bậc thang, muốn làm đến quan ngũ phẩm, cũng phải hơn 30 rồi."

Chu Lăng ha hả cười, nói: "Đại ca, ta thích huynh... Không xem tiêu đề là người ngoài, nếu huynh đường hoàng nói quốc gia đại nghĩa linh tinh, tiêu đề sẽ thật sự không thích nghe đấy. Đúng vậy, nam nhân tốt nên kiến công lập nghiệp, thành người, nào, các huynh đệ, làm một chén, từ sáng mai, chúng ta sẽ đồng mưu chuyện này."

Mấy người đang ngồi đều là tâm phúc của Tổng Chấn Cương, hiện tại hần đảm nhiệm Tổng bát phẩm kinh triệu phủ Huyện ủy, chủ quản trị an Kinh thành. Thủ hạ đặc lực nhất là một người dám nghĩ dám làm, Cửu phẩm tuần kiểm La Thanh, vừa nhuợc quán, tuổi trẻ tài cao. Những người này đều không phải có gia thế vô cùng tốt, phần lớn là dựa vào thân thích dẫn dắt mới có được chức vị, nếu muốn thăng chức thì phải dựa vào bản lĩnh thật sự rồi.

Cạn rượu trong chén, trên đường truyền đến tiếng gõ mõ canh hai, Chu Lăng vẫn chưa say bắt tinh thần sự, lão đảo đứng lên: "Canh hai cấm đi lại ban đêm, nên về nhà."

Ngồi cười to, La Thanh kéo y ngồi xuống: "Hiền đệ chỉ để ý uống, người đừng quên, chúng ta là ai? An phòng cả Kinh thành đều thuộc về Tổng đại ca cai quản, Bình Định bộ khoái kiểm tra cấm đi lại ban đêm, nào dám cản chúng ta."

"A." Chu Lăng bừng tỉnh đại ngộ: "Ta quên mất, quyền lợi Tổng đại ca rất lớn, ha ha!"

Tổng Chấn Cương tự giễu nói: "Huynh đệ đừng chê cười đại ca nguoi, nhóm giang dương đại đạo toàn trộm gia đình hiền quý kia, nếu không phá được vụ án, mũi cánh chuồn cũng không giữ được."

Rượu quá ba tuần, khách và chủ đều vui mừng. Khi Chu Lăng về đến nhà, đã sắp đến giờ Tý, Tịnh Thục vẫn ngồi ở cạnh bàn chờ y, sau đó cảm thấy lạnh nên đã nằm trên sạp, đắp thảm lông cừu lên, bắt tri bắt giác ngủ thiếp đi.

Chu Lăng híp mắt nửa tỉnh nửa say, nhìn cô nương xinh đẹp động lòng người trên sạp, khí trời tháng Chạp, bên ngoài lạnh lẽo có thể đông cứng cả mũi, mà trong nhà đã đốt Địa Long, khuôn mặt của cô nương ngủ say nhỏ nhắn đỏ hồng tựa như say, môi đỏ mọng kiêu diễm ướt át.

Tay và lòng y đột nhiên hơi ngứa, muốn ôm nàng.

Nàng nhất định vì chờ y nên mới không lên giường nghỉ ngơi, Chu Lăng ổn định cước bộ đến gần, cảm thấy chẳng qua do mình ngà ngà say, mới có thể ôm nàng lên giường. Mới vừa đưa hai tay ra, đã nghe một tiếng thét kinh hãi bên cạnh: "Tam gia ngài trở về rồi, nô tỳ đáng chết, đã ngủ quên mất. Phu nhân, phu nhân mau tỉnh, Tam gia đã trở về."

Tổ Tiên dựa vào cây cột, ngồi trên thảm sàn dê nhung ngủ thiếp đi, đột nhiên mở mắt ra chỉ thấy bóng dáng cao lớn của Chu Lăng đứng trước mặt Tịnh Thục, đưa tay ra muốn làm gì đó? Chẳng lẽ muốn đánh người. Nàng trở mình bò dậy, ngăn cản trước mặt Tịnh Thục.

Chu Lăng giơ tay lên che miệng ngáp một cái, nhưng cũng khó nén miệng đầy mùi rượu. Thấp giọng nói: "Gia mệt nhọc, ngủ đi."

Tịnh Thục đã tỉnh lại, thân thể nhỏ xinh đến gần Chu Lăng: "Ta đến hầu hạ phu quân rửa mặt, Tổ Tiên người đi gọi nước đi."

Chu Lăng khoát tay muốn nói không cần, nhưng ngửi mùi rượu trên người mình cũng cảm thấy khó chịu, quên đi, vẫn nên tắm một cái đã.

Trong thùng tắm hơi nước nóng dày đặc, tựa như ảo mộng. Tịnh Thục chưa từng hầu hạ nam nhân, khuôn mặt nhỏ nhắn xấu hổ đỏ hồng lên, hai tay siết chặt khuỷu chung một chỗ, không biết nên làm gì. Đường như phải giúp y cởi áo ra, nàng thử thăm dò đưa tay nhỏ ra, nhưng ngay cả y phục còn chưa đựng, mình lại bị hù rụt trở về. Đột nhiên phát hiện trên bình phong treo tấm y của y, chợt giả vờ sửa sang lại y phục, xoay người lờ lờ kéo kéo.

Ở Tây Bắc Chu Lăng cũng không được nuông chiều từ nhỏ, chưa bao giờ được nữ nhân hầu hạ tắm rửa, cũng rất không quen. Đang do dự suy nghĩ muốn bảo nàng đi ra ngoài, lại sợ ra về mình không phóng khoáng, chưa từng trải việc đời. Ánh mắt thoáng nhìn, đột nhiên phát hiện gương mặt xinh đẹp của tiểu nữ nhân ứng hồng, đáng vẻ hốt hoảng muốn trốn.

Thấy buồn cười, Chu Lăng chợt không kìm trương nữa, bởi vì y phát hiện một người khác còn kìm trương hơn y nhiều.

Thải Mặc từ bên ngoài đóng cửa lại, kéo tay Tổ Tiên ngồi xỏ ở chân tường, cười hi hi nói: "Tối nay nhất định có thể thành chuyện tốt."

Tổ Tiên là một tiểu cô nương da mặt mông, xấu hổ đỏ mặt, nhưng trong lòng âm thầm vui vẻ thay tiểu thư.

Trong phòng yên tĩnh, cẩn thận nghe có thể nghe được tiếng ma sát của vải vóc, sau đó có nước tiếng vang lên, nghĩ đến nhất định là y đã trần truồng bước vào thùng nước tắm rồi, mặt Tịnh Thục đỏ tới mang tai, trong lòng có con nai con chạy loạn.

"Cần ta... Chà lưng cho chàng không?" Giọng nói của cô nương mềm nhũn dịu dàng, tất nhiên nói khẩu âm Liễu An châu. Khuôn mặt nhỏ nhắn chỉ xoay qua một nửa, ánh mắt lại không dám nhìn về bên đó.

Vừa chạm vào nước nóng, rượu của Chu Lăng dâng trào, nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn ứng hồng say lòng người của nàng, bỗng dưng y cứng rắn.

Đây là...

Chu Lăng cắn hàm răng nuốt một hóp khí xuống đan điền, hận vì thân thể không có tiền đồ. Giờ phút này, trong lòng y có hai tiểu nhân nhân (chỉ người nhỏ bé) đang cãi nhau, một nói: Nữ nhân tham luyến quyền thế hư vinh của phủ Quận Vương, một lòng lấy lòng trưởng công chúa và Quận Vương phi, còn trọng phu trên danh nghĩa như y chẳng qua chỉ là đá kê chân của nàng thôi, tránh xa nàng ta ra, để cho nàng ta sống như quả phụ đi.

Một tiểu nhân nhân khác từ bụng nhảy ra đánh ngã tên phía trước, nói: Thánh chỉ ban hôn, làm sao nàng có thể biết trước. Đây là nhân duyên trời ban rất tốt, nàng ôn nhu đáng yêu khiến người thương mến, từ một khắc nhắc khăn voan hồng kia lên đã thích nàng rồi. Nàng còn không so đo đầu tóc mình rồi bởi tính khí thô, dịu dàng hầu hạ y, kính trà cho bài vị của mẫu thân, không phải vì quan tâm đến cảm thụ của y sao? Nương tử tốt như vậy, nếu mẫu thân còn sống, cũng sẽ thích nàng, cũng sẽ thúc giục mình viên phòng với nàng. Muốn nàng, muốn nàng..

"Khụ..." Chu Lăng ngã lưng ra sau, có vẻ khá thư thái, liếc mắt nhìn eo thon duyên dáng của tiểu nương tử, không tốt! Lại trưởng đau rồi.

Tĩnh Thực nghe được động tĩnh, nghi ngờ quay đầu lại: "Sao thế?"

Chu Lăng phản xạ bật dậy, muốn đi —— nổi lên một nửa, y không biết mình muốn làm gì? Chẳng lẽ muốn ôm nàng qua đây?

"Nàng vào trong đi." Y nửa ngồi lạnh lùng nói.

Y đột nhiên đứng dậy, Tĩnh Thực không hề báo trước thấy được bấp thính lồng ngực căng chặt, men theo giọt nước, lóc lên sự quyến rũ sáng bóng, thấy nàng quên cả hô hấp, quên mất phải che kín mắt.

"A." Đột nhiên phản ứng kịp, Tĩnh Thực như được đại xá, xoay người bước nhanh về phía phòng ngủ. Miệng đắng lưỡi khô, cầm trà nóng trên bàn lên uống vài ngụm, vội vàng chạy lên giường nằm xuống, kéo chăn che mặt lại.

Trải qua không lâu lắm, cũng cảm giác được y đến mép giường. Mặc dù cách chắn bông thật dày, không nghe được tiếng động gì, nhưng nàng có thể cảm giác được y ở rất gần. Đường như y uống cạn sạch trà nóng trong ấm, đứng ở mép giường hồi lâu, cuối cùng y ngồi ở mép giường, một phen gạt tấm chăn phủ trên đầu nàng.

Sắc mặt y đỏ rực, là do nước nóng hun qua sao?

"Không sợ bị ngập chết hả?" Y nhẹ giọng trách cứ một câu, ánh mắt nhìn nàng càng ngày càng sâu, sâu không thấy đáy.

Mất to như nước của Tĩnh Thực ngượng ngùng nhìn y một cái, rồi vội vàng rũ lông mi thật dài xuống, không dám nhìn. Không biết tư thái như vậy, càng thêm quyến rũ.

Chu Lăng đột nhiên chống lên gối đầu bên cạnh nàng, ánh mắt cũng nóng bỏng khó nén, ôm nàng vào lòng, đưa tay muốn đụng vào gương mặt nàng.. Trong đầu lại đột ngột nhảy ra một câu nói, ở đêm động phòng hoa chúc chính y đã nói ra lời nói hùng hồn, tuyệt đối không đụng vào nàng, cả đời đều sẽ không đụng vào nàng. Mới qua một ngày, đây là cái gì?

Khớp xương bàn tay của nam nhân hiện rõ lên cầm gối đầu ném xuống dưới bàn chân nàng, vén chăn long phượng lên rồi chui vào, nằm xuống bên chân nàng, buồn bực nhìn chỗ nhô lên ở trong chăn.

Tĩnh Thực phát hiện khác thường, quay đầu nhìn về phía bên cạnh, chỉ nhìn thấy một đôi bàn chân to lớn, mặc dù y mới vừa tắm xong, không có mùi lạ, nhưng mà... Lồng nàng một tắc lại một tắc lạnh dần.

Đây là gì? Cùng giường không cùng gối sao? Y ghét mình như vậy, không muốn nhìn nàng ngủ sao?

Bạn đang đọc truyện *Thực Nữ Dụ Phu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 7: Tiếng lòng xao động

Editor: Gà _ LQĐ

Ngày thứ ba là ngày lại mặt, đến tòa nhà ở Kinh thành của Cao gia. Phiêu kỵ đại tướng quân Cao Bác Viễn tự mình nghênh đón nữ nhi, nữ tể (con rể) vào cửa, Cửu vương và Cửu vương phi cũng đến tham gia, ngồi trong phòng khách nhìn bọn họ đến gần.

Cửu vương cúi người đến gần ái tể, thấp giọng nói: "Trông A Lăng có vẻ là người khỏe mạnh, cũng không thua ta năm đó. Ngày thứ ba lại mặt, nàng đi bộ hơi lắc lư, còn phải để Bồn vương đỡ nàng."

Cửu vương phi đỏ mặt, nhìn xung quanh một lát rồi khẽ thả lỏng, thở ra một hơi nói: "Còn nói, nếu không phải chàng hồ nháo, thì sao có một bài thơ xiêu

vẹo như vậy?"

Cửu vương đắc ý cười một tiếng, kéo tay thê tử nắm trong lòng bàn tay. Cửu vương phi cũng không chịu, há ra, bước đến, kéo Tịnh Thục, dịu dàng hỏi: "Ở phủ Quận vương có quen không?"

Tịnh Thục khẽ gật đầu: "Cô..." Đang muốn gọi cô mẫu, đã nghe Chu Lăng ở bên cạnh gọi một tiếng: "Cửu tổ mẫu."

Tịnh Thục gọi Cửu vương phi là cô, vì hai nhà là hàng xóm hơn nữa còn là thế giao, thật ra thì cũng không có liên hệ máu mủ. Mà Chu Lăng lại là quan hệ huyết thân chân chính, quy luật sinh đẻ của Tiên hoàng rất thú vị, lúc đầu sinh được chín vị công chúa, trong lúc gần như tuyệt vọng thì lại sinh được chín vị hoàng tử. Tổ mẫu Chu Lăng trưởng công chúa Chiêu Hoa là hoàng trưởng nữ, mà Cửu vương là út tử, giữa bọn họ vừa lúc cách một thế hệ.

Hôm nay kém bồi phận, Tịnh Thục vốn không tiện gọi cô mẫu, đôi giọng gọi cửu tổ mẫu, thì không ổn lắm.

Cửu vương phi khéo hiểu vỗ tay nhỏ của nàng, kéo tiểu nương tử ra hậu trạch nói chuyện, nhị thẩm của Tịnh Thục vội vàng đi theo, cười làm lành, cẩn thận dè dặt lấy lòng.

Các nam nhân ở lại tiền đình uống trà, nói chuyện, nói đến chiến sự biên quan, bài binh bố trận, Cao tướng quân từng trải và mưu lược làm Chu Lăng nhìn với đôi mắt khác xưa, đây tuyệt đối là Đại Nguyên Soái đạo thật thương thật, đề y bội phục tự đáy lòng. Y quyết định nể mặt thể diện của lão trượng, đối với thê tử khá hơn một chút, thậm chí lúc nàng lên xe ngựa còn đưa tay đỡ giúp một phen.

Cao Bác Viễn rất hài lòng với cô gia, vóc người cao lớn tuấn lãng, nói năng không tầm thường lại rất có chí hướng, tuy là kim chi ngọc diệp trong phủ Quận vương, nhưng cũng không yếu ớt, binh sĩ tốt như vậy cực kỳ hiếm có. Nhìn vợ chồng son tương kính như tân, trai tài gái sắc, lão trượng cũng yên lòng. Trước khi đi dặn dò nữ nhi hiểu kính cha mẹ chồng, cẩn thận hầu hạ trượng phu, bản thân muốn trở về quê nhà Liễu An châu mừng năm mới, bảo nàng có chuyện thì đi tìm Cửu vương phi trao đổi.

Phu thê Cửu vương cũng lên mũi xe hương chươg (xe của vương thời xưa), lúc còn trẻ, luôn là Cửu vương ôm bà lên xe. Hôm nay đã có tuổi, Cửu vương phi không chịu để ông ôm nữa, nắm bàn tay to của ông, giẫm bước vào xe, mới tựa đầu vào vai trượng phu, khôi phục thân mật thường ngày.

"Vợ chồng son bọn nó hình như có chút vấn đề." Cửu vương phi sâu xa nói.

"Không thân thiết phải không?" Cửu vương lười biếng vuốt hà bao bên eo bà.

Cửu vương phi giật mình nhìn về phía ông: "Ngay cả chàng cũng phát hiện? Nhưng mà, dường như Bác Viễn ca ca không phát hiện ra."

Cửu vương ha hả cười: "Đúng thế, đây không phải rất bình thường sao?"

Cửu vương phi luôn thông tuệ nhưng lúc này vô cùng không hiểu, ngồi thẳng người, lườm ông: "Tại sao?"

Cửu vương cười hi hi kẻ sát mặt: "Nàng hôn ta đi, ta sẽ nói cho nàng biết."

Cửu vương phi buồn cười: "Đã là lão phu thê rồi, mà còn chơi cái này."

Cửu vương hơi ngửa ra sau, tựa vào nệm êm, đóng chặt đôi môi. Cửu vương phi thấy ông chặt như nút, cau giận tròng mắt liếc, nhưng vẫn dựa vào người ông, hôn nhẹ lên khóe môi.

Cửu vương được như ý, cười ha ha, vỗ nhẹ lưng ái thê, dịu dàng nói: "Nàng không thể so sánh bọn nó như chúng ta lúc tân hôn được, chúng ta đã chung tình trước đó, lúc thành thân là kết quả chờ đợi từ lâu, đương nhiên như keo như sơn. Bọn nó do thánh chỉ ban hôn, đêm động phòng hoa chúc mới lần đầu gặp mặt, cho dù là trai tài gái sắc, cũng cần có quá trình quen thuộc, không thể chỉ ngủ một giấc, đã dính chặt không chia lìa."

Cửu vương phi suy nghĩ một chút thấy quả thật có lý, ném ánh mắt sùng bái cho Cửu vương, vuốt ve ngực ông nói: "Vương gia thật anh minh thần võ, tiểu nữ tử từ bội phục sát đất, hận không thể lấy thân báo đáp."

"Ha ha ha! Đúng." Cửu vương cười lớn, vui vẻ không thôi.

Cửu vương phi chợt nghĩ đến một chuyện, lo lắng nói: "Tính khí Quận vương phi này... A Lăng cũng không phải là ruột thịt gì của bà ấy, nếu không có một quan nửa chức, chỉ sợ ở nhà sẽ không có địa vị gì. Nếu không, chàng suy nghĩ thử một số biện pháp, an bài cho nó việc vặt gì đó đi."

Tâm trạng Cửu vương đang thoải mái còn nghe thê tử thổi gió bên gối, đương nhiên đáp ứng ngay: "Ừ, ngày mai ta đến Lại bộ nhìn một chút, xem có vị trí gì thích hợp sắp xếp cho nó không, cũng tránh cho nó cả ngày đi loanh quanh, không làm chính sự."

Hai phu thê Chu Lăng trở lại phủ Quận vương, đương nhiên phải đến phòng chính thính an trường bồi trước. Hai con dâu đang nói chuyện với trưởng công chúa, thấy bọn họ đi vào. Trưởng công chúa khách khí hỏi Phiêu kỵ tướng quân có khỏe không, Tịnh Thục thủ lễ trả lời câu hỏi của trưởng bối.

Quận vương phi nói tiếp: "Lão Tam, người cũng đã lấy vợ rồi, chính là người lớn, sau này đừng cứ nghĩ đến việc chạy tới Lương châu nữa, hay ở nhà đi theo nhị ca người kết giao chút thế gia huân quý đi, nâng đỡ cánh cửa của phủ Quận vương chúng ta."

Chu Lăng khẽ giật môi, ngoài cười nhưng trong không cười liếc nhìn bà ta một cái, không lên tiếng. Bà ta hận y không nhanh chóng chạy đến Lương châu đi, chết ở chỗ nào xa một chút. Lần này lời răn dạy của từ mẫu, chẳng qua cũng chỉ nói cho người bên cạnh nghe thôi.

Nhị thái thái Cận thị nhìn không nổi, dùng khăn điểm Chu Lăng một cái nói: "Tam gia đây là về mặt gì? Vương phi rõ ràng vì muốn tốt cho ngươi, sao ngươi lại không biết cảm kích thế?"

Chu Lăng đang muốn đánh trả, đã bị Tịnh Thực chặn trước mặt, nàng quý gối hành lễ, nhẹ nhàng nói: "Mẫu thân hết lòng dạy bảo, phu quân đương nhiên sẽ khắc trong tâm khảm. Nhị thẩm bỏ qua cho, vốn vừa rồi trên đường có chút chuyện không vui nho nhỏ, mới làm phu quân thất thần. Nếu các trưởng bối không còn gì dạy bảo, chúng con xin về phòng trước."

Trưởng công chúa cũng không muốn nhìn bọn họ gây gỗ, khoát tay để cho bọn họ lui xuống.

Nhưng Chu Lăng không theo Tịnh Thực trở về Lan Hinh uyển, ném xuống một câu "Ta có việc, tự nàng trở về đi" xem như cản dận nàng, trên đường chạy thẳng đến đại môn.

Buổi tối hôm đó, y vẫn chưa về nhà.

Tịnh Thực đợi đến hơn canh ba mới nằm xuống, nhưng lại không tài nào ngủ được. Sáng sớm ngày kế ánh mắt sưng vù thức dậy đi thỉnh an, vậy mà không ai hỏi tại sao Chu Lăng không đến.

Ngơ ngác trôi qua một ngày, buổi tối y lại không trở về.

Tịnh Thực nằm trên giường, đắp chăn thật dày vẫn cảm thấy lạnh, lòng lạnh, chân dày thể nào cũng không ấm nổi.

Y sẽ đi đâu đây? Nam nhân buổi tối không trở về nhà, nơi thường đi nhất chính là xóm làng chơi rồi, giờ phút này, y thật sẽ đến nơi xấu xa đó sao?

Tịnh Thực không tin, mặc dù về mặt Chu Lăng lạnh lùng, nhưng y không giống loại công tử sống phóng túng đó. Ngược lại là Nhị gia Chu Đẳng loè loẹt hết như con nhà giàu, nàng từng lần một khuyên lơn mình phải tin tưởng trượng phu. Nhưng chẳng qua chỉ mới quen biết nam nhân này ba ngày, nói chuyện với nhau không hơn mười câu.

Sáng sớm tỉnh lại, rốt cục Tịnh Thực không ngồi yên, nàng không dám oán trách nửa câu với trưởng bối Chu gia, cũng không dám nói hai đêm rồi mà Chu Lăng còn chưa về nhà. Nhưng mà, lại lo lắng cho an nguy của y, y có chuyện gì, có thể bị nguy hiểm hay không. Biện pháp duy nhất, chính là đi tìm Cửu vương phi nhờ giúp một tay.

Tịnh Thực không dám nói mình đến phủ Cửu vương, chỉ nói muốn trở về Cao gia lấy thêm vài thứ. Cũng may thời Tiều Đường dân phong phóng khoáng, cũng không hạn chế nữ tử ra cửa, trưởng công chúa cũng không hỏi nhiều, cho nàng đi. Nàng bảo Tổ Tiên an bài một chiếc xe ngựa vài bộ mộc mạc, không treo đèn lồng phủ Quận vương, hòa lẫn vào các xe ngựa trên đường cái, cũng không để người ta chú ý.

Tháng Chạp chính là lúc chọn mua đồ Tết, sáng sớm trên đường cái, mặc dù không phải quá chật chội, nhưng cũng không phải không có một bóng người. Vó ngựa giẫm trên con đường màu xanh, vang lên lộp cộp.

Đột nhiên, tiếng bước chân dồn dập từ phía sau truyền đến, kèm theo tiếng hô quát của nha dịch, hình như có một đám người nhanh chóng chạy như bay về phía bên này.

"Uy!" Lão Đình đánh xe ghì chặt ngựa, chạy xe đến góc tường rồi dừng lại, hoảng sợ quay đầu lại nhìn.

Mấy tiếng xé gió mềm mại kêu to từ trong xe ngựa truyền tới, hai nha hoàn ôm chặt cánh tay Tịnh Thực, dồn sức một chút mới ngồi vững. Tổ Tiên đến gần cửa sổ xe, vừa muốn mở ra xem bên ngoài đã xảy ra chuyện gì, chợt nghe tiếng binh khí chạm nhau, nàng ấy bị dọa sợ đến mức há mồm run rẩy rồi đóng chặt cửa sổ, cài chốt cửa thật kỹ.

"Tây Bắc tứ quý, xem các ngươi còn chạy đi đâu?"

"Nghịch tặc, mau đầu hàng chịu tội!"

"Ha ha, chỉ bằng những thứ ngu xuẩn các ngươi, có thể bắt được Tây Bắc tứ quý chúng ta."

"Nào, qua gia gia chơi cùng các ngươi vài chiêu."

Bên ngoài tiếng đánh nhau càng thêm kịch liệt, trong xe ba nữ nhân run rẩy ôm nhau chung một chỗ, mong mỗi quan binh bắt phi tặc nhanh một chút. Nhưng trời không chịu lòng người, đột nhiên một tiếng vang thật lớn suýt nữa làm vỡ màng nhĩ của ba người, cửa sổ xe ầm ầm rơi xuống, chỉ thấy một thanh đao sắc bén chém lên xe.

Một nam nhân trên mặt đầy râu quai nón nhìn lướt qua xe, trong mắt tinh quang chợt lóe, một ý niệm ác độc nảy sinh, bắt cóc tiểu nương tử đẹp nhất đó, vừa có thể làm con tin, vừa có thể mang về hưởng dụng, dù sao cô nương đẹp như vậy cũng không gặp được mấy.

Ba nữ nhân cũng cảm nhận được ánh mắt lộ rõ ác ý kia, bị dọa sợ đến mức che miệng lại, mắt trừng lớn. Tịnh Thực phản ứng trước tiên, lấy khăn che mặt, giấu kín mặt mũi. Hai nha hoàn cũng theo đó bịt kín, nhưng che mặt rồi thì có ích lợi gì?

Mắt thấy đại đao bổ tới sườn xe, trong đầu Tịnh Thực quên hết thầy thi từ ca phú mà mẫu thân dạy, chỉ nhớ lại quyền pháp Cao gia mà tổ phụ đã dạy khi còn bé, trước đây từng khoa chân múa tay một hồi, nhưng không biết còn có thể dùng đến hay không. Kéo cánh tay hai nha hoàn khẽ dựa vào vách

buồng xe, đang lo lắng xem bước kế tiếp phải làm thế nào, chỉ thấy một nam nhân mặc áo bào màu mực, cổ ống tay áo viền hoa văn màu hồng cầm bảo kiếm trong tay chặn lưỡi đao lại, thuận thế đảo qua, bức lui rầu quai nón.

Y đeo mặt nạ màu vàng kim trên mặt, có thể thấy được không phải là người nha môn. Có lúc gặp phải vụ án khó giải quyết, giặc cướp võ công cao cường, nha môn sẽ mời một số võ lâm cao thủ đến giúp một tay. Những người này không tiện bại lộ thân phận, hoặc do không muốn gây ra nhiều chuyện, nên sẽ đeo mặt nạ.

Tĩnh Thực che trái tim đang nhảy bang bang, nhìn bóng lưng cao lớn của nam nhân đó, y chợt quay đầu lại liếc mắt nhìn nàng. Tuy cách lớp mặt nạ, nhưng Tĩnh Thực có thể thấy ánh mắt của y, bên trong còn chưa kịp che giấu vẻ ân cần và lo lắng.

Là chàng.

Y còn mặc y phục lại mặt hôm đó, tuy đã đeo mặt nạ, nhưng trái tim kịch liệt nhảy lên của nàng nói cho nàng biết, là chàng.

Tĩnh Thực rũ mắt ổn định tâm trạng, sờ tấm khăn trên mặt mình, may quá, cái khó ló cái khôn dùng khăn che mặt lại. Như vậy không tính là làm mất thể diện phu gia (nhà chồng) nhỉ?

Y chỉ liếc mắt nhìn rồi quay đầu lại, ngăn cản phi tặc giết tới, không cách xa xe ngựa, vững chãi bảo vệ nơi này.

Nhìn bóng dáng y nhanh chóng di chuyển, đáy lòng Tĩnh Thực an tĩnh kiên định, đây là một loại cảm giác đã lâu rồi, tựa như cảm giác năm ấy ngủ trong son động, chợt nhìn thấy thân nhân. Là may mắn sống sót sau tai nạn, cũng là cảm giác an toàn vì có người bảo vệ.

Gió lạnh tam cửu thiên làm gương mặt đau rát, cái lạnh như bước vào hầm băng, ảm lờ trên tay cũng lạnh như băng, nhưng trong lòng Tĩnh Thực lại dâng lên tầng tầng ấm áp. Nàng chẳng hề cảm thấy lạnh, cảm giác được người bảo vệ, tựa như mặt trời Giang Nam, ấm áp chiếu vào nàng.

Bỗng chốc đại đao của rầu quai nón suýt nữa bổ vào cánh tay y, Tĩnh Thực bật thốt lên một tiếng ‘cẩn thận’, hình như y không nghe thấy. Tim nàng đột nhiên như vọt lên cổ họng, khăn trương đuôi theo bóng dáng y, lo lắng cho y.

Bạn đang đọc truyện *Thực Nữ Dụ Phu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 8: Dụ phu kế thứ nhất

Editor: Gà _ LQĐ

Phi tặc có thể vào nhà trộm cắp, khinh công hẳn không bình thường. Hai người trong đó thấy ở đầu hẻm lại xông ra một đám bộ khoái khác, hô lên, tung người ra nhà chính, xoay người muốn đi. Bộ khoái không có công phu tốt như vậy, rồi rít giương cung lấp tên, bắn ra từ nhiều phương hướng, tuy nhiên đã bị phi tặc dùng binh khí đánh rơi.

Mất thấy hai người bọn họ nhảy lên nóc nhà, chỉ cần tung người một cái là có thể chạy trốn qua một con phố khác. Nam nhân phía trước xe ngựa cũng lấy cung gần bò từ phía sau lưng xuống, rút ra bắn đến, hai mũi tên vừa ra, ngay giữa cổ hai người.

Thi thể hai phi tặc đồng loạt rớt xuống từ nóc nhà, mọi người giật mình nhìn qua, thậm chí quên mất hô hấp. Rầu quai nón vừa nhìn đồng bọn bị mất mạng, trong phút chốc một đôi mắt trừng gần như nhỏ máu, lớn tiếng kêu: "Người là ai? Dùng song tiễn khóa hầu? Trả mạng huynh đệ ta lại đây."

Mặc dù Tĩnh Thực sợ đến mức hai tay lạnh như băng, nhưng vẫn xuyên qua cửa sổ xe, nhìn chăm chăm tình hình bên ngoài. Hai nam nhân mặc quan phục cấp thấp hợp lực vây công một phi tặc cao gầy khác, được bộ khoái xung quanh hiệp trợ, cuối cùng đã chém bị thương đối phương, bắt sống.

Tây Bắc tứ quý chỉ còn lại một mình rầu quai nón, hẳn như nổi điên xông về phía đám người ở ven đường, bắt một cô nương gầy yếu vào tay, đại đao chói lọi gác trên cổ của nàng. Cô nương kia bị dọa sợ đến nỗi hai mắt vừa trợn lập tức hôn mê bất tỉnh, bị hất dùng sống đao vỗ vào người nàng, dường như muốn cho nàng tỉnh lại, tuy nhiên lại đánh rớt hai cái răng cửa, máu tươi càng chảy xuống nhiều hơn.

"Nghịch tặc, có bản lĩnh đơn đã độc đấu với gia gia, bắt một nữ nhân không phải là điều tráng sĩ nên làm." Người đeo mặt nạ vừa cất lời, Tĩnh Thực càng thêm khẳng định suy đoán trong lòng.

"Được, vậy người bảo bọn họ lui ra, hai người chúng ta tỷ thí." Rầu quai nón cũng không ngu, nhiều người vây công như vậy, hẳn không chiếm được tiện nghi, nếu có thể một chọi một, mới dễ dàng thoát thân.

Đám bộ khoái thối lui đến bốn phía, chừa lại một khu đất trống ở giữa, rầu quai nón ném cô nương trong tay đi, Tổng Chấn Cương bước lên trước, tiếp được người. Hắn bước nhanh về phía trước, nâng đại đao trong tay lên, nhưng chỉ là hư chiêu, xoay người nhảy vọt lên nóc muốn chạy trốn. Đường như người đeo mặt nạ đã sớm đoán được sự xảo trá của hắn, phi thân theo sát, tay nâng kiếm, đâm vào giữa lưng.

Tây Bắc tứ quý toàn bộ sa lưới, không một ai chạy trốn. Dân chúng xung quanh bị vây trong vòng không được ra giờ mới yên lòng, lộ rõ tán thưởng toát

ra tự đẩy lồng. Tổng Chấn Cương vừa giao cô nương cho người nhà của nàng xong, đi tới nhảy lên nóc chỗ người đeo mặt nạ vui vẻ vỗ vai y: "Lão đệ không hồ là Tây Bắc Phi Ưng, thân tiễn Chu lang, hôm nay nếu không mời người, chúng ta lại thua thiệt vô ích một phen rồi."

La Thanh cũng cười ôm quyền nói: "Hôm nay đại hoạch toàn thắng, không thể không có công của hiền đệ, giờ ngo bày rượu mừng ở Túy Bát Tiên, hiền đệ nhất định phải uống thêm vài chén."

Người đeo mặt nạ khiêm tốn cười một tiếng: "Hai vị đại ca không cần khách khí, ta cũng đã hai đêm chưa về nhà, nên trở về để đổi y phục rồi."

Trên tay áo của y có một vết thương thật dài, do trong lúc đánh nhau bị người cắt qua, không nhìn ra có bị thương không.

Tổng Chấn Cương cười ha ha: "Lão đệ tân hôn yến, vậy mà đã theo chúng ta ngồi không hai buổi tối, đây là muốn đệ muội rồi chăng." Giành được thắng lợi, tâm trạng mọi người tốt, đám bộ khoái xung quanh cũng cười theo.

Gương mặt Tịnh Thực nóng lên, không dám nhìn ra bên ngoài nữa, thấp giọng thúc giục lão Đinh mau đánh xe.

Trong đầu Tịnh Thực toàn là bóng dáng của y, tự nhiên nghĩ đến y phục của y bị rách, lập tức hủy bỏ kế hoạch đi Cừu vương phủ, mua vài cây vải sa tanh ở Trù Đoạn trang, trở về phủ Quận vương.

Tịnh Thực mở tủ quần áo ra, muốn tìm một món y phục của y để ước lượng cắt may, giờ mới phát hiện y phục của y chỉ có mấy món, trừ trang phục tân hôn, cũng chỉ có mấy cái áo bào đã cũ, dường như mang đến từ Tây Bắc.

Đã biết làm thế tử thật không xứng chức, thật ra y cũng được xem là nam nhân tốt, có bản lĩnh lại không gây chuyện phong lưu. Vậy mà mình còn suy đoán y đã đến thanh lâu sở quán, hóa ra là cùng băng hữu bất phi tặc. Thiếu niên anh hùng chính là như vậy, ban đầu lúc phụ thân hộ vệ Liễu An châu có lẽ cũng vì vậy mới được đông đảo dân chúng kính nể, thiếu nữ khuynh mộ bao năm.

Tịnh Thực ôm xiêm áo ngậy ngốc xuất thần, Thái Mặc ở một bên nhìn rồi nhìn, rốt cục không nhịn được nhẹ giọng cười: "Phu nhân trông như tiểu cô nương xuân tâm sơ động vậy."

Không ma ma đang trên đường đi mua đặc sản, Tịnh Thực bảo Tổ Tiên giữ cửa, một phen kéo Thái Mặc qua, con người trong suốt sáng rỡ chớp động hỏi: "Thái Mặc, ta đột nhiên cảm thấy... Ông trời ban cho ta một phu quân rất tốt, chẳng qua là..."

Nàng muốn nói lại thôi, Thái Mặc tri kỷ vỗ tay nàng, nhẹ nhàng cười nói: "Chẳng qua là cô nương không biết nên thân cận với người thế nào đúng không?"

Tịnh Thực bị người ta đoán được ý định, khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng, rũ mắt thấp giọng nói: "Chàng quá lạnh, ta sợ."

Thái Mặc thấy tiểu thư nhà mình rốt cục đã có chút thông suốt, vội vàng khích lệ nói: "Cô nương ta không phải đã nói với người sao, tính tình Tam gia chúng ta như vậy, tuy hiện tại lạnh như băng, nhưng nếu người bước được vào lòng hắn, hắn tự nhiên sẽ dâng tấm lòng chân thành nhiệt tình cho người. Hắn không phải là loại người có tính tình thay đổi thất thường, treu hoa gheo nguyệt, nếu đã nhận định một người, nhất định toàn tâm toàn ý yêu thương. Hắn không chủ động, cô nương nên chủ động một chút, nếu chậm, hắn chung tình với nữ nhân khác, chẳng phải cô nương sẽ khổ cả đời."

Tịnh Thực bị dọa sợ đến mức nhịp tim đập chậm một nhịp, nghĩ đến có thể y sẽ chung tình với những nữ nhân khác, trong lòng không khỏi nhói đau. Kéo Thái Mặc khẩn cấp hỏi: "Vậy ta phải làm thế nào mới có thể bước vào lòng chàng đây?"

"Cô nương vừa thông tuệ vừa có học vấn, đương nhiên có thể nghĩ ra biện pháp tốt. Nói cho cùng hạ nhân chúng nô tỳ rất ít tiếp xúc với Tam gia, nhưng người là Tam phu nhân, hai người là phu thê, có gì không thể làm. Cổ nhân đã nói, vợ chồng son gầy gổ thì đầu giường ấm i cuối giường hòa, quan trọng nhất, là trên giường..."

Thái Mặc che miệng phì cười, gương mặt xinh đẹp của Tịnh Thực đỏ hồng, xoay người không nhìn nàng ấy, ngập ngừng nói: "Ta cũng không thể mặt dày, y phục cũng..." Cởi hết ra.

"Dĩ nhiên không thể, nếu như vậy, chỉ sợ Tam gia sẽ cảm thấy cô nương khinh phù [1], ngược lại không thích. Thật ra thì, nô tỳ cảm thấy phu nhân vốn dịu dàng động lòng người, chỉ cần ở trước mặt Tam gia đừng quá gò bó là được. Cô nương nên lộ rõ vẻ đẹp của mình trước mặt hắn, dẫn dụ hắn nhìn không được, chủ động lấy lòng, cầu hòa với cô nương. Lúc này, người nhất định phải cầm chặt, không thể đồng ý, để hắn hối hận mình đã từng buông lời tàn nhẫn với người." Thái Mặc vừa nghĩ đến chuyện Tam gia cao lãnh ôm cô nương cầu hoan chợt không nhịn được khẽ bật cười.

[1] khinh phù: lỗ mông; nói năng tùy tiện; bạ đâu nói đấy.

Tịnh Thực cắn môi dưới khoát tay, cho Thái Mặc đi ra ngoài, nàng cân yên tĩnh một chút, suy nghĩ thật kỹ.

Gió tam cửu thiên như một cây đao thổi mạnh qua song cửa, vang lên vù vù, Tịnh Thực ôm một cái áo bào của y, ngồi trước cửa sổ ngậm ngốc thật lâu.

Cho đến khi Không ma ma từ bên ngoài đi vào, nàng mới thu lại tinh thần, để y phục xuống, nghênh đón ma ma vào cửa.

"Hôm nay khí trời lạnh như vậy, ma ma không bị đông quá lạnh chứ?" Tịnh Thực ân cần hỏi.

Không ma ma xoa tay sắp đông cứng, run rẩy nói: "Cũng sắp rồi, mùa đông phương Bắc thật sự quá lạnh, vẫn là Giang Nam chúng ta tốt hơn."

"Ta trong phủ chỉ có như vậy, mọi thứ chậm rãi dần trôi như thế. Không bằng ma ma nên trở về đi thôi, mấy ngày nay khí trời lạnh như thế, nói không chừng tuyết sắp rơi rồi, nếu bị tuyết phủ đường, chỉ sợ đêm 30 không thể trở về nhà." Tịnh Thục dịu dàng cười nói.

"Cái này..." Không ma ma sùng sốt, tình hình trong phủ Quận vương phức tạp như vậy, theo lý thuyết mình nên ở thêm ít ngày nữa.

Thải Mặc và Tô Tiên đều sùng sốt, thoáng qua rồi cúi đầu âm thầm vui mừng.

Tịnh Thục thấy bà do dự, khích lệ nói: "Ma ma đừng lo lắng cho ta, ta biết nên làm như thế nào, tuyệt đối sẽ không gây ra chuyện thất lễ, làm mất thể diện Cao gia. Cho dù ma ma có ở thêm mấy ngày, cũng vẫn như vậy thôi, sợ rằng trong thời gian ngắn sẽ không có gì thay đổi. Chỉ mong lão nhân gia người trở về, đừng nói với người nhà những chuyện này, cô gia cũng chỉ do nhất thời tùy hứng mà thôi, chờ qua năm, chúng ta sẽ đến Liễu An châu một chuyến, nẫu thân tận mắt thấy được chàng, cũng sẽ yên lòng."

Không ma ma gật đầu: "Cũng được, vậy lão thân dọn dẹp một chút, ngày mai sẽ lên đường. Hai đêm rồi cô gia không trở về, cô nương không thể dung túng hần, nhất định phải nói cho trưởng bối Chu gia biết. Nếu không, có lần này, ắt sẽ có lần thứ hai, các nam nhân nếu buổi tối không trở về nhà, có thể đến được nơi nào tốt chứ? Tịnh tinh cô nương mềm yếu, vẫn nên mượn sức trưởng bối để quản hần."

Tịnh Thục vội vàng gật đầu đồng ý, để Tô Tiên đi giúp Không ma ma thu dọn đồ đạc, buổi chiều đi trên đường lại mua thêm chút đặc sản mang về.

Chu Lăng uống xong rượu mừng buổi trưa thì trở về nhà, bên ngoài vẫn là khí trời lạnh cóng, trong nhà đốt Địa Long, ấm áp.

Lúc vào cửa thấy nàng ôm một món vải màu thiên thanh đang may xiêm y, nàng cúi thấp đầu, vẻ mặt cực kỳ nghiêm túc, khoe môi mím lại mang theo chút vui vẻ, ánh mắt nhìn xiêm áo dịu dàng như nước.

Chu Lăng trông thấy thì hơi ngây người, đứng ở cửa không nhúc nhích. Chất vải màu này, nàng đang may xiêm y cho người nào?

Tịnh Thục vờ xong cổ áo, chuyển động ngón trỏ nhỏ bé trắng nõn kết chỉ, khe hở môi đỏ mọng, dùng hàm răng trắng muốt cắn đứt sợi chỉ. Đang lúc ngược mắt thì thấy được y, lập tức đứng dậy cất chân tuyến đi, vui vẻ nhẹ nhàng bước lên trước, dịu dàng nói: "Phu quân trở về rồi, trời lạnh thế này, mặt trời lặn chàng mới về nhà, ta sợ chàng bị lạnh, chàng xem, ta muốn làm cho chàng một cái áo bông dài, chàng thích màu này không?"

Tiểu nương tử yêu kiều mỉm cười, cầm một món vải màu thiên thanh, như hiến vật quý nâng đến trước mặt y, hỏi y thích không, trong lòng Chu Lăng không nói rõ là có tư vị gì, chỉ cảm thấy khí trời không lạnh như vậy, trong nhà rất ấm áp. Cuối cùng y lại cảm nhận được cảm giác khi trở về nhà rồi.

Bạn đang đọc truyện *Thục Nữ Dụ Phu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 9: Dụ phu kế thứ hai

Editor: Gà _ LQĐ

Trên người Chu Lăng bản thủ, trên y phục còn bị cắt mấy vết thương, đương nhiên muốn tắm rửa trước.

Tịnh Thục khéo léo nói: "Ta đã bảo hạ nhân chuẩn bị nước nóng, nếu phu quân muốn tắm rửa, ta lập tức dọn đồ bọn họ."

Chu Lăng nhẹ nhàng gật đầu, xoay người vào phòng tắm.

Trong thùng tắm nhanh chóng được đổ đầy nước nóng, Chu Lăng mệt mỏi vô cùng, không có tâm trạng nói chuyện với nàng, vào phòng tắm đã cởi dây lưng thoát y phục. Hai bắp thịt cân xứng, chân dài bước vào thùng nước tắm, y chậm rãi ngồi xổm người xuống. Ngâm nước nóng khiến y có cảm giác thật thoải mái, chợt nhắm mắt lại hưởng thụ sự khoan khoái này, không nhìn thấy tiểu nương tử ôm tắm y bước vào.

Tịnh Thục khoác tắm y lên bình phong, quay đầu thấy trên cánh tay y có một vết thương đỏ tươi. "Chàng bị thương?" Nàng thấp giọng kêu lên, đứng bên cạnh thùng tắm, ngón tay ấm áp rơi vào cánh tay trần trụi của y.

Chu Lăng mở mắt ra thản nhiên đảo qua: "Không sao, chẳng qua chỉ bị thương ngoài da thôi."

Tịnh Thục nhào người xuống cạnh thùng nghiêm túc kiểm tra vết thương, vết thương không sâu, máu đã đông lại thành một lớp mỏng. Nhưng dù sao cũng là bị thương, tại sao có thể không thêm đề ý?

"Phu quân đừng động, ta dùng khăn ướt nhẹ nhàng lau cho chàng, một lát đi ra, rồi bôi kim sang được nhé." Từ ống tay áo Tịnh Thục rút một cái khăn ra, rồi vén tay áo lên cao, lộ ra cổ tay trắng nõn, một tay nhỏ vịn cánh tay y, một tay khác dùng ngón tay thon dài thấm ướt khăn rồi nhẹ nhàng lau xung quanh vết thương.

"Úm..." Tay nàng xoa nhẹ trên người, y không chịu nổi, phía dưới đột nhiên trướng đau.

"Làm chàng đau à?" Tịnh Thục bị dọa tay run lên, rời khỏi thân thể y, ánh mắt long lanh tựa nước trợn to, như nai con bị hoảng sợ nhìn y.

Đúng là đau, nhưng không phải chỗ mà nàng nghĩ đâu.

"Không sao, nàng ra ngoài đi, ta muốn tự tắm một lát." Y nhủ mi nhắm mắt, không hiểu gần đây bản thân thế nào, trước kia không phải chưa từng thấy mỹ nữ, chưa bao giờ không có tiền đồ như vậy.

Tịnh Thục thấy sắc mặt y không tốt, cũng không dám ở lâu, đứng dậy bước nhanh ra ngoài.

Chu Lăng mặc tâm y vào, lúc lạnh mặt đi vào phòng ngủ, Tịnh Thục đã tìm được kim sang được, nhưng bị y không chút lưu tình ném qua một bên: "Một vết thương nhỏ thôi, không đáng để bôi thuốc, lúc ta ở Tây Bắc, bị đá thương còn nặng hơn, không bôi thuốc cũng mau lành."

Tịnh Thục có chút tức giận, tức y không thương tiếc thân thể mình, nhưng vẫn nén lửa giận nhẹ nhàng khuyên: "Trước kia chàng ở Tây Bắc có người quan tâm hay không ta không cần biết, hiện giờ ta là nương tử của chàng, đương nhiên phải săn sóc chàng chu đáo. Chàng bị thương, còn không chịu bôi thuốc, không phải muốn khiến trong lòng ta khó chịu sao?"

Chu Lăng ngược mắt nhìn nàng, trong ánh mắt toát ra vẻ hoảng hốt và cảm động, tuy cứu phụ, cứu mẫu cũng thương yêu mình, nhưng cuối cùng bọn họ vẫn không thể trông nom được những việc nhỏ nhặt như vậy. Nương tử của y, hơi tức tối rồi, đáng vẻ vừa giận, vừa đau lòng này, khiến đáy lòng y như có một dây cung nhẹ nhàng lay động.

Trên mặt y vẫn lạnh nhạt, nhưng đã nói lòng tâm y, đưa cánh tay trái ra, mặc cho bàn tay mềm mại của nàng 'tàn sát' cánh tay bên chác của y, để nàng thỏa nguyện rồi lại lặng lẽ ngừng đầu.

Tịnh Thục cảm khăn bôi vô cùng nhẹ nhàng, chỉ sợ nếu dùng sức sẽ lại làm y đau. Bôi đều kim sang được, lại dùng khăn mềm nhẹ nhàng xoa hai vòng, nàng mới hài lòng giúp y mặc quần áo tử tế, đẩy y lên giường nghỉ ngơi.

Sau giờ ngo ánh mặt trời chuyển ấm, gió Bắc lạnh thấu xương cũng biến mất tăm. Chu Lăng nhắm mắt lại, nhanh chóng tiến vào mộng đẹp. Trong mộng là sa mạc Tây Bắc bát ngát, y giương cung lấp tên bắn trúng một con phi ưng, lúc nhặt con mồi lên, thấy bên cạnh có một con tiểu bạch thỏ đang sợ ngầy người thì lập tức xách lên, mang về đưa cho... Đưa cho ai? Trước mắt chợt xuất hiện gương mặt xinh đẹp hơi e thẹn, là tiểu nương tử tân hôn của y, xinh đẹp động lòng người. Y thả con thỏ mình nhặt được vào trong tay nàng, rồi nàng dịu dàng cười với y.

Lúc Chu Lăng vừa tỉnh lại, chỉ thấy nàng tựa vào giường ngủ thiếp đi. Ánh chiều tà ảm áp vẩy vào thường phục tân nương màu đỏ của nàng, khuôn mặt nhỏ nhắn nhuốm hồng, như một đóa hoa đào.

Nếu ở Tây Bắc gặp gỡ một cô nương như vậy, chỉ sợ y đã không ngại thiên tân vạn khổ cũng muốn cưới được nàng, thương nàng sủng nàng. Nhưng mà... Nàng vốn là nữ tử được hứa gả cho nhị biểu ca Quách Khải, vì Quách Khải không muốn, tổ mẫu không xuống đài được, mới ban cho mình. Nàng đẹp như thế, tốt như vậy, tại sao phải trở thành món đồ bị vứt bỏ, tại sao lại làm đảo loạn trái tim y.

Chu Lăng đứng dậy mặc xong y phục, lạnh lùng lướt nhìn nàng, cầm lấy chân nhẹ nhàng đắp lên cho nàng, xoay người đến thư phòng.

Tịnh Thục chậm rãi mở mắt ra, nhìn bóng dáng cao lớn đi qua trước cửa sổ, khỏe môi nhướn lên, lặng lẽ cười. Quả nhiên, thật ra y là người chu đáo săn sóc, chẳng qua cứ thích trưng mặt lạnh thôi. Đường như lúc không có ai, y sẽ đối xử với nàng khá hơn một chút.

Nàng khẽ cắn môi, động viên bản thân, nhất định có thể bắt sống được trái tim y, nhất định có thể.

Com tối vẫn là sáu món ăn một món canh, sa oa ôi lộc gân, gà ti ngân nhĩ, hoa quế ngư điều, bát bảo thổ đỉnh, ngọc duẩn quyết thái, nhượng quả ngẫu, canh là ma cô gà con tam tiên canh. (thứ lỗi cho sự bất lực của editor =.=)

Chu Lăng sừng sốt liếc mắt nhìn, đôi đầu bếp à? Không đúng, trước kia không phải là tài nghệ của đầu bếp không được, mà có ý gây khó khăn với y, cho dù đối, cũng vẫn là người của Quận vương phi, không thể nào đối tốt với mình. Chẳng lẽ không muốn cho y ăn bữa com no, âm thầm hạ độc tiễn mình lên đường? Không thể nào, Thời thị không ngu như vậy.

Tịnh Thục xuôi tay đứng hầu, cẩn thận quan sát vẻ mặt của y, nhẹ giọng nói: "Thiếp thân thích xuống bếp, lúc ở nhà mẹ đẻ cũng nấu com cho mẫu thân, phu quân ném thử xem có hợp khẩu vị không?"

"Nàng làm?" Chu Lăng không ngờ đại tiểu thư phủ tướng quân còn có thể tự tay nấu canh, đại tiểu thư Chu Xảo Phụng nhà mình đã sớm gả vào Quách phủ, trừ dạy dỗ hạ nhân ra, thật không biết nàng ta còn biết làm gì.

"Vâng, sa oa ôi lộc gân này ta đã dùng lửa nhỏ hầm một canh giờ, rất có lợi để trị lành vết thương, phu quân ăn nhiều một chút." Tay nhỏ trắng nõn của Tịnh Thục cầm muống từ sa lên, múc một miếng gân hươu mềm bỏ vào đĩa trước mặt y.

Ánh mắt Chu Lăng nóng lên, vội vàng cúi đầu dùng bữa. Khi còn bé nghịch ngợm, y luôn bị thương, mẫu thân sẽ hầm gân hươu cho y ăn, đã nhiều năm chưa từng ăn món ăn này rồi.

Tịnh Thục nhìn dáng vẻ cố che giấu của y, trong lòng mềm nhũn, chẳng qua y cũng chỉ là một hài tử không ai thương yêu, xem ra lão nhân trong phủ mà Thái Mặc hỏi để biết được món Tam gia yêu thích khi còn bé có vẻ đã hỏi đúng người rồi.

Bữa com này Chu Lăng ăn trong im lặng và ảm áp, thỉnh thoảng sẽ nhìn trộm tiểu nương tử của mình một chút, sự vui mừng trong lòng từ từ trào dâng.

Buổi tối nằm trên giường, y không ngủ được, buổi chiều đã ngủ đủ rồi. Tịnh Thực đã hai đêm không ngủ ngon, đương nhiên vô cùng buồn ngủ, nhưng lại không muốn bỏ qua cơ hội này. Mạnh dạn nói chuyện phiếm với y: "Phu quân, kể cho ta nghe một ít chuyện ở Tây Bắc của chàng được không?"

"Tây Bắc không có gì đáng nói, khắp nơi đều là bão cát, nữ tử Giang Nam như nàng vậy, nếu đi đến đó, hẳn là một ngày cũng không chịu nổi." Chu Lăng gối lên cánh tay phải, lười biếng nói.

Hôm nay, hai người đầu chạm đầu, ngủ cùng một chỗ. Tịnh Thực có lòng muốn dựa vào ngực y một chút, siết chặt nắm tay vài lần, nhưng vẫn không làm được. Chỉ đành phải nhẹ giọng nói khẽ: "Ta không phải được kiều sanh quán đường [1] lớn lên, nếu lần sau chàng muốn đi Tây Bắc, đương nhiên ta sẽ đi theo chàng."

[1] kiều sanh quán đường: nướng chiều từ bé

Chu Lăng sững sốt, buông cánh tay xuống, quay đầu nhìn nàng. Tiểu nương tử đưa ánh mắt mông lung nhìn sang, mắt hai người vừa chạm như bị xẹt điện lập tức tách ra.

"Phù Quân vương cầm y ngọc thực, nàng chỉ cần dễ dàng tỏ mầu và vương phi thật tốt, dĩ nhiên sẽ được sống vô cùng thoải mái. Cần gì đi theo ta vất vả chịu khổ." Chu Lăng mượn ánh nến mờ nhạt liếc xéo nét mặt nàng.

"Phu quân nói gì vậy, chúng ta đã thành thân, đương nhiên là do duyên phận đã tu luyện từ kiếp trước, nguyện ước nhất tâm nhân, bạch thủ bất tương ly [2]. Ta gả cho chàng, chứ không phải là phù Quân vương. Chàng đi đâu, đương nhiên ta phải đi nơi đó." Tịnh Thực quay đầu, nhẹ nhàng tựa vào vai y.

[2] nguyện ước nhất tâm nhân, bạch thủ bất tương ly: Chỉ mong có được trái tim một người, đến bạc đầu cũng không chia lìa.

Tóc dài mềm mại của cô nương cọ vào gò má y, hơi ngứa.

Chu Lăng nghiêng đầu, môi hiện lên một tia nụ cười như có như không, khẽ ừ.

Bạn đang đọc truyện *Thực Nữ Dụ Phu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 10: Dụ phu kế thứ ba

Editor: Gà _ LQĐ

Ngày hôm sau tỉnh lại, Không ma ma thấy sắc mặt đôi phu thê đã nhu hòa không ít, luôn nói nhất nhật phu thê bách nhật ân [1], đã trôi qua lâu đương nhiên là ân ái rồi. Bà buông lỏng trái tim, sau khi ăn sáng, lại dặn dò Tịnh Thực một đồng giáo điều đạo lý, Chu Lăng bên cạnh vô ý nghe được, sắc mặt càng ngày càng trầm.

[1] nhất nhật phu thê bách nhật ân: một ngày vợ chồng trăm ngày ân nghĩa

Đưa tiễn Không ma ma, Tịnh Thực và hai nha hoàn nhìn nhau cười, cũng thăm thò phào nhẹ nhõm.

Lúc này đôi phu thê mới đến phòng lớn thịnh an, trưởng công chúa không thích dậy sớm, mỗi ngày đều phải ngủ cho đủ, nên bọn họ cũng không vội vã vấn an.

Hôm nay hơi kỳ quái, thường ngày trưởng công chúa ra vẻ thần thái cao quý, hôm nay sáng sớm đã lạnh như băng, thái độ hung dữ, không biết ai đã chọc giận bà.

Hai phu thê theo lễ nói vài câu thịnh an hỏi thăm, rồi an vị ở chỗ của mình.

"Ai cho các ngươi ngồi xuống? Quý xuống cho bốn cung." Trưởng công chúa lớn tiếng quát lên.

Tịnh Thực bị dọa sợ run lên, từ trên ghế bật dậy. Trong mắt Chu Lăng thoáng qua ý lạnh, chậm rãi đứng dậy, chấp tay đứng trong sảnh, quát cường ngẩng đầu lên.

Tịnh Thực từ từ quý xuống, âm thầm liếc mắt nhìn Chu Lăng, nhẹ nhàng kéo vạt áo y, ý bảo y quý xuống.

"Tôn nhi không biết đã phạm lỗi tày trời gì, phải quý xuống chịu thăm?" Chu Lăng đứng nghiêm, vẫn không nhúc nhích.

"Không biết? Hai tên nghiệt chủng các ngươi to gan lớn mật, bốn cung hỏi ngươi, mấy đêm trước ngươi có về nhà không? Đi đâu? Nương tử lão Tam, ngươi nói xem, mỗi đêm nó không trở về nhà, vì sao ngươi không bẩm báo với trưởng bối?" Trưởng công chúa có vẻ tức giận thật sự, đầu đầy châu ngọc run rẩy theo.

"Không làm việc trái với lương tâm, cần gì phải hỏi bẩm mọi chuyện." Mặt Chu Lăng không đổi sắc, vẫn tĩnh táo. Trương công chúa giận đến mức nâng cái tẩu phi thúy chân hạc trong tay lên muốn ném vào y, Quận vương phi vội vàng bước lên vịn cổ tay: "Lão tổ tông, ngài giận thẳng bệ làm gì, thuốc lá này là vật ngài yêu thích nhất, rót rồi chẳng phải đáng tiếc sao. Vợ chồng son bọn nó không hiểu chuyện, lão tổ tông dạy thêm chút là được rồi, nương tử lão Tam nhất định đã chịu oan ức, chuyện này vốn do lão Tam không đúng."

Tĩnh Thục yên tĩnh quỳ ở đó, giờ phút này có hai con đường đặt trước mắt. Một là nói theo lời của Quận vương phi, đẩy hết trách nhiệm lên người Chu Lăng, tố cáo nỗi oan khuất của mình. Như vậy có thể tránh được một trận trách mắng, tổ mẫu và bà bà cũng sẽ đối xử với mình khá hơn một chút, nhưng tình cảm phu thê mới vừa âm ỉ sẽ lại trở nên lạnh lẽo.

Một con đường khác chính là đứng về phía trượng phu của mình, không oán y, không ảm ức, kiên định ủng hộ trượng phu của mình. Như vậy quan hệ hai người nhất định sẽ càng tốt hơn, nhưng như vậy sẽ đắc tội với tổ mẫu và bà bà rồi.

Ngư dữ hùng chương bất khả kiêm đắc [2], trên đời luôn không có cách nào có thể vẹn toàn đôi bên. Thay vì như mẫu thân trở thành nhi tửc tri lễ được các trưởng bối tán dương, nàng càng hy vọng trở thành một nữ tử xinh đẹp được phu quân thương yêu.

[2] Ngư dữ hùng chương bất khả kiêm đắc: Cá và tay gấu, không thể chọn cả. Ý nói: không thể vẹn cả đôi đường (câu nói của Mạnh Tử)

"Tổ mẫu và mẫu thân hiểu lầm rồi, vì phu quân có chuyện phải làm nên hai đêm rồi mới không về nhà." Tĩnh Thục nhẹ nhàng nói.

Quận vương phi lạnh lùng nhìn thoáng qua, nhếch môi hỏi: "Có chuyện phải làm? Nó ở Tây Bắc ngay cả lễ mừng năm mới cũng không chịu về nhà, nói vì vội khổ luyện võ công. Hôm nay không có một quan nửa chức, nên bận rộn cả đêm không về nhà. Vậy mà nương tử lão Tam còn chẳng phân biệt được thị phi che chở cho nó, người có biết nó đi đến đâu không? Là đến thăm Cố Phấn đầu bảng Di Hồng Lâu đấy."

Rượu mời không uống thích uống rượu phạt, Quận vương phi sẽ không khách khí, ném ra một quả tạ nặng ký, vững vàng ngồi xuống, chờ xem phản ứng của Tĩnh Thục. Trên đời không có nữ nhân nào có thể dễ dàng dung thứ cho chuyện trượng phu lưu luyến thanh lâu, cả đêm không về ngủ.

Tĩnh Thục hơi ngần ra, hai mắt mờ mịt nhìn Chu Lăng. Thấy y vẫn giữ dáng vẻ vàng thật không sợ lửa, chợt hiểu ra, bình tĩnh nói: "Con tin tưởng phu quân sẽ không đi tầm hoa vấn liễu, cho dù đi Di Hồng Lâu nhất định cũng vì có những chuyện khác. Hôm đó sau khi lại mặt, phu quân nói với con rằng chẳng có chuyện phải làm, cho nên con đã an tâm chờ chàng trở lại. Vì thế không bẩm báo với tổ mẫu và mẫu thân, là vì con không rõ chàng đi làm gì, sợ mọi người lo lắng, nên vốn muốn đợi phu quân trở lại cẩn thận hỏi bẩm với trưởng bối."

"Hừ!" Trương công chúa cười lạnh: "Đừng nói người không rõ, chính nó cũng không nói được. Một đại nam nhân đi thanh lâu hai đêm không trở về nhà, còn có thể làm gì? Lão Tam, Chu gia chúng ta từ tổ phụ người, chính là gia tộc thi thư hiếu nghĩa, các nam nhân đều là một thân chính khí, không hề đến mấy nơi bán thịt. Người đi Tây Bắc vài năm, đã theo chân ai học thói xấu vậy?"

Chu Lăng không nghe nổi người khác chửi bới cừu cừu mình thương yêu, mày kiếm anh tuấn nhíu lại: "Ta học thói xấu? Được, vậy ta cũng muốn hỏi một chút, là ai đã thấy ta đi vào phòng Cố Phấn? Đến tột cùng ai mới là khách quen của Di Hồng Lâu? Nếu không ngại bây giờ chúng ta kêu nhị ca một thân chính khí cùng ta đến đó một chuyến đi, xem xem tú bà quen biết người nào."

Quận vương phi bị tức đến khó thở: "Người... Lời này của người là có ý gì? Nhị ca người thích kết giao nhiều bằng hữu không sai, nhưng không hề đến mấy chỗ phong nguyệt, người đừng có ngậm máu phun người."

Chu Lăng nghe răng cười: "Có phải ngậm máu phun người hay không, thử một lần sẽ biết ngay thôi."

Trương công chúa tức giận vẫy gọi nha hoàn châm thêm khói, ngậm hai hơi, mới phun ra vòng khói nói: "Thôi, lúc người không trở về, gia đình an bình. Trở về, chướng khí mù mịt. Nương tử lão Tam, đừng nói bốn cung không cho phụ thân người mặt mũi, dáng vẻ này của vợ chồng son các người, bây giờ bốn cung giữ các người không nổi. Trong nhà cung cấp đầy đủ cho các người, mà các người lại không hiểu chuyện như vậy, nếu thế, không bằng đến Tây Bắc đi. Đi theo cừu người cũng tốt, làm chuyện vật gì đó cũng được, bốn cung không muốn phủ Quận vương bị người liên lụy phá hủy danh tiếng ở Kinh thành."

Chu Lăng vừa muốn gật đầu nói 'Được', chỉ thấy phụ thân Chu Thiêm từ bên ngoài sai bước đi vào, vẻ mặt vui mừng. Đi ngang qua bên cạnh Chu Lăng còn kích động vỗ vai nhi tử, thấy Tĩnh Thục quỳ trên đất, hơi sững sờ: "Đang yên đang lành mà tại sao quỳ thế kia? Mau đứng lên đi."

Tĩnh Thục được xá lệnh vội vàng đứng dậy, lại phát hiện chân đã hơi tê rần, lúc đứng dậy thân thể choáng một cái, cánh tay được Chu Lăng đỡ lấy, ở bên tai nàng thấp giọng nói: "Ngốc quá, không biết tự mình đứng lên à." Bàn tay to của y mạnh mẽ có lực, chỉ nhẹ nhàng nâng lên, dẫn nàng đưa đến ghế, ấn bà vai nàng để nàng ngồi xuống.

Trương công chúa thấy Chu Thiêm che chở cho y, càng tức giận hơn, không phải vì đứa con dâu đã chết đó sao, khiến nhiều năm ông không bỏ được. "Con trai ngoan của người, hai đêm không về nhà, có người nhìn thấy nó đi vào phòng của đầu bảng Di Hồng Lâu không ra ngoài, người còn không mau dùng gia pháp dạy dỗ nó?"

Chu Thiêm không giật mình, hiển nhiên đã hiểu rõ tình huống, cười nhạt nói: "Mẫu thân bớt giận, nhi tử cũng đang nhắc đến việc đó. A Lăng giúp đỡ phủ Kinh Triệu phá một án lớn, trốn vào Di Hồng Lâu ngồi chờ cũng là vạn bất đắc dĩ. Tránh ở bên trong cũng không phải chỉ có một mình nó, mà là một đoàn bộ khoái. Hôm nay con đã đi tìm tiểu cừu cừu, tính tìm cho A Lăng vài việc vặt. Vừa lúc phủ Kinh Triệu có một chủ bộ cáo lão về quê, tuy chỉ là quan bát phẩm, nhưng cũng rất đáng tội luyện. A Lăng trẻ tuổi, nên từ tầng dưới đi lên, tiểu cừu cừu cũng nói, chỉ cần A Lăng làm tốt, sẽ nhanh chóng có chức vị ổn định."

Trưởng công chúa và Quận vương phi ghen hờn nhìn trần trời, dường như bị lời này đánh vào mặt, vẻ mặt lúc đỏ lúc trắng, há hốc mồm, không biết nói gì cho phải.

Chu Lăng lại không cảm kích: "Phụ thân không cần quan tâm ta, qua hết năm, ta sẽ trở về Tây Bắc."

Sắc mặt Chu Thiêm trầm xuống, không vui nói: "Trở về Tây Bắc cái gì, ở đây mới là nhà của con, con còn muốn cả đời đi theo cữu cữu con à? Hơn nữa, năm năm nhiệm kỳ của cữu cữu con đã hết, đã có lệnh điều động, năm sau sẽ hồi kinh thuật chức [3] rồi."

[3] thuật chức: báo cáo công việc.

"Cữu cữu sắp trở về rồi sao?" Chu Lăng vui mừng nói, vẻ mặt lộ ra biểu cảm trẻ con.

Mũi Chu Thiêm đau xót, trong lòng không có tư vị gì. Nhi tử ruột, là huyết mạch duy nhất mà Văn Tích lưu lại, ông rất muốn mỗi ngày được nhìn thấy y, thấy nhi tử được sống thoải mái vui vẻ, thấy y cưới vợ sinh con, nhưng lòng của y chỉ ở chỗ cữu cữu, trong lòng không hề có vị phụ thân là ông. Nghĩ đến đây, giọng nói có vài phần đau xót: "A Lăng, tuổi con không còn nhỏ nữa, đã lấy vợ, sau này có quan chức làm thì sẽ rất tốt, chẳng quản con không quan tâm đến mặt mũi cha, lúc đầu cũng muốn tranh giành với cữu cữu con, nhưng không uống công những năm này ông ấy đã hết lòng bồi dưỡng con."

"Được, ta không đi Tây Bắc, cũng nguyện ý từ tầng dưới đi lên, nhưng vị trí chủ bộ này, ta không thể nhận." Chu Lăng chém đinh chặt sắt nói.

Bạn đang đọc truyện *Thục Nữ Dụ Phu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 11: Dụ phu kế thứ tư

Editor: Gà _ LQĐ

Diễn Quận vương giận tím mặt, vội hô lên: "Làm sao người lại không hiểu chuyện như thế? Chẳng lẽ còn ngại chức quan thấp sao?"

Chu Lăng bình tĩnh đáp: "Không, ngại vì chức quan quá cao. Ta muốn làm từ bộ khoái lên."

Chu Thiêm hơi tức giận, vung tay áo ngồi trên ghế: "Đừng hồ nháo nữa, đây là chức vụ do Cữu vương tự mình ra mặt an bài, nếu theo như ý của Lại Bộ Thượng Thư, ít nhất phải an bài Kim Ngô Vệ lục phẩm, Cữu vương muốn rèn luyện người, mới để người đến phủ Kinh Triệu làm chủ bộ. Nếu chức vụ thấp nữa, chẳng phải làm tổn mặt cữu gia và cha người sao? Mau trở về chuẩn bị đi, hôm sau phải đến Lại bộ làm công văn, đến phủ doãn Kinh Triệu trình diện."

Chu Thiêm giải quyết dứt khoát, không cho phản bác, con người sâu thẳm của Chu Lăng nhìn chằm chằm phụ thân một lát, cuối cùng không nói gì nữa, xoay người rời đi.

Gió lạnh thấu xương, Tịnh Thục nắm thật chặt áo khoác da chồn, lặng lẽ đi sau lưng y, suy đoán tâm trạng của phu quân. Trở lại Lan Hinh uyển, Chu Lăng đi thẳng đến thư phòng, Tịnh Thục đứng ở ngã rẽ do dự một chút, nhưng vẫn không có ý cùng vào, dẫn theo hai nha hoàn trở về phòng ngủ.

"Thái Mặc, người đi tìm gã sai vặt của Tam gia hỏi một chút, đến tốt cùng tại sao Tam gia mất hứng." Tịnh Thục không hiểu, thật ra thì tuổi chưa đến nhọc quán làm đến chủ bộ bát phẩm đã rất tốt, đây cũng chính là ở Kinh thành, Chu gia còn là hoàng thân quốc thích mới có thể như thế. Nếu ở dưới châu huyện nào đó, làm gì có khả năng này, huyện lệnh chẳng qua cũng chỉ quan cừu phẩm tếp riu thôi.

Thái Mặc giong gĩa đáp lời, đi đến cửa viện, lại nghĩ gì đó, đến phòng bếp nhỏ đặt một đĩa bánh vào hộp thức ăn, mới đi đến thư phòng.

Gã sai vặt Chử Bình là người làm Chử gia, đi theo Chu Lăng năm năm, là một chàng trai gầy nhỏ mười bảy mười tám tuổi, tính khí trông vô cùng tốt. Chu Lăng đang ngồi, không đọc sách, cũng không nói chuyện, chỉ nhìn chằm chằm Thừa Ảnh kiếm trên tường đến xuất thần. Bên ngoài Chử Bình nhìn thấy, không biết nói gì cho phải, thấy Thái Mặc vào viện, vội vàng đi ra ngoài đón.

"Thái Mặc tỷ tỷ, đây là điểm tâm cho Tam gia sao?" Chử Bình cười hi hi đưa tay đón lấy.

"Ồi chào, ai, ôi." Thái Mặc một xoay người tránh thoát: "Đây không phải cho Tam gia, tay nghề của phu nhân nhà chúng ta rất tốt, đương nhiên nếu Tam gia muốn ăn thì phu nhân sẽ tự mình làm. Đây là do ta làm, thấy người hình như khá hứng thú với thức ăn Liễu châu, cố ý mang đến cho người nếm thử một chút, thế nào, còn không mời ta vào nhĩ phòng tránh gió sao?"

Chử Bình vừa nghe là cho mình ăn, mặt mày mừng rỡ hơn hờ, gật đầu liên tục: "Thái Mặc tỷ tỷ mời đi bên này, tỷ thật sự là một tỷ tỷ tốt biết thương người."

Hai tôi tớ không dám quấy rầy chủ tử, vào nhĩ phòng bên cạnh, Chử Bình không thể chờ đợi cầm một khối liễu điệp trạng cao (tên loại bánh) bỏ vào miệng. Hắn không chỉ hứng thú với món ăn ngon của Liễu châu, mà đã sớm tham không chịu nổi. Có một lần trở về đứng dịp nhìn thấy Tam phu nhân và hai nha hoàn mới vừa nấu một nồi com, mùi thơm hấp dẫn, tạo hình tinh xảo, màu sắc tươi sáng, đã hận bản thân không có cơ hội nếm thử một miếng.

"Ngon quá ngon quá, tỷ tỷ thật tốt!" Chử Bình vui vẻ, hai tai vô ý động đậy, nhìn Thái Mặc thật muốn nheo một cái.

"Sau này Tam gia chúng ta phải làm chủ bộ đại nhân, người đi theo chạy trước chạy sau tất nhiên sẽ khổ cực, phu nhân cố ý dẫn dò ta sau này làm thêm một ít thức ăn cho người mang theo, lỡ như không có thời gian ăn cơm, cũng có thể lấp bụng." Thái Mặc nói.

"Ừ." Chử Bình điên cuồng gật đầu: "Tâm lòng phu nhân thật tốt, thật sự là phúc tinh của Tam gia nhà chúng ta mà."

Thái Mặc thấy hẳn không thích bát quai, tuyệt không nói thứ mình muốn nghe, chỉ đành phải nói bóng nói gió: "Mới vừa rồi ở phòng trên thấy sắc mặt Tam gia không tốt lắm, chẳng lẽ thật sự vì ngại chức quan thấp sao?"

Chử Bình biết đây là nha hoàn phu nhân nể trọng nhất, cũng không xem Thái Mặc là người ngoài, quét mắt một vòng xung quanh thấp giọng nói: "Không phải đâu, Tam gia nhà chúng ta chăm chỉ học võ nghệ, chính vì muốn có chỗ đứng bằng bản lĩnh của mình, hoàn toàn không muốn để nhà an bài chức quan cho mình đâu."

"Thật sự như Tam gia đã nói, ngại chức quan cao?" Thái Mặc nói.

"Cũng không hẳn, Thái Mặc tỷ tỷ, tỷ không biết, Tam gia chúng ta trọng nghĩa khí nhất. Vị trí chủ bộ này, là bằng hữu tốt Tổng huyện úy của Tam gia vẫn đang chờ đợi, Tam gia giúp hẳn phá vụ án lớn này, cũng là vì giúp hẳn thăng một cấp quan. Nhưng Cửu vương lại an bài vị trí chủ bộ này cho người, tương đương với việc phá vỡ hi vọng của Tổng huyện úy, bắt Tam gia giành đồ của hảo huynh đệ, trong lòng người không đành."

Thái Mặc gật đầu, nhìn ra được Chu Lăng là một người trọng tình trọng nghĩa, nhưng không nghĩ đến lại yêu thương huynh đệ như thế. Vì vậy, lại tăng lên một tầng sùng kính đối với chủ tử, trong lòng âm thầm vui vẻ thay tiểu thư, ngay cả một hảo huynh đệ cũng không nhẫn tâm làm tổn thương người ta, tương lai nhất định sẽ không làm ra mấy chuyện nạt hiếp chơi gái linh tinh, khiến tiểu thư thương tâm.

Lấy được đáp án mình muốn, Thái Mặc vờ như không có việc gì cùng hẳn rồi rảnh hân huyên mấy câu, mới trở về bẩm rõ với chủ tử.

Tĩnh Thục nghe xong vui mừng, hơi bĩu môi, khoát tay để Thái Mặc lui xuống, một mình tựa vào giường Phù Dung, cầm một quyển 《Sử Ký》lên, hữu ý vô ý lật vài tờ.

Chu Lăng lững thững trở về phòng thì bị một tiếng đàn tuyệt vời giữ chặt bước chân. Gió bắc gào thét, cửa sổ đóng chặt, đi đến cửa mới nghe được tiếng động nho nhỏ. Nhưng rồi giống như gió xuân nhẹ nhàng ấp áp thổi vào trái tim, thấm vào ruột gan.

Đi vào phòng, chỉ thấy giai nhân này phấn điều ngọc thể mặc một quần lụa mỏng dài màu đỏ tươi, áo khoác hồng gấm, viền lông trắng được may ở các góc, bên eo đeo một dải lụa màu hồng, ở giữa được khảm một viên Điện ngọc thượng hạng, ở dải lụa bên trái có đeo một ngọc bội Lưu Ly thượng đẳng, mái tóc đen như thỏ cầm dùng một cây trâm ngọc san hô màu tím búi kiểu nguyệt kê, dưới búi tóc cố định bằng một hàng dây Lưu Ly, lộ ra chiếc cổ cong duyên dáng.

Phấn mông, chỉ tăng thêm màu sắc. Trong trắng lộ hồng, tinh khiết như hoa. Những ngón tay trắng nõn như ngọc bích tựa như đang vuốt ve chiếc cầm, tiếng đàn lượn quanh căn phòng, như Thanh Loan đang nghịch sơn tuyền; trong trẻo không vẩn đục; như cảnh Dương Liễu tự do bay bay trong gió, nhẹ như vậy đẹp như thế, như trăm con bướm bay vờn trong bụi hoa... Chu Lăng say.

Đang nghe được sự tuyệt diệu như thế, tiếng đàn bỗng chốc ngưng bật. Người nghe không hiểu sẽ nghiến, tâm ngứa khó nhịn, hận không thể bảo nàng đàn tiếp.

Tĩnh Thục đứng dậy vòng qua cây cầm, chậm rãi đi đến trước mặt Chu Lăng: "Phu quân chê cười rồi."

"Không... Nào có chê cười, nàng đàn rất khá, đã lâu rồi ta chưa từng nghe tiếng đàn mỹ diệu như vậy." Mẫu thân Chu Lăng nổi danh là tài nữ, cầm kỳ thư họa không gì không giỏi, từ nhỏ nghe tiếng đàn của mẫu thân mà trưởng thành, mấy năm qua Chu Lăng cũng rất hoài niệm những ngày lúc nhỏ có tiếng đàn làm bạn.

"Ngón đàn này của nương tử học với ai, có vẻ không giống đàn pháp ở trong kinh." Chu Lăng cũng hiểu sơ một phần.

Tĩnh Thục dịu dàng cười nói: "Do biểu ca dạy ta, thật ra thì đây không phải là sáng tạo độc đáo của huynh ấy, mà là đồng môn bằng hữu tốt Du Văn bá khai sáng ra kỹ xảo ngũ chỉ liên châu này. Vốn Du đại ca là người cuồng luyện cầm, muốn tranh vị trí nhạc công đứng đầu của Liễu An châu, ai ngờ sau khi huynh ấy chỉ điểm biểu ca xong, lại bị biểu ca đoạt mất chỗ."

Tĩnh Thục nghiêng đầu chăm trà thờ ơ nói, tựa như đang nói về chuyện lý thú lúc nhỏ, nhưng Chu Lăng nghe vào lòng, hỏi tới: "Vậy có phải từ đó tình nghĩa giữa hẳn và biểu ca nàng không còn sót lại chút gì rồi chăng?"

Tĩnh Thục nâng một chén trà nóng lên đưa đến tay Chu Lăng, nói tiếp: "Sao thể được? Du đại ca là một người có lòng dạ bao dung."

Chu Lăng nhận lấy trà, nhưng không uống, lăm bầm: "Đây không phải là vấn đề lòng dạ bao dung, mà là... Thứ mình chờ đợi hồi lâu, bị người khác cướp đi, trong lòng sao có thể tiếp nhận được. Biểu ca nàng giao hảo với hẳn, sao lại có thể nhẫn tâm giành đồ vật mà hẳn yêu mến?"

Tĩnh Thục khẽ mỉm cười: "Vậy thì phải xem đồ vật mà huynh ấy yêu mến này sẽ là thứ cả đời huynh ấy theo đuổi, hay chỉ nhất thời mưu cầu. Nếu huynh ấy còn chờ đợi một điều lớn lao hơn, đương nhiên sẽ không quan tâm vật này được hay mất. Du đại ca muốn trở thành nhạc công giỏi nhất cả nước, đương nhiên muốn ra khỏi Liễu An châu, nếu biểu ca cố ý nhường cho huynh ấy, chờ huynh ấy và những nhạc công phủ châu khác tỷ thí thì vẫn sẽ thất

bại thế thôi. Cho nên, Du đại ca nói, thiên tư của huynh ấy không thông minh bằng biểu ca, còn không bằng đi theo biểu ca từng bước một, như vậy có lẽ có thể đến được độ cao mà một thân một mình không cách nào sánh bằng. Mà biểu ca, tuy đoạt được vị trí nhạc công đứng đầu của Liễu An châu, nhưng có thể mang theo hào huynh đệ của huynh ấy đi về đế đô, và nhiều người có tài đánh đàn khác, cũng có thể đề tài đánh đàn của các huynh đệ đều có chỗ bộc lộ, chẳng lẽ không được sao?"

Chu Lăng yên tĩnh ngồi trên ghế, xuất thần nhìn chăm chăm cây thất huyền cầm, suy nghĩ lời nàng.

Đúng thế! Tuy tạm thời đoạt mất vị trí của Tổng đại ca, nhưng mình sẽ không ngồi ở vị trí này cả đời, không phải Cửu vương đã nói sao, chỉ cần có thể tạo nên thành tích, sẽ cho mình thăng chức, như vậy, không phải Tổng đại ca có thể thăng chức theo sao? Nói không chừng có thể thăng nhanh hơn so với dự đoán của hắn. Hắn và La Thanh không có bối cảnh cứng cáp phía sau, còn bản thân có thể dính vào chút ánh sáng Hoàng gia, có thể cho các huynh đệ có một tiền đồ tốt hơn.

"Thật tốt quá!" Chu Lăng kích động, quên mất trà nóng trong tay, đứng bật dậy, cả chén trà rơi xuống. Không sai không lệch, nước trà dội vào hạ bộ của y, nhanh chóng nhuộm thành một màu mờ đục trên cẩm bào, tạo nên một hình dáng đặc thù.

Bạn đang đọc truyện *Thục Nữ Dụ Phu* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 12: Dụ phu kế thứ năm

Editor: Gà _ LQĐ

Cẩm bào tơ tằm, nhẹ nhàng mềm mại, tính giữ ấm rất tốt, tính thấm thấu càng tốt hơn.

Không đợi Chu Lăng đứng dậy, chén trà này đã làm bộ vị được về khuếch đại ra rõ ràng, khá nổi bật. Lúc đầu Tịnh Thục cũng không chú ý đến vấn đề bộ vị, chỉ lo lắng y bị nóng, đưa tay nhỏ trắng nõn ra muốn giúp y chặn nước nóng, đến trước người mới phát hiện chỗ đó không chạm vào được, không thể làm gì khác hơn đành ngưng ngừng thu tay về, nhìn xem y có bị thương không.

Chu Lăng cũng đang cúi đầu nhìn chén trà lăn xuống thảm sàn nhưng Ba Tư, trước mắt đột nhiên xuất hiện một đôi trắng nõn dường như đang muốn bắt được chén trà, hoặc như đang muốn che cho y. Mười ngón tay dài nhỏ, trắng như ngọc, móng tay óng ánh trắng sáng... Chu Lăng cảm thấy toàn thân không ổn rồi.

Lúc bàn tay ấy sắp rơi vào nơi đó, hết lần này tới lần khác thật nhanh rút ra. Nhưng mà, dường như tiểu A Lăng cảm nhận được cô nương nhiệt tình mời gọi, bỗng dừng đứng thẳng lên, nghênh đón đôi tay bé nhỏ kia.

Không đụng vào, có vẻ không hài lòng lắm, tiểu A Lăng lại không tự chủ được lắc lư.

Trà nóng đang nhanh chóng thấm xuống, nóng đến mức đỉnh nhọn ngẩng lên thì Chu Lăng cảm thấy có một tia lửa chạy khắp toàn thân, thoải mái muốn hô ra tiếng.

Tịnh Thục giật mình mắt trừng lớn, dường như không thể tin được cảnh tượng trước mắt, nóng sưng lên sao?

Chu Lăng hơi giương mắt nhìn nàng, chỉ thấy cô nương đang nhìn nơi đó của mình chăm chăm, gương mặt tuần tú nhất thời đỏ hồng, ngay cả vành tai và cổ cũng đỏ bừng nổi.

Tịnh Thục có vẻ đã hiểu ra chút gì, nhưng chưa bao giờ thấy y mãnh liệt như thế nên ngưng ngừng và khản trương, thấy rồi càng thêm xấu hổ, tức tức xoay người chạy đi, không dám nhìn nữa.

Chu Lăng nhìn thấy mép váy tung lên như một đóa hoa xinh đẹp, cùng với gương mặt tuyệt mỹ như hoa phù dung đã biến mất ngay trước mắt, trong lòng vắng vẻ. Chỉ đành phải đứng dậy đi thay một bộ y phục khác, rửa mặt, soi vào gương đồng, trên mặt còn sót lại vài nét hồng nhạt, lúc này mới như không có việc gì đi đến khách sảnh dùng tiệc.

Tịnh Thục đã chờ trong khách sảnh, thấy đôi giày màu đỏ của y đi vào, vội vàng đứng dậy chào đón, không dám ngẩng đầu nhìn y. Chỉ nhìn chăm chăm vào giày nhọn đang di chuyển, đến ghế bên cạnh rồi ngồi xuống, Tịnh Thục mới chậm rãi ngồi vào bên cạnh y.

Bữa cơm này ăn vô cùng yên tĩnh, tiếng nhai măng tây vang giòn trong miệng cũng có thể nghe được. Hai nha hoàn nhìn thần thái của chủ tử, cảm giác thật sự là chẳng hiểu gì cả. Cuối cùng, dường như Thái Mặc đã phát hiện không khí mập mờ, mím môi lên cười.

Ngày hôm nay trôi qua rất dài, khi Tịnh Thục thêu xong một túi hương màu tím nhạt thì trời còn chưa tối. Buổi tối lúc nằm trên giường, ánh trăng mờ lung, không thấy rõ mặt nhau, lúc này mới tự mình thở phào nhẹ nhõm. Trong đầu vẫn không quên được cảnh kia, làm người ta nhìn không được nhiệt huyết sôi trào.

"Phu quân..." Giọng nói của tiểu nương tử nhẹ nhàng mềm mại mang theo hương vị ngọt ngào của Liễu An châu, làm cho nam nhân nghe xong thấy hơi

ngửa ngáy.

"Hà?"

"Hôm sau chàng sẽ phải đến quan phủ nhậm chức, ta muốn..."

Tiểu nương tử muốn nói lại thôi, Chu Lăng nhất thời tự bỏ não, muốn gì? Muốn chủ động hiến thân, an ủi bản đại nhân? Ta còn chưa có ý định muốn nàng đâu, cho dù nàng nhào vào lòng ta, cũng phải đẩy nàng ra ngoài. (tiểu A Lăng: Lừa quỷ à?)

"Ngày mai ta muốn đến miếu thấp hương cầu nguyện, vào kinh cũng được một khoảng thời gian rồi, nhưng vẫn chưa có cơ hội bái Phật cầu bình an, Bồ Tát sẽ trách tội ta. Nhưng chùa ở Kinh thành ta chưa quen thuộc, không dám đi..." Tiểu nương tử nũng nịu nói xong, chờ y đứng ra, chủ động yêu cầu hộ tống kiều thế.

Chu Lăng vừa nghe thế, trong nháy mắt hơi mất mát. Tâm trạng không còn một chút tốt lành gì, y cũng lười nói chuyện, chỉ 'Ừm' một tiếng. (tiểu A Lăng: Lam sáu, nắm hương [1])

[1] Lam sáu, nắm hương: kiều chơi chữ, ý là không thoải mái, muốn khóc quá.

Tĩnh Thực yên lặng nghiêng đầu nhìn y, lúc phu quân ở trên giường, có vẻ tích chữ như vàng đâu.

"Vậy chàng có thể theo ta không?" Nàng nhìn thật lâu, cũng chỉ thấy sống mũi cao thẳng, đôi môi thật mỏng. Chỉ đành phải nhắm mắt hỏi một câu, mong đợi nhìn y.

Trong đêm tối, ánh mắt tiểu nương tử như những vì sao trên bầu trời đêm, thấp thoáng trong hồng sa vô cùng đẹp mắt. Chu Lăng vừa muốn nhìn lâu một lát, lại sợ mình không nhìn được, nhanh chóng 'Ừm' một tiếng, rồi xoay người.

Đây là đồng ý nhĩ, thật ra thì y cũng biết xấu hổ, Tĩnh Thực lên cười, nhắm mắt lại yên lặng ngồi.

Xung quanh đền đồ tự miếu lớn nhất chính là chùa Tây, tọa lạc trên núi tây có phong cảnh xinh đẹp, hương khói cường thịnh, từ quan to hiền quý, cho đến bách tính bình dân, đều đến đây thấp hương bái Phật.

Chu Lăng cười ngửa, Tĩnh Thực ngồi xe, dọc theo đường đi ngay cả một câu cũng không nói. Thái Mặc ngồi bên cạnh Tĩnh Thực, nhìn nam nhân đáng người thẳng bên ngoài, thấp giọng nói với Tĩnh Thực: "Hôm nay Tam gia đã vui lòng che chở cô nương đến chùa Tây, có thể thấy được trong lòng đã có vị trí cho cô nương."

Tĩnh Thực cũng không vui mừng, khuôn mặt nhỏ nhắn rồi rầm nói: "Nào có, tối hôm qua ta nói chuyện với y, y đều không muốn để ý đến ta."

Thái Mặc cười khúc khích: "Cô nương đừng trách người, có một số nam nhân rất ít nói. Nhà ta cũng thế, lúc lên giường hầu như không nói, ời chào! Hắn cũng không có thời gian mà nói chuyện, vội vàng làm chuyện mình cảm thấy hứng thú đấy chứ."

Tĩnh Thực không hiểu buổi tối còn có thể làm việc gì, nam nhân của Thái Mặc là thợ mộc, biết làm rất nhiều đồ chơi nhỏ tinh xảo, nhưng trên giường không có công cụ làm mộc, làm sao làm đây?

"Nam nhân của ngươi còn có thể làm ghế, từ trên giường sao? Còn làm chim gỗ cho ngươi sao?" Tĩnh Thực tò mò hỏi.

Thái Mặc ngăn người một chút, không nhìn được cười ha ha, cười đến ngã trước ngã sau, Chử Bình đánh xe và Chu Lăng cười ngửa cũng buồn bực nhìn lại. "Cô nương, cô nương quá đơn thuần rồi."

Tĩnh Thực có chút mất hứng, rũ mắt nói: "Ngươi không nói thì thôi, sao cứ cười như vậy?"

Thái Mặc cố nén cười, tháo tượng chim gỗ tinh xảo trên đai lưng ra, thấp giọng nói: "Tượng chim nhỏ này cũng chỉ để dụ dỗ nữ nhân vui vẻ một chút thôi, nam nhân nào có thích cái này. Bọn họ thích chim to cơ, dùng chim to làm chuyện xấu khi dễ nữ nhân. Tam gia chúng ta đây còn chưa khai trai đâu, chờ sau này nếm được tư vị, người cũng đừng mong buổi tối có thể tán gẫu."

Tuy Tĩnh Thực nghe không xong rất không hiểu, nhưng cũng biết nàng lại đang nói mấy lời thô bỉ, nên không thèm để ý nàng nữa, chỉ yên tĩnh chờ đến Tây Sơn.

Lúc xuống xe, sắc trời càng âm u xám xịt.

Tĩnh Thực cột chặt áo choàng da chồn, đội mũ, rồi nhấc áo váy, đi theo Chu Lăng lên núi. Thái Mặc nhìn hai người trước sau cách nhau hai thước xa, chỉ cảm giác rằng mình thật đau. Nhìn đường dưới chân một chút, chợt nảy ra một ý, có biện pháp hay rồi. Chỉ chờ Chử Bình theo kịp, Thái Mặc đột nhiên 'Ai ư' một tiếng, ngã xuống bên cạnh, Chử Bình nhanh tay lẹ mắt, vội đỡ lấy nàng.

"Sao thế?" Tĩnh Thực quay đầu lại ân cần hỏi.

"Cô nương, thêm đá phương Bắc vừa dốc vừa trơn, không giống Liễu An châu chúng ta, em không để ý nên bị trượt chân, sợ rằng không thể lên núi được rồi." Thái Mặc nín lấy cánh tay Chử Bình, cau mày nói.

"Vậy có nặng lắm không, mau để Chữ Bình dẫn người đi tìm đại phu đi." Tịnh Thục thiện tâm, không nhìn nổi người bên cạnh phải chịu khổ, hướng chỉ là tôi tớ.

"Không cần, không nghiêm trọng như vậy đâu, thật may đường không xa, em trở về xe ngựa xoa bóp xối là xong rồi. Tam gia, nữ tử Giang Nam chúng em không có thói quen đi đường núi như vậy, nô tỳ cả gan cầu xin Tam gia công phu nhân đi thôi, nếu không chốc lát nữa đây, phu nhân cũng sẽ bị thương." Về mặt Thái Mặc rất thành khẩn.

Chu Lăng sững sờ, nhìn Tịnh Thục một lúc, nàng cũng có chút không biết làm sao.

"Tam gia, van xin ngài, sắp qua năm rồi, nếu phu nhân bị thương, năm cũng không qua xong. Đây là một năm tân nương từ ở nhà chồng, ngài quan tâm phu nhân nhiều hơn một chút đi." Ánh mắt khẩn cầu của Thái Mặc khiến Chu Lăng có chút không chịu nổi, chỉ đành phải quay đầu nhìn Tịnh Thục nói: "Ta công nàng đi."

Tịnh Thục mím môi, do dự chốc lát, rồi gật đầu.

Y đi đến bên nàng, thân thể cao lớn ngồi xổm xuống, đợi nàng nằm sấp lên lưng mình. Tịnh Thục lặng lẽ động viên bản thân, tuy nói nam nữ thụ thụ bất thân, nhưng y là trượng phu của mình, tuy nói cạo xát với thân thể y thì khá là ngượng ngùng, nhưng vẫn còn cách một lớp y phục rất dày mà.

Chu Lăng chờ trong chốc lát không thấy nàng leo lên lưng, chợt quay đầu nhìn, Tịnh Thục vừa lúc nằm lên, hai tay muốn ôm lấy cổ y, mặt dựa vào bả vai rộng rãi.

Đang lúc y quay mặt sang, đôi môi mềm mại ảm áp sượt qua mặt...

Con đường lên núi này, khi còn bé đã đi qua rất nhiều lần, nhưng Chu Lăng chưa bao giờ cảm thấy nó ngắn như vậy. Ngắn đến mức y còn chưa nhìn thấy phong cảnh bốn phía, đã đến chùa Tây. Là bởi vì trong đầu luôn nghĩ đến cảnh kia sao?

Tịnh Thục vui mặt sát vào lưng y, vẫn thẹn thùng không dám nói lời nào. Cho đến lúc xuống đến cổng chùa, vẫn cúi đầu. Dâng hương, cầu xin bùa bình an, hai người ra ngoài lại bắt đầu cõng nhau xuống núi.

Một túi hương hoa lan màu tím nhạt thêu tinh xảo chợt xuất hiện trước mắt Chu Lăng, bên tai là hơi thở và giọng nói như lan của nàng: "Thích không? Ta đặt bùa bình an ở bên trong, hi vọng sau này phu quân nhậm chức sẽ được bình an trôi chảy."

Cái túi hương trước mắt y này, hôm qua thấy nàng thêu rất nghiêm túc, nghĩ do nàng muốn dùng, không ngờ là tặng cho mình.

"Nàng vì cầu bùa bình an cho ta nên mới đến chùa Tây?" Chu Lăng hỏi.

"Vâng." Giọng nói trong vắt của cô nương làm người rung động.

Bầu trời chợt phủ xuống vài bông tuyết lẻ tẻ, Tịnh Thục đưa bàn tay trắng nõn ra tiếp được một mảnh, kinh ngạc kêu lên một tiếng, đưa đến như hiến vật quý trước mắt Chu Lăng: "Phu quân, tuyết rơi nè!"

Quả nhiên là nữ tử Giang Nam, thấy bông tuyết cũng vui mừng như vậy, Chu Lăng cười sang sảng nói: "Tuyết rơi rất kỳ lạ sao, lúc ta ở Tây Bắc, vừa vào Đông Nguyệt, bão tuyết đã phong kín cả núi."

"Nhưng ta rất ít khi nhìn thấy tuyết, chỗ của chúng ta hai ba năm mới có một trận tuyết, hơn nữa rất nhanh sẽ hết, khi còn bé muốn đắp người tuyết cũng không được." Tịnh Thục đưa tay ra đón thêm vài bông.

Chu Lăng ngừng đầu nhìn sắc trời, giữ chặt đùi nàng, tăng nhanh cước bộ: "Chúng ta phải nhanh chóng về nhà, xem ra, tiếp đến sẽ là một trận tuyết lớn, ngày mai nàng có thể đắp người tuyết rồi."

"Ta đã lớn như vậy, đâu còn có ý muốn đắp người tuyết nữa, cũng chỉ có thể sau này nhìn hài tử đắp..." Tịnh Thục hưng phấn chợt lỡ lời, vội vàng ngừng đề tài, cõi dây áo choàng da chôn ra, giờ hai tay, giúp hai người họ cản tuyết.

Không khí lại yên tĩnh như lúc mới đến, hai người cùng suy nghĩ một chuyện: Không làm cái chuyện xấu hổ kia thì lấy đâu ra hài tử chứ?

Bạn đang đọc truyện *Thục Nữ Dụ Phu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 13: Dụ phu kế thứ sáu

Editor: Gà _ LQĐ

Sắp đến chân núi thì đột nhiên tuyết rơi lớn. Tịnh Thục không đành lòng, nhẹ giọng hỏi: "Có phải công ta rất mệt hay không? Nếu không, thả ta xuống, tự

ta đi thôi."

Chu Lăng không hề nghĩ ngợi đáp: "Không mệt."

Y không có ý định buông tay, mặc dù không nhiều lời, nhưng Tịnh Thục có thể cảm nhận được sự quan tâm của y. Nhất định là sợ đất tuyết đường trơn, làm nàng bị thương. Nghĩ tới đây, trong lòng Tịnh Thục ấm áp, ngã đầu dựa vào vai y.

Thái Mặc và Chử Bình ngẩng đầu nhìn hai chủ tử trở lại, thấy bọn họ thân thiết, Thái Mặc vui mừng nói: "Người nhìn kia, Tam gia và phu nhân càng ngày càng thân mật."

Chử Bình cũng vui mừng thay Tam gia, cười hi hi nói: "Phu nhân chúng ta dịu dàng xinh đẹp, sao Tam gia không thích chứ, các cô nương Liễu An châu đều xinh đẹp động lòng người như phu nhân và Thái Mặc tỷ tỷ sao?"

Thái Mặc cau hấn một cái, cười mắng: "Miệng của tiểu tử người bôi mặt rồi hả?"

"Hi hi! Ta đây nào có mặt đã lau sạch hết rồi nha, vì ăn điểm tâm của tỷ tỷ đó."

"Biết người có âm mưu mà, không phải muốn ăn điểm tâm sao? Cái này có gì khó, trở về sẽ làm cho người."

Chử Bình mừng rỡ chấp tay thi lễ: "Tỷ tỷ tốt, tỷ tỷ tốt."

Đến bên cạnh xe ngựa, Chu Lăng ngồi xổm người đặt Tịnh Thục xuống, Thái Mặc bước nhanh nghênh đón: "Tam gia, tuyết càng rơi càng lớn, ngài cười ngựa nhất định sẽ bị lạnh. Ngài và phu nhân ngồi xe ngựa đi, ta và Chử Bình ở bên ngoài đánh xe."

Con gió rét lạnh cuốn theo bông tuyết lớn thổi qua, khí trời như vậy thật sự không thích hợp cười ngựa, Chu Lăng gật đầu đồng ý với đề nghị của Thái Mặc.

Lúc Thái Mặc đỡ Tịnh Thục lên xe lạng lẽ làm mặt quỷ với nàng, đương nhiên Tịnh Thục hiểu nàng có tâm tư gì, muốn cười lại không dám cười, chỉ mỉm cười môi nhỏ nhắn cố nhịn.

Chu Lăng lên xe thì thấy tiểu nương tử mỉm môi anh đào nhỏ kiêu diễm mỉm cười, tâm trạng cũng rất vui vẻ. Tú sắc khả xan [1], còn có thể điều chỉnh tâm tình. Tịnh Thục rất biết điều, nhường ghế chủ tọa cho y, mình ngồi ở vị trí gần cửa sổ. Chẳng qua rất nhanh, Tịnh Thục bỗng phát hiện sắc mặt y trầm xuống, chẳng qua vì một câu nói của Chử Bình.

[1] tú sắc khả xan: ý chỉ người đẹp.

"Tam gia, đi đường lớn hay đường nhỏ?" Lúc sắp đến ngã ba, Chử Bình hỏi.

"Đi..." Chu Lăng trầm ngâm hồi lâu, tới khi đến cửa ngã ba Chử Bình không thể không ghim ngựa dừng lại yên lặng chờ căn dặn.

Tịnh Thục vẫn cảm thấy y không phải là người không quả quyết, sao còn phải rối rắm về việc đi đường nào?

"Đi đường nhỏ đi."

"Vâng." Chử Bình đáp, đánh xe vào đường nhỏ.

Lúc đến không gấp gáp, nên đi đường lớn. Đường nhỏ không bằng phẳng như đường lớn, hơi lắc lư, nhưng cũng không phải quá gập ghềnh. Trên đường không có người, nên đi nhanh hơn chút.

"Đường nhỏ gần hơn phải không?" Tịnh Thục nhẹ giọng hỏi y.

"Ừ." Y vẫn buông mắt, trầm mặt, chỉ hừ mũi một tiếng.

Tịnh Thục thật không hiểu vì sao tâm trạng y không tốt, nhìn sắc mặt y càng ngày càng âm trầm, trống ngực trong lòng lại thùng thùng vang lên.

Không dám nói chuyện với y, cô nương ngo ngác ngồi, sau khi xe ngựa đi một đoạn đường, mặt đất càng ngày càng gồ ghề. Tịnh Thục đưa bàn tay trắng nhỏ ra hé mở cửa sổ xe, nhìn xem bên ngoài đã xảy ra chuyện gì.

Hóa ra đoạn này là đường núi, ven đường có một số ổ gà, mà đường vùng này cũng cao hơn so những chỗ khác rất nhiều. Mùa đông, trên núi trơ trọi, không có gì hay để xem. Tịnh Thục đóng kỹ cửa sổ, khi quay đầu lại thì kinh hãi phát hiện ánh mắt Chu Lăng trốn tránh, dường như còn có gì đó trong suốt nơi đáy mắt.

Chu Lăng không dám nhìn, nhưng ở chỗ đó trùng hợp nàng mở cửa sổ ra xem, y nhìn không được liếc mắt, chỉ một cái nhìn, khiến y lệ nóng doanh trong.

Tịnh Thục không biết tại sao tâm trạng y lại bi thương, cũng không biết phải an ủi y như thế nào, im lặng một hồi, xe ngựa lại đến chỗ bằng phẳng, nhưng vẫn không nghe được tiếng người qua đường. Chợt thấp giọng nói: "Thật may hôm nay có phu quân làm bạn, nếu không ta không dám về nhà. Tiết trời ác liệt như vậy, nếu đi đường lớn còn không biết phải mất bao lâu mới có thể về đến nhà nữa."

Vốn chỉ là một câu nói nhảm thôi, lại làm chân mày Chu Lăng đột nhiên xoắn lại, nâng ánh mắt như đuốc lên nhìn nàng chăm chăm.

Tĩnh Thục không biết bản thân phạm sai lầm gì, bị dọa sợ đến mức che ngực, sợ hãi nhìn y.

Chu Lăng đột nhiên tiến lên nắm chặt hai vai nàng, không chớp mắt nhìn nàng chăm chăm: "Nàng nói gì? Lặp lại lần nữa."

Tĩnh Thục bị dọa sợ đến thở gấp, một chữ cũng không dám nói ra.

"Sau này, nếu ta không đi cùng nàng, nàng tuyệt sẽ không đi đường này phải không?" Chu Lăng sốt ruột vội hỏi.

Tĩnh Thục không hiểu có đi đường này hay không thì có gì quan trọng sao, bị y lay ác liệt như vậy, chỉ đành phải hoảng sợ gật đầu.

Chu Lăng suy sụp buông nàng ra, nhìn chăm chăm mũi giày của mình trong chốc lát, đột nhiên hô to ra bên ngoài: "Chữ Bình, quay đầu lại."

"Hu." Đột nhiên xuất hiện tiếng quát khiến Chữ Bình bị hoảng run lên, vội vàng ghim chặt cương ngựa. "Gia, ngài nói quay lại?"

"Quay lại, về lại chỗ đó." Chu Lăng nói như đinh chém sắt.

Xe ngựa rất nhanh quay đầu, lại trở về đoạn đường khá vắng vẻ kia. Chu Lăng bảo ngừng xe ngựa, chui đầu ra ngoài.

Tĩnh Thục mở cửa sổ, thấy y tung người lên gò núi trong trời đầy gió tuyết. Không hổ là Tây Bắc Phi Ưng, khinh công của y rất tốt, dáng người nhẹ nhàng, như một con hùng ưng giương cánh bay xa, trong chớp mắt đã đến chỗ cao nhất.

"Chữ Bình, Tam gia sao thế?" Tĩnh Thục nhẹ giọng hỏi.

Chữ Bình vội vàng đáp: "Phụ nhân có điều không biết, nơi này chính là nơi mẫu thân ruột thịt của Tam gia qua đời. Năm năm trước, Chữ phụ nhân đi chùa Tây tháp hương, lúc trở về đột nhiên gặp phải mưa sa, núi đất sạt lở, khiến phụ nhân, Đại công tử, còn có phu xe đều bị chôn dưới lớp bùn."

Hóa ra nương của y gặp chuyện không may ở đây, khó trách mới vừa rồi y kích động như vậy.

Tĩnh Thục lo lắng nhìn sang, thấy y đứng ở đó một lát mờ mịt nhìn xung quanh, một chốc cúi đầu nghiêm túc quan sát gì đó. Bầu trời u ám, tuyết lớn rơi trên đầu, trên người y, nhưng y không hề có cảm giác gì.

Đột nhiên Tĩnh Thục rơi lệ, nhìn thấy bóng dáng cô đơn đó trong trời đất mênh mông, trái tim nhói đau.

Có lẽ y phát hiện có điều khác thường? Chẳng lẽ đó không phải là một sự việc ngoài ý muốn?

Hồi lâu, cho đến khi trên đầu y đã rơi đầy bông tuyết, mới nặng nề bước lên xe ngựa.

"Lạnh không, lò sưởi cầm tay sẽ làm chàng ấm áp." Tĩnh Thục đưa ấm lò màu tím của mình cho y ôm lấy.

Tĩnh tình mẫu thân và Tĩnh Thục tương tự nhau, dịu dàng nhã nhặn trầm tĩnh, thích đọc sách, nhát gan, hôm đó cuồng phong đột ngột, sấm sét vang dội, phụ thân không ở bên cạnh, ca ca lại bệnh. Theo như tính tình mẫu thân, cho dù gấp gáp, cũng sẽ không đi đường này. Đáng tiếc phu xe đã chết, không thể biết được tình huống lúc đó.

Vừa nghĩ tới có thể cái chết của mẫu thân không phải là ngoài ý muốn, mà do có người cố ý an bài, lòng mẫn toàn thân Chu Lăng cũng dựng lên, đáy lòng run rẩy.

Y không nhận lấy ấm sưởi, cũng không còn nhìn nàng, chỉ im lặng đưa hai cánh tay ra, ôm nàng vào lòng.

Đột nhiên xuất hiện cái ôm khiến Tĩnh Thục không biết phải làm sao, nếu bình thường, khẳng định mặt sẽ đỏ hồng lên. Nhưng hôm nay nàng không xấu hổ, bởi vì trong lòng đầy ắp sự đau lòng dành cho y.

Một tay Tĩnh Thục cất ấm sưởi vào trong áo rồi dựa sát vào người y, muốn sưởi ấm cho y. Một tay khác vòng ngang lưng y, xiêm áo thật lạnh, trên đai lưng còn có vài lớp tuyết đọng, nhưng cô nương vốn luôn sợ lạnh lại không hề né tránh, mà càng ôm y chặt hơn.

Bánh xe nghiền trên đất tuyết, kêu lên vang dội. Trong xe ngựa lại rất yên ắng, chỉ có hai người nhắm mắt thật chặt ôm nhau.

Hồi lâu, giọng nói ấm áp của Tĩnh Thục từ lồng ngực y vang lên: "Từ nay về sau, chúng ta sống nương tựa lẫn nhau nhé."

Chu Lăng không mở mắt ra, cũng không nói gì, chỉ dùng hai cánh tay, ôm nàng chặt hơn.

Bạn đang đọc truyện *Thục Nữ Dụ Phu* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 14: Dụ phu kế thứ bảy

Editor: Gà _ LQĐ

Lúc trở về phủ Quận vương, tuyết rơi nhỏ dần, Tịnh Thục được Thái Mặc đỡ xuống xe dưới chân vừa trượt, thân thể lao đảo một chút. Chu Lăng đưa tay ra vịn chặt cánh tay nàng, nhẹ nhàng nói ‘Cẩn thận’.

"Đa tạ phu quân." Mặt Tịnh Thục ửng đỏ.

Thấy vợ chồng son bộn họ khách sáo như thế, Thái Mặc dùng sức mím môi, sợ bản thân bật cười. Ban đầu lúc mình và trượng phu tân hôn thì cũng từng cùng nhau vội vàng đi họp chợ, lúc trở lại sắc trời đã tối, vào tiểu viện, trượng phu nhanh chóng ôm nàng từ xe ngựa lên giường, buộc nàng mặc chiếc váy hoa mới mua, nhưng hạ thân lại hoàn toàn trống trơn...

Qua cửa thủy hoa, chính là ngã ba đi đến các viện, trời lạnh thế này, không cần lên phòng chính thính an, đôi phu thê không hẹn mà cùng về Lan Hinh uyển, lại bị Nhị thái thái gọi lại.

"A Lăng, Tịnh Thục, các người mới trở về từ chùa Tây à?" Nhị thái thái Cận thị cười híp mắt đi từ phòng chính tới, trong tay ôm một ấm lò khéo léo, nha hoàn sau lưng ôm một áo khoác da cừu màu trắng.

Lúc mới gặp Nhị thái thái, là vào ngày lấy cữu cô, Tịnh Thục có ấn tượng khá tốt với bà ta, cảm thấy bà là người mặt mày hiền hậu. Nhưng mà, sau đó bà ta lại giúp đỡ Quận vương phi ức hiếp A Lăng, Tịnh Thục lập tức không thể nào thích bà ta nổi.

"Nhị thẩm." Tịnh Thục lễ phép đáp một tiếng.

Da Cận thị trắng nõn, vóc người hơi mập, cười lên khá hiền lành: "Tịnh Thục à, lão tổ tông mới vừa ban cho ta hai hộp củ gừng thượng đẳng, mùa đông ngâm nước uống vào sẽ làm ấm, con cầm một hộp đi đi. Để đó không thể so với Giang Nam, mùa đông đầu tiên con ở Bắc Phương, nhất định rất khó chịu." Nói xong hơi khoát tay, nha hoàn sau lưng nhanh chóng đưa một cái hộp nhỏ tinh xảo đến trước mặt Thái Mặc.

Mặc dù củ gừng không phải là đồ gì quý giá, nhưng thật sự là một mảnh hảo tâm, Tịnh Thục không ngờ bà ta sẽ cố ý lấy lòng, ngẩn ra cười nói: "Đa tạ ý tốt của Nhị thẩm, chẳng qua là, vừa nãy lão tổ tông ban cho Nhị thẩm, sao Tịnh Thục dám nhận lấy. Nhị thẩm nên bảo dưỡng thân thể thật tốt, chúng ta làm văn bối sẽ càng vui mừng hơn."

Cận thị cười ha hả nói: "Thật là một đứa bé ngoan hiểu chuyện, A Lăng cưới con thật là phúc phận cả đời, mau cầm đi, đừng khách sáo với Nhị thẩm, nếu cố ý không nhận, đó chính là xem thường Nhị thẩm rồi."

Nói đến nước này, nếu vẫn từ chối có vẻ như không thích hợp, Tịnh Thục ngẩng đầu nhìn Chu Lăng, người sau đã thần nhiên nói: "Tâm lòng của Nhị thẩm, nàng cứ giữ lại đi."

Tịnh Thục hành lễ với Cận thị: "Vây đa tạ Nhị thẩm, trời tuyết đường trượt, ngài cẩn thận dưới chân."

Hai bên nói lời từ biệt, ai về nhà nấy. Phủ Quận vương rất lớn, viện cũng vô cùng nhiều, khoảng cách giữa các viện không hề gần nhau.

Trở lại Lan Hinh uyển, Tổ Tiên lấy y phục được hâm nóng bên cạnh ấm lò hồng ra cho hai người thay, dùng bữa trưa, rồi ngồi trước thư án uống trà.

Tịnh Thục hỏi: "Tại sao Nhị thẩm phải đột nhiên tặng đồ thế?"

"Cha nương bà ta vốn là quan Tứ phẩm, mấy năm trước sau khi qua đời, hai huynh đệ không có tiền đồ, gia sản tàn lụi còn luôn chen nhau xem thường bà ta. Chi phí của phủ Quận vương đều lấy từ bổng lộc của tổ mẫu và phụ thân, bổng lộc của nhị thúc không bị nhập quan chính thức, theo lý thuyết cũng có chút tiền xài. Nhưng nhị thúc thích nhất uống rượu nạp thiếp, tụ họp với bằng hữu tiêu xài không ít ngân lượng, trong nhà mỹ thiếp một phòng rồi thêm một phòng, chi dựa vào tiền tiêu trong phủ cấp cho hàng tháng đương nhiên không đủ." Chu Lăng thần nhiên nói.

Tịnh Thục ngưng thần suy nghĩ một chút, nói: "Ý chàng là, Nhị thẩm vừa không có nương gia để dựa vào, ở phu gia cũng không dư dả, địa vị không cao. Cho nên..."

"Cho nên, bà ta chỉ phải lấy lòng tổ mẫu và Quận vương phi mới có thể sống tốt. Khi bọn họ nhắm vào ta, bà ta cũng sẽ lên tiếng phụ họa, nhưng thật ra, bà ta không muốn đắc tội bất cứ ai, lần này dùng một hộp gừng là muốn kéo gần quan hệ với nàng hơn. Dù sao phía sau nàng còn có Cao gia, quan trọng hơn là... Còn có Cửu vương phi. Sang năm, Chu Thắng và Ngọc Phụng sẽ mười lăm tuổi, bà ta muốn tìm một phu gia tốt cho nữ nhi, mấy năm tiếp theo sẽ an bài cho nhi tử. Bà ta chỉ mong muốn tìm thêm cho mình một con đường lui nữa thôi."

Trượng phu luôn nguội lạnh còn giống như không nhiễm khói lửa nhân gian, lại nhìn thấu thái nhân tình như vậy, Tịnh Thục thật sự phải thay đổi cách nhìn về y. Vì vậy nàng nhanh chóng biểu đạt sự sùng bái của mình: "Xem ra quan hệ trong đại gia tộc thật sự phức tạp, may mắn phu quân tuệ nhãn như đui, nếu không, ta thật sự nhìn không thấu những thứ này, không biết làm thế nào cho phải đây?"

Được khen, trong lòng lo lắng Chu Lăng khẽ cười, tâm tình đặc ý. "Nàng đó, ngốc quá, trong vương phủ này người định đoạt là trưởng công chúa, Vương gia vương phi, mà nàng cứ ngây ngốc đứng bên cạnh ta, tất nhiên sẽ phải chịu nhiều con giận không đầu, không bằng sớm bỏ gian tà theo chính nghĩa, giống như Nhị thẩm vậy mới có thể trải qua cuộc sống thật tốt."

Tĩnh Thực biết y chỉ nói dối, mỉm cười nói: "Ta ngọc mà, bất kể tà gì đó, chính ra sao, chàng là trượng phu của ta, là người cả đời ta dựa vào. Gã cho gà thì theo gà gà cho chó thì theo chó mà."

Tiểu cô nương tự mình nói thẳng ra như vậy, trên mặt mình cũng cảm thấy nóng hổi hổi, không dám nhìn y, chỉ cúi đầu, cảm chén trà, mím đôi môi nhỏ nhắn cười trộm.

Chu Lăng nghiêng đầu nhìn nàng, đôi mắt như nước, gương mặt ửng hồng, đôi môi khẽ nhếch... Thật muốn hôn một cái.

Y đứng dậy xoa đầu nàng, khẽ nói: "Aiz! Không còn cách nào, nàng đã không học được cách ôm bắp đùi, sau này vi phu sẽ nuôi nàng vậy. Ngày mai có quan bổng, nấy món đồ phủ Quận Vương gai mắt, không cần giao lên trên, vậy thì sẽ cảm về cho nàng, ai bảo nàng là nương tử của ta chứ." Y cúi thân thể cao lớn xuống, sát tới bên tai nàng thấp giọng nói: "Sớm muộn nàng sẽ biết, nam nhân của nàng không phải gã cũng chẳng phải chó."

Y đứng dậy đi đến cửa, dứt lời, để nàng nghỉ trưa, y muốn đến thư phòng.

Nhìn bóng lưng cao ngất biến mất trước mắt, Tĩnh Thực dùng đôi tay nhỏ bé bưng kín gương mặt nóng rát của mình, y chỉ sờ đầu nàng, tại sao lại có cảm giác được sủng ái vậy chứ?

Lúc Tổ Tiên tiến vào, đã thấy Tĩnh Thực đang thất thần cười nhìn ra cửa sổ, không khỏi che miệng cười nói: "Hôm nay tình cảm phu nhân và Tam gia tiến triển tốt lắm, khó trách Thái Mặc nói, không lâu nữa sẽ viên phòng rồi."

Tĩnh Thực then thùng gắt nàng: "Hừ quá, học theo Thái Mặc rồi."

Nhớ tới đêm đó xem qua cuốn sách kia, trước mắt lại chợt xuất hiện ngày hôm qua trên người y nhô lên một mảng lớn, Tĩnh Thực hơi sợ. Tổ Tiên trải giường xong, Tĩnh Thực chui vào trong chăn nhưng không ngủ được, trong đầu đều suy nghĩ đến việc lúc y tắm rửa có giọt nước đọng trên lồng ngực bẽn lẽn, ở trong chăn thỉnh thoảng đụng chạm thì sẽ gặp phải bắp chân trắng kiết, còn có đường nét lúc bị nước trà thấm ướt tạo nên thật dọa người.

Xấu hổ quá! Thật may là suy nghĩ của con người sẽ không bị người khác phát hiện, nếu không nàng thật sự không có mặt mũi gặp ai.

Hết lần này tới lần khác muốn cái gì sẽ có cái đó, buổi tối vào chăn, Chu Lăng rất không thành thật, cứ nhích tới nhích lui.

"Phu quân..."

"Hả?" Y lật người, khoác cánh tay lên eo nàng. Tĩnh Thực chợt phát hiện bàn tay của y thật lớn, hơn nữa vô cùng nóng, tựa như dấu in nóng đỏ dính vào ngang hông, sắp nướng chín nàng.

"Chàng không ngủ được sao?" Giọng nói êm ái mềm mại của cô nương trong đêm tối tràn đầy hấp dẫn.

"Tĩnh Thực..." Lần đầu tiên y gọi tên nàng, nghe vào tai, nàng có cảm giác không thật.

"Vâng." Nàng nhẹ nhàng đáp, chờ nghe hết câu nói của y.

"Chúng ta..." Tay Chu Lăng khoác bên eo nàng hơi giật, vuốt ve lớp vải y phục mềm nhẵn, ảo tưởng bàn tay đang chạm vào làn da nàng, ở trong lòng đánh trống hai lần, nhưng vẫn không nói ra hai từ viên phòng này.

Gió Bắc gào thét, cuốn theo bông tuyết đập vào song cửa sổ, vang lên tiếng lộp độp. Y chợt linh cơ khẽ động, ân cần hỏi: "Mùa đông phương Bắc trời tuyết lạnh hơn so với mùa đông ở Giang Nam nhiều?"

"Vâng." Tĩnh Thực bị y chạm vào người nóng rang, khi nói cũng kèm theo run rẩy.

"Nàng lạnh không?" Chu Lăng hào hứng hỏi.

"Vẫn ổn, trong nhà đốt Địa Long, lại đang đắp chăn bông dày như vậy." Quan trọng là toàn thân chàng nóng như cái lò lửa, còn truyền cái nóng đó cho ta.

Tiểu nữ nhân này, sao không hiểu phong tình vậy?

Chu Lăng yên lặng trong chốc lát, đột nhiên đưa tay sờ gò má nàng: "Trên mặt lạnh như vậy, hôm nay gió rét, ngàn vạn lần đừng để bị cảm. Buổi tối nhất định phải ngủ ấm mới đúng, ta ôm nàng ngủ nha."

Nói xong, không cho giải thích, đã ôm thân thể nhỏ xinh của nàng vào lòng.

Trên người y rất nóng, bị y ôm vào lòng thật thoải mái... Chẳng qua, rất ngược. Tĩnh Thực căng thẳng hai mắt nhắm nghiền, nhưng giác quan lại càng thêm bén nhạy, y thở ra hơi nóng phả vào tai nàng, đốt nóng một mảnh.

Một bàn tay của y ở phía sau chậm rãi di chuyển, đi qua nơi nào, da thịt nơi đó lập tức cứng lên. Chân y vừa nặng nề vừa bẽn lẽn, dính vào chân nàng, tuy cách lớp y phục, nhưng tơ lụa thượng đẳng có chất vải quá nhẹ mỏng, khi ma sát còn nhột hơn so với da thịt.

Những thứ này Tĩnh Thực vẫn có thể tiếp nhận, khiến nàng kinh hoàng muốn trốn là có một nơi trên người y càng lúc càng lớn, càng lúc càng cứng, càng

lúc càng nóng, khiến nàng muốn bỏ qua, nhưng tránh không thoát.

"Tĩnh Thực..." Vì quá nóng, giọng y hơi khàn, trong đêm tối có hương vị hấp dẫn.

Tĩnh Thực bị dọa sợ đến ngay cả thở cũng không dám, nhắm mắt lại giả vờ ngủ, mặc y gọi thế nào cũng không lên tiếng.

Chu Lăng ôm cơ thể ấm áp mềm mại hơi run rẩy trong lòng, vừa rất ấm ức vừa muốn cười, chỉ hận đêm đông phòng hoa chúc đỏ mình quá kiêu ngạo, hiện tại không xuống đài được rồi. Từ từ chờ đi, y có thể cảm giác được tiểu tức phụ luôn cố ý lấy lòng y, muốn nhanh chóng thân cận với y, ngay cả hai nha hoàn của nàng cũng thật sự hi vọng nhìn thấy bọn họ nhanh ở cùng một chỗ.

Chỉ cần mình có thể kìm nén, một ngày nào đó, nàng sẽ không thể nhịn nổi.

Nghĩ đến đây, bên môi Chu Lăng hiện lên một nụ cười xấu xa, tưởng tượng đến dáng vẻ tiểu nương tử ôm ấp yêu thương, vui vẻ nhắm mắt.

Bạn đang đọc truyện *Thục Nữ Dụ Phu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 15: Dụ phu kế thứ tám

Editor: Gà _ LQĐ

Đang giờ miao, trời bên ngoài vẫn đen như mực, tuyết trắng rơi đầy đất phản chiếu vào cửa sổ, Tô Tiên đốt đèn lồng từ nhĩ phòng tới đây, nhẹ nhàng đẩy cửa phòng ra, thấp sáng cây nến trong nhà, nhẹ giọng kêu hai vị chủ tử rời giường.

Chủ tử xấu hổ, không thích gần người hầu hạ, Tô Tiên và Thái Mặc đều ngủ ở gian phòng phía tây, cách không xa, bên này kéo dây thừng, tiếng chuông bên kia sẽ kêu leng keng, để chủ tử dễ dàng gọi nước vào buổi tối. Nhưng tiểu phu thê tân hôn chưa từng gọi nước, điều này có nghĩa thế nào, trong lòng tất cả mọi người đều biết rõ. Bọn hạ nhân vô cùng lăm lăm, thích âm thầm xuyên tạc, cái gì cũng nói.

Tô Tiên đau lòng cho tiểu thư, chỉ mong đợi nàng và Tam gia nhanh viên phòng một chút, tốt nhất sang năm là có thể sinh được một tiểu tử mập mạp, dù thực tế, nhưng mà...

Ôi chào? Hai mắt nàng chợt tỏa sáng, xuyên qua tấm màn đỏ tươi thấy hai người ngủ bên trong, đầu chạm đầu, mặt dán mặt, tiểu thư còn tựa vào cánh tay Tam gia!

Thấy hai người chậm rãi mở đôi mắt nhap nhem, mặt Tô Tiên nóng lên, xoay người mở tủ treo quần áo, giả vờ tìm y phục.

Tĩnh Thực tỉnh lại từ trong giấc mộng, cảm giác ấm áp, ngược mắt lên, đối diện với một tròng mắt màu mực, sâu không thấy đáy.

Nàng cả kinh lập tức ngồi dậy, mới phát hiện mình dựa vào lòng y ngủ, gối lên cánh tay y, trên mặt còn mang theo hơi ấm của y... Không còn mặt mũi gặp ai. Nàng quay đầu nhìn ra bên ngoài màn một chút, may quá, Tô Tiên đang cầm y phục, vẫn chưa nhìn thấy.

Chu Lăng cử động cánh tay bèn chắc, không lo lắng nhìn nàng, tiểu nương tử đã phát hiện cả đêm ‘thân mật’, giờ phút này sắc mặt ửng hồng, thẹn thùng mím môi nhỏ nhắn, khỏi phải nói có bao nhiêu quyến rũ.

Ngày thứ nhất đến nha môn trình diện, đương nhiên cần phải đi sớm một chút. Chu Lăng không rảnh chọe nàng, đứng dậy mặc y phục từ tế, tự mình búi tóc, rửa mặt xong, dùng chút điểm tâm, rồi đứng dậy muốn đi.

"Bên ngoài gió lớn, phu quân khoác thêm áo đi." Tĩnh Thực tự tay ôm áo khoác lông cừu choàng lên cho y, vóc dáng y quá cao, nàng phải ngược đầu, nâng tay mới có thể cột lại.

Chu Lăng nhìn tiểu nương tử bận rộn ở trước mặt, sáng sớm ăn mặc thật chỉnh tề, nàng không cần đi nha môn, tội gì phải dậy sớm như thế, bé ngọc này. Gương mặt xinh đẹp hồng nhuận đã rửa qua bằng nước ấm, không trang điểm nhưng vô cùng xinh đẹp trong sáng, mắt to đen láy tập trung nhìn vào cổ y, hiển nhiên đang muốn cột sao cho đẹp nhất.

"Tốt rồi." Tiểu nương tử nhón chân lên gấp nơ con bướm, lại dùng bàn tay nóng hôi hổi, trắng mềm nhẹ nhàng buộc một chút, tạo ra hình dáng mình hài lòng, mới mỉm cười thả y đi.

Nhưng ngón tay nàng trong lúc vô tình chạm vào hầu kết của y, hơi ngứa.

Chu Lăng bắt được ‘hành hung’ của bàn tay nhỏ kia, đặt bên môi hôn một cái, nhìn chăm chăm nàng nói: "Ngủ thêm một lát đi, nàng dậy sớm vậy làm gì?"

Tĩnh Thực không ngờ y sẽ hôn tay nàng ngay trước mặt nha hoàn trước, nếu để Không ma ma nhìn thấy, tất nhiên lại khiển trách, thật may bà ấy đã trở

về Liễu An châu rồi.

Tĩnh Thực giấu tay ra sau lưng, cúi đầu không dám nhìn y, trên mặt bốc lên hai rặng mây hồng, thẹn thùng xấu hổ.

Sớm muộn gì cũng ăn sạch nòng đến xương cũng không còn dư lại, cổ họng Chu Lăng chuyển động, càng nhìn càng thích. "Đi nhé." Cứ nhìn như vậy, vẫn không phải là biện pháp, y tiêu sái vung tay, đẩy cửa đi ra ngoài.

Trên đất tuyết đi giày đế dày, bước đi vang lên tiếng bình bịch, Tĩnh Thực nhìn bóng lưng đi xa của y, trong lòng lại sinh ra vài phần cảm giác vắng vẻ. Nam nhân cũng thật khổ cực, đi sớm về tối bốn ba vì gia đình.

"Phu nhân đừng nhìn nữa, Tam gia chuyển qua tường xây làm bình phong ở cổng rồi, bóng người cũng không thấy." Thái Mặc cố nghẹn cười.

"Ta... Đầu có nhìn chàng." Tĩnh Thực chột dạ nhỏ giọng giải thích, xoay người trở về ngồi ở mép giường.

"Được rồi, phu nhân không có nhìn người, chỉ đang ngắm cảnh tuyết, tuyết rơi dày như vậy, cuối cùng chúng ta có thể đắp người tuyết rồi." Thái Mặc nhìn đất tuyết phía ngoài, hai mắt sáng lên.

Nhưng Tĩnh Thực không có ý định nghịch tuyết, lo lắng bằng hữu của y đến tột cùng có thể tiếp nhận y làm cấp trên hay không. Trong lòng lo âu, cả ngày đều không nở một nụ cười. Sau giờ Ngọ ánh mặt trời nhẹ ấm, hai nha hoàn phủ áo khoác da chôn thật dày cho nàng, kéo nàng đến hoa viên nhỏ của Lan Hinh uyển để nghịch tuyết.

"Nơi này do chúng em cố ý lưu lại không cho các bà tử quét dọn, phu nhân mau tới đây." Thái Mặc đóng cửa gỗ, xách váy, vui sướng chạy tới.

"Các người thật sự muốn đắp người tuyết lắm à?" Tĩnh Thực buồn cười.

Tổ Tiên luôn luôn trầm ổn hôm nay cũng rất hưng phấn: "Phu nhân, người không muốn động tay cũng được, chỉ cần phơi nắng, xem chúng em đắp đi."

Nữ tử từ nhỏ đến lớn sống ở sông nước Giang Nam, nhìn thấy trời hồng đất tuyết của phương Bắc, đương nhiên sẽ có một hứng thú xa lạ dụi dụi các nàng.

Hai nha hoàn dùng cây chổi sạch sẽ tạo ra một đồng tuyết, lại mang bao tay da trâu nặn ra một tuyết cầu, nhét hai cục đá vào làm mắt, một cây củ cải làm miệng, lại bẻ một cành cây bách vẩy trên cổ.

Chu Lăng nhìn qua khe cửa khép hờ thấy hai nha hoàn bên trong đang bận rộn vui vẻ, còn có một tiểu nương tử khoác kín áo da bạch hổ, đang yên lặng xem náo nhiệt. Không phải nàng cũng thích đắp người tuyết sao, sao không theo chân chơi cùng bọn họ, mà có vẻ u sầu.

"Phu nhân, người xem, trên cây táo có một trái đã đỏ thắm nhưng không rơi xuống, người cầm tuyết cầu này ném nó xuống đi." Thái Mặc dùng sức nắm chặt một quả tuyết cầu, đưa tới trước mặt nàng.

Tĩnh Thực do dự có nên nhận hay không, Tổ Tiên ở một bên nói: "Tam gia nhà chúng ta được xưng thần tiền Chu lang, nếu phu nhân có thể ném trúng, có phải cũng có thể được xưng là trại tuyết phu nhân rồi không?"

Tĩnh Thực cười khúc khích, nhận lấy tuyết cầu ném vào quả táo đỏ thắm đang lè loi treo trong gió. Lực tay của nàng yếu, tuyết cầu không bay cao đến đó, mà thẳng tắp bay về phía cửa, vừa lúc trúng người nam nhân đang vào cửa.

Chu Lăng không tránh, mặc cho tuyết cầu vỡ vụn ở ngực, rơi xuống đất. Mắt lạnh nhìn ba nữ nhân đang sợ choáng váng, đe dọa: "Đứng đó, không được nhúc nhích, đưa tay ra."

Lúc Tĩnh Thực nhìn y, trong mắt tỏa ra vẻ tháo vát, theo bản năng chạy hai bước về phía y, lại bị y quát, hơi tủi thân, nhưng cũng nghe lời đưa hai tay ra.

Đây là muốn khê tay sao? Khi còn bé ham chơi không đi học thì mẫu thân sử dụng roi đánh tay, đau lắm đau lắm, nhớ tới đã sợ hãi rồi.

Hai nha hoàn đột nhiên nhìn thấy chủ tử, đương nhiên sợ. Dù sao không phải mình có thể tùy ý chơi đùa người, đi theo bên người Tĩnh Thực nhiều năm như vậy, tình như tỷ muội, dĩ nhiên có thể ngún ngảy trước mặt nàng, nhưng Tam gia...

Chu Lăng nghẹn cười nhìn dáng vẻ ngu ngơ của ba chủ tử, khom lưng cầm lên một vốc tuyết bóp chặt, giơ tay ném ra ngoài.

Hai nha hoàn tức giận nhìn y chằm chằm, hận khí độ của cô gia quá nhỏ, quả là có thù tất báo.

Tuyết cầu này xuyên qua cây táo, vẽ ra một đường vòng cung duyên dáng, lẳng lặng rơi vào trong lòng bàn tay Tĩnh Thực, lẳng lẽ vỡ thành bông tuyết rơi xuống đất, chỉ để lại một quả táo lớn màu đỏ trong lòng bàn tay.

Khuôn mặt nhỏ nhắn căng thẳng của Tĩnh Thực chợt nở thành một đóa hoa, nâng đôi mắt xinh đẹp nhìn về phía trượng phu của mình. Y ném tới một ánh mắt đắc ý, nghênh đầu nói: "Như thế nào, trại tuyết phu nhân, tài nghệ có thể so với Chu lang không?"

Tĩnh Thực ngượng ngùng cúi đầu, trại tuyết phu nhân gì chứ, chỉ là nói chơi thôi. "Tiện tay ném, táo đỏ rơi, quả nhiên Chu lang là Thần Tiên Thủ."

"Ha ha ha..." Y khoan khoái cười to, so với vẻ lạnh lùng trong đêm động phòng trước đó như hai người khác nhau.

"Hôm nay phu quân suông sẻ chứ? Sao trở về sớm như vậy?" Tịnh Thục siết chặt tảo đỏ bước lên đón.

Cước bộ Chu Lăng dừng một chút, giờ mới hiểu được, mới vừa rồi tinh thần nàng hoảng hốt, tâm sự nặng nề, hóa ra đang lo lắng cho y.

Bạn đang đọc truyện *Thục Nữ Dụ Phu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 16: Dụ phu kế thứ chín

Chuyển ngữ: Gà _ LQĐ

Ngày tuyết đầy trời, sáng sớm trong nhà môn phủ Kinh Triệu đã khí thế ngất trời.

Tổng Chấn Cương dẫn theo bộ khoái nha dịch quét sạch sẽ từ tiền viện đến hậu viện, chỉ sợ quan viên Lại bộ đến để bổ nhiệm bị trượt chân thôi.

"Đại ca, chuyện quét tuyết này cần gì phải tự huynh động thủ, làm dơ cả quan phục rồi." Một bộ khoái nói.

"Không sao, thân quan phục này đại ca chúng ta lập tức cởi ra, y phục mới chính thức sẽ lập tức tới ngay. Ha ha ha..." Một bộ khoái tuổi còn trẻ nói chen vào.

Tổng Chấn Cương cười hi hi, khiêm tốn nói: "Đừng nói càn, đại ca làm gì có bản lĩnh đó."

"Ồi chào, đại ca huynh ngàn vạn lần đừng khiêm nhường, nếu chính huynh làm chức chức chủ bộ này, mọi người sẽ tâm phục khẩu phục. Nếu đổi thành người khác, chúng ta sẽ làm ngược lại với hân, sớm muộn cũng chen ép được hân thôi." Một tâm phúc Tổng thị hạ thấp giọng nói.

"Đúng đúng, chúng ta tuyệt không thể chứa chấp một chủ bộ đại nhân từ trên trời rớt xuống, chỗ ngồi này chỉ có thể là của Tổng đại nhân chúng ta." Những người bên cạnh đều lên tiếng phụ họa.

"Buổi trưa đại ca mặc quan phục mới để mời khách đi."

La Thanh đứng bên gốc cây táo dưới trời tuyết, không đáp lời. Thật ra thì người mong đợi Tổng Chấn Cương thăng quan nhất chính là hân, huynh ấy thăng chức, mình mới có hi vọng làm Bát phẩm huyện úy. Nhưng La Thanh đã dùng quyền lợi có hạn của mình hỏi thăm ra, chủ bộ tân nhậm không phải là Tổng Chấn Cương, mà mình cũng không có hi vọng thăng quan rồi. Nhưng dù sao quan hệ có hạn, không biết ai sẽ đảm nhiệm chức chủ bộ đại nhân.

Mọi người buông cây chổi và xẻng trong tay ra, đang tụ chung một chỗ ồn ã nói chuyện. Chỉ thấy Lại Bộ Thị Lang phụng bồi một thanh niên mặc quan phục chủ bộ, thân hình cao ngất đi vào từ cửa nha môn.

Trong nháy mắt cả đoàn hóa đá, trừ La Thanh.

Là y, y là chủ bộ đại nhân tân nhậm. Người theo chân bọn họ cùng nhau ngồi xổm hai đêm, Tây Bắc Phi Ứng, thần tiễn Chu lang, ra về vì bằng hữu giúp bạn không tiếc cả mạng sống, đã đoạt vị trí của Tổng đại ca.

Tổng Chấn Cương khó thể tin nhìn chằm chằm mấy người đang lững thững đi tới, nói chính xác là nhìn chằm chằm quan phục trên người Chu Lăng. Ánh mắt, khó thể tin. Mấy ngày nay nằm mơ cũng sẽ cười tỉnh, hỏi thăm nhiều mặt cũng không nghe nói có người muốn ngồi lên vị trí chủ bộ, vậy không phải mình sẽ thuận lý thành chương lên chức sao, làm sao có thể bị huynh đệ tốt đoạt mất vị trí?

Sắc mặt Chu Lăng lạnh lùng, gật đầu với các huynh đệ đã từng đồng cam cộng khổ, rồi theo Lại Bộ Thị Lang vào phòng khách, đi gặp phủ doãn Kinh Triệu.

Xẻng trong tay Tổng Chấn Cương 'leng keng' một tiếng rơi xuống đất, đôi mắt thất thần tìm kiếm bóng lưng đã biến mất của bọn hân, trong lòng rất rất lạnh. Bản thân liều chết liều sống làm hai năm, vậy mà không bằng một mao đầu tiêu hóa mới lập công một lần. Không, cho dù người ta không lập công cũng có thể có được vị trí này, dù sao y là con trai trưởng của Quận vương gia, tôn tử của trưởng công chúa, cữu gia là người nhà của đương kim Thánh thượng.

Mọi người hai mặt nhìn nhau, ghét ác như cừu nhỏ giọng nói vài câu, đa số mọi người đều biết xuất thân của Chu Lăng, không nói thêm gì lập tức giải tán. Bọn họ đều hiểu quy tắc của xã hội này, chỉ trời mắng đất có ích lợi gì, không được gì còn có thể dẫn lửa thiêu thân. Trước đó có người hùng hồn nói thay phiên nhau chen ép, chẳng qua cũng chỉ nhằm vào người không có bối cảnh thôi, đối với Chu Lăng, bọn họ không dám.

Chu Lăng chỉ nhìn lướt qua, cũng có thể hiểu trong lòng mọi người suy nghĩ điều gì. Buổi trưa bày tiệc rượu ở Túy Bát Tiên, mời các huynh đệ ăn cơm. Thật ra Tổng Chấn Cương không muốn ăn, nhưng hân ngại mất mặt, ban đầu lúc mời người ta giúp một tay, người ta nể mặt mình, hôm nay sao có thể đi đầu đã kích huynh đệ. Vốn kẻ vai chiến đấu, sao lại biến thành dẫn sói vào nhà rồi?

Chu Lăng liền tiếp mời rượu, giọng nói khiêm tốn, mọi người từ từ đón nhận sự thật này, càng uống càng vui vẻ. Rượu vào chưa đã, Tổng Chấn Cương nhanh nhẹn mở miệng vỗ ngực nói: "Hiện đệ yên tâm, có đại ca ở đây, phủ Kinh Triệu này sẽ được bảo vệ xuôi gió xuôi nước. Có thể thắng quan hay không đều là thiên ý, lão tử đã nghĩ thông suốt, cho dù đệ không đến, có lẽ sẽ có người khác, cũng chưa chắc là có thể đến lượt ta. Con đường thực tế của ta vẫn là Huyền úy thì tốt rồi."

Chu Lăng thấy hấn ngộ ra không tệ, nên mượn rượu mời hạ thấp giọng, cố làm ra vẻ thần bí nói: "Đại ca đừng xem huynh đệ là người ngoài, huynh đệ đương nhiên cũng muốn nói với huynh lời trong lòng. Cha ta nói, hoàng cửu gia và tiểu cửu gia nói, chỉ cần ta làm tốt, sau này vẫn còn rất nhiều chỗ quan trọng cho ta đi làm. Còn bảo ta lưu ý nhân tài trẻ tuổi, nhân lúc triều đình đang cần dùng người. Ai da, ta uống say uống say rồi, mọi người xem như không nghe thấy nha... Ha ha."

La Thanh đặt ly rượu xuống, trong mắt tinh quang chợt lóe, đúng vậy! Sao lại không nghĩ ra, y là hoàng thân quốc thích, thân phận cao quý, sao sẽ cứ ngồi ở một chỗ Bất phẩm chứ? Nếu y một đường tăng vọt, huynh đệ đi theo phía sau y dĩ nhiên sẽ thăng mau, được quý nhân dẫn đường đấy.

"Chủ bộ đại nhân, La Thanh mời ngài một chén, chúc đại nhân thanh vân trực thượng [1], đừng quên cất nhắc bọn thuộc hạ đấy nhé." La Thanh đứng dậy cười nói.

[1] thanh vân trực thượng: Dùng để ví về người thăng quan tiến chức rất nhanh chóng.

"La đại ca, huynh nói như vậy, tiểu đệ không thích nghe đâu. Chủ bộ đại nhân gì chứ, chúng ta ở cùng một chỗ thì chính là anh em huynh đệ, sau này nếu tiểu đệ có một miếng cơm ăn, sẽ không quên các vị ca ca, chúng ta cùng nhau làm một chén." Chu Lăng đứng dậy, hào khí khắp người, uống một hơi cạn sạch.

Người trong nha môn, ai không khéo léo, một chút đã hiểu thấu, La Thanh nói một câu thanh vân trực thượng, đừng quên cất nhắc, mọi người đều hiểu rồi. Chu Lăng có quan hệ, có bối cảnh, có bản lĩnh, là người khiêm tốn, trọng tình nghĩa, đi theo cấp trên như vậy, là dễ dàng xuất đầu nhất. Vốn có người cảm thấy không có tiền đồ, giờ phút này cũng cảm giác được tương lai sáng ngời đang vẫy tay với mình. Từng người nhất thời thỏa thuê mãn nguyện, cõi lòng đầy hi vọng, rồi rít đứng dậy mời rượu, uống đến không thoải mái.

Chu Lăng thấy mục đích đã đạt được, ly rượu tự lòng người!

Tâm trạng tốt, ngàn chén không say, lúc về nhà thấy tiểu nương tử hỏi chuyện này, lập tức kích động sinh động như thật kể chuyện bản thân mình thu phục lòng người trong vòng một ngày ra sao cho nàng nghe.

Tiểu nương tử dùng một đôi tay nhỏ bé trắng nõn bưng mặt, một đôi mắt hoa đào xinh đẹp sùng bái nhìn y, khẽ nhếch đôi môi đỏ thắm, nghe vô cùng nghiêm túc.

Vốn cảm thấy nàng chỉ là nữ nhân, nói nàng cũng không hiểu. Hôm nay thấy nàng nghiêm túc lắng nghe như vậy, Chu Lăng dùng ngón tay trò nhéo chóp mũi nàng một cái: "Tiểu nha đầu, có thể nghe hiểu à?"

Tĩnh Thực mỉm cười: "Chuyện trong quan trường, ta không hiểu lắm. Nhưng ta biết phu quân lợi hại nhất, ta thích nghe chàng kể chuyện của chàng."

Anh chàng Chu Lăng này không thể không tự hào, lập tức xuống nước: "Được, chờ sau này có thời gian, ta sẽ kể với nàng chuyện lúc ta ở Tây Bắc."

Tĩnh Thực nhìn y vui vẻ ra mặt, trong lòng cũng rất vui mừng, thật ra y chính là một chú lừa dễ bảo. Chỉ cần nhẹ nhàng vuốt lông, y sẽ ngoan ngoãn nghe lời.

Tâm trạng Chu Lăng tốt, tắm rửa sạch sẽ, thay y phục, tẩy mùi rượu, sau đó tinh thần phấn chấn trở về nha môn. Buổi tối đến canh hai, y vẫn chưa về. Tĩnh Thực không có ý định đợi, bởi vì y có việc, buổi tối phải tuần tra ban đêm cũng là bình thường.

Nhưng mà, tối hôm nay lạnh khác thường, không biết có phải hạ nhân lừa dối Địa Long hay không, Tĩnh Thực nằm trên giường lớn lạnh lẽo như thế nên không ngủ được. Chợt nhớ tới tối hôm qua, y ở bên cạnh, ấm áp, thoải mái hơn.

Khi Chu Lăng về nhà, tiểu nương tử đã ngủ, chẳng qua vẫn hơi nhíu mày, vẻ mặt không thoải mái. Y ngấm trong thùng tắm, xua đi khí lạnh trên người, lặng lẽ chui vào chăn nhưng không ngờ thân thể mềm mại xinh đẹp đang ngủ này chủ động nhích lại gần.

Nàng um ôm lấy cổ y, gương mặt mềm mại cọ sát dưới cằm y, bộ ngực nở nang dính vào ngực y.

Đối với cái ôm áp vào đêm hôm khuya khoát này, Chu Lăng ứng phó không nổi, muốn làm gì đó, chỉ thấy nàng dựa vào người y, hô hấp đều đều ngủ thiếp đi.

Lúc nàng ngủ thật tốt, sẽ chủ động chui vào ngực y. Chu Lăng cảm thấy: Nếu nàng mạnh mẽ muốn cùng y thân thiết, y cũng có thể bắt đất đi cân nhắc tiếp nhận.

Chu Lăng chọn tư thế thoải mái, cho nàng gối trên cánh tay của mình, vòng tay ôm nàng vào lòng, lại mượn ánh trăng sáng tỏ, ngắm khuôn mặt xinh đẹp mi mịch như họa, quý thần xui khiến hôn một cái vào vàng trán tròn mướt của nàng, cười hi hi, ôm nàng cùng ngủ.

Chờ qua mấy ngày mới nhậm chức quan bận rộn này, tiểu nương tử chủ động ôm ấp, dứt khoát viên phòng luôn đi, sắp hơn năm rồi, cũng phải cho tiểu A Lăng được có một năm tốt đẹp không phải sao?

Quan trường đặc ý, tình trường cũng sắp hoan hỉ, cuộc sống viên mãn rồi.

Bạn đang đọc truyện *Thục Nữ Dụ Phu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 17: Dụ phu kế thứ mười

Editor: Gà _ LQĐ

Vài ngày liền, Chu Lăng đều trở về sau khi nàng đã ngủ, buổi sáng khi tỉnh lại, nàng ở trong ngực y, ấm áp, Tịnh Thục rất thỏa mãn, Thái Mặc lại nhanh chóng giật chân.

"Phu nhân, sao ngài không thể thân mật hơn đối với Tam gia vậy? Mới vừa rồi trước khi Tam gia ra cửa, rõ ràng muốn nắm tay người, sao người lại tránh ra?" Thái Mặc buồn bực bĩu môi.

"Ta... Chàng nào có..." Có thể không tránh sao, từ lần trước hôn tay nàng trước mặt nha hoàn, chừng mấy ngày Tịnh Thục cũng cảm thấy trên tay cực kỳ nóng. Đang yên đang lành, nắm tay làm gì?

"Hai phu thê nên hôn nhẹ hâm nóng, cứ đáng vẻ khách sáo xa cách như vậy, lúc nào mới thành hình chứ." Thái Mặc nâng trán.

"Cứ như vậy vô cùng tốt mà, năm tháng tình hảo nên là thế này." Tịnh Thục cảm một chén trà nóng, ngồi trước cửa sổ nhìn đàn cá đang chơi đùa. Mặc dù bà bà không thích mình, cũng không có cố ý tìm gây phiền toái. Trương phu đi sớm về trễ, mỗi đêm trở lại đều ôm nàng vào lòng ngủ, cuộc sống như thế rất thoải mái tường hòa. Dù sao nàng cũng không muốn làm chuyện xấu hổ này, rất thẹn thùng đấy. Trừ tạm thời không thể mang thai, đối với trạng thái hiện tại Tịnh Thục đã rất hài lòng.

Hai nha hoàn liếc mắt nhìn nhau, bắt đầu dĩ lắc đầu, từ nhỏ tính tình cô nương cứ như vậy, không tranh sự đòi, tri túc thường nhạc [1]. Mặt lạnh của Tam gia không lay động, nàng đã thỏa mãn, đại kế dụ phu này cũng dừng lại.

[1] tri túc thường nhạc: thỏa mãn; vừa lòng; tự cho là đủ (với những cái đã đạt được như cuộc sống, nguyện vọng)

Đêm đó, Chu Lăng chưa trở về, sáng sớm khi...tỉnh lại, Tịnh Thục cảm thấy có chút lạnh, rụt vào trong chăn, không gặp phải vật cản, đột nhiên trong lòng cả kinh, sâu ngủ cũng chạy mất.

"Thái Mặc, Tổ Tiên... Tam gia đâu?" Tịnh Thục mờ mịt ngồi dậy.

Thái Mặc ngáp từ trên giường phòng ngoài tới đây, nhẹ giọng nói: "Tối hôm qua Tam gia không trở về, có lẽ công sự bận rộn."

"Vậy, chàng không cho Chử Bình trở về truyền lời sao?" Tịnh Thục có chút mất mát.

"Không có." Thái Mặc ngồi ở mép giường, thờ dãi: "Cô nương, Tam gia hôm nay đã không còn mâu thuẫn với cửa hôn sự này, nhưng nếu nói thích từ đáy lòng, một ngày không gặp như cách ba thu, vậy tuyệt đối không thể. Cô nương vẫn nên thân cận với người nhiều hơn một chút mới phải."

Tịnh Thục vô lực cúi đầu, khoát tay cho nàng đi ra ngoài, mình trượt vào trong chăn che đầu lại.

Buổi tối y không trở lại, một ngày một đêm không thấy, cho nên nàng hơi nhớ y. Vậy y thì sao? Không cho Chử Bình trở lại báo tin, trong lòng thật sự không hề nhớ nàng sao.

Là vì sáng sớm hôm qua không cho y nắm tay nên tức giận sao?

Tịnh Thục không vui, cả ngày cũng buồn buồn, trù lên phòng trên thỉnh an, thì tự giam mình trong phòng ngủ đọc sách. Trường công chúa và Quận vương phi nhìn nàng buồn bực không vui, cũng không nói gì, chợt nghĩ đến đêm động phòng hoa chúc không có viên phòng, hôm nay Chu Lăng có việc, không phải đã bỏ nàng qua một bên rồi sao.

Liên tiếp ba ngày, Chu Lăng cũng chưa về nhà, Tịnh Thục ngồi không yên.

Lần trước hai đêm y không về nhà, nàng hoài nghi y đi xóm làng chơi. Lần này, biết y nhất định là vì công sự, cũng không hoài nghi gì cả. Nhưng nàng rất khó chịu, trong lòng y thật không có nàng, một chút cũng không có.

Người đòi đều nói, phu thê Cừ vương ân ái nhất, nghe nói Cừ vương sủng ái thê tử vô độ. Tịnh Thục chợt nảy ra một ý, quyết định đến phủ Cừ vương ở hai ngày, xem thử phu thê người khác trôi qua thế nào.

Gần tới lễ mừng năm mới, Cừ vương phi đang sắp xếp đưa quà tặng cho các phủ vào ngày lễ. Thấy Tịnh Thục tới, đương nhiên vui vẻ, kéo nàng ngồi vào ghế quý phi, hỏi nàng sống ở phủ Quận vương có tốt không.

Tĩnh Thục cố gắng bỏ qua chuyện không vui, cong môi mỉm cười nói: "Tất cả mọi người đối với con rất tốt."

Cửu vương phi gật đầu: "Con dịu dàng hiểu chuyện, ta cũng yên tâm. Nghe Cửu vương nói, vì xảy ra một đại án tử, mấy ngày nay A Lăng bận rộn mọi bề, nếu có chút sơ sót với con, còn đừng trách nó."

"Phu quân vì công sự, con làm sao dám trách chàng." Tĩnh Thục thấp giọng nói.

Cửu vương phi thấy nàng nói chuyện với mình bắt đầu khách sáo, bắt đầu dĩ vãng tay nàng, nói: "Tĩnh Thục, lúc không có người cứ gọi cô mẫu, tựa như lúc chúng ta ở Liễu An châu vậy. Nhược Tuyết lấy chồng ở Đột Quyết xa xôi, bên cạnh ta cũng không có nữ nhi, sau này ở đây chính là nhà mẹ của con. Bất luận ở nhà chồng có vui vẻ, hay buồn phiền, đều có thể nói với cô mẫu."

Tĩnh Thục ngẩng đầu, giặt môi, vẫn không có ý nói thẳng.

Cửu vương phi nhẹ nhàng cười, thấy nàng không muốn nói, nên tiếp tục bận rộn chuyện của mình, chỉ dặn dò phòng bếp hôm nay làm thêm vài món ăn Liễu châu.

Lúc Cửu vương về nhà nhìn thấy cả điện lộn xộn thì mặt lập tức xụ xuống: "Không phải đã nói rồi sao, những chuyện thế này để bọn hạ nhân làm là được, nàng lại phí tâm phí công, bệnh mới khỏi vài ngày thôi mà?"

Tĩnh Thục bị dọa sợ vội vàng đứng lên hành lễ, lại thấy Cửu vương phi ngồi không động, chỉ cười nhìn Cửu vương: "Chàng không để ta làm chút chuyện, ta sẽ nhớ nhĩ tử, nhớ nữ nhi, làm sao bây giờ?"

Cửu vương chỉ có một nam một nữ, nữ nhi Lý Nhược Tuyết đã hòa thân lấy chồng ở Đột Quyết xa xôi, nhĩ tử đi sứ Nam Chiếu vẫn chưa về.

Cửu vương ngồi bên cạnh bà, thuận tay nhéo vai bà, không vui nói: "Nhớ nhĩ tử, nhớ nữ nhi, vậy là không nhớ ta à?"

"Nhớ chứ, không phải vừa mới nhớ chàng, chàng đã trở về rồi sao." Cửu vương phi cười nói.

"Chính vì ta sợ nàng nhớ Bồn vương đến đứt ruột đứt gan, nên không phải đã vội vàng trở về sao." Cửu vương đắc ý.

"Chàng đó," Cửu vương phi đẩy ông: "Ngay trước mặt hài tử, cũng không sợ à."

Tĩnh Thục ở một bên nhìn thấy thì tai nóng tím run, ở trong phủ quận vương, Vương phi thấy Vương gia từ bên ngoài đi vào đều phải đứng dậy hành lễ. Cho dù ở nhà mình, nẫu thân không cần hành lễ với phụ thân, nhưng bọn họ cũng chưa bao giờ từng cười đùa như vậy.

Cửu Vương quét mắt nhìn tiểu cô nương ngơ ngác đứng đó, khoát tay: "Ngồi đi, không cần câu nệ."

Tĩnh Thục căng thẳng ngồi trên ghế, ánh mắt nhìn chằm chằm mũi giày mình.

"Gần đây A Lăng cũng bề bộn nhiều việc, có vài ngày không về nhà nhĩ, có phải nguoi sốt ruột hay không, đến nói để cho A Lăng về nhà à." Cửu vương có ý trêu chọc nàng.

"Không không." Tĩnh Thục vội vàng khoát tay: "Phu quân ra sức vì nước, là chuyện chính đáng, con vạ không dám quấy rầy chuyện ban sai của chàng."

Cửu vương phi giao sổ sách cho ma ma quản sự, kéo Cửu vương đi Tri Vị lâu dùng cơm trưa, cười mắng: "Thật là càng già càng không đứng đắn, trêu chọc tiểu cô nương già làm gì, già mà không kính."

"Ha ha..." Cửu vương cười to, mặc cho thê tử dắt tay áo đi về phía trước.

Tĩnh Thục đi theo phía sau, nhìn tình trạng phu thê bọn họ, cảm giác rất thoải mái, đó là một loại thân mật phát ra từ đáy lòng, ngay cả người ngoài như nàng cũng có thể cảm giác được, nếu một ngày không gặp, hẳn như cách ba thu.

Cửu vương hơn 40 tuổi, tính tình bá đạo, không gian tự uy, văn võ bá quan không ai không sợ ông. Chỉ có Cửu vương phi không sợ, lúc ăn cơm thấy Tĩnh Thục gò bó, lấy ông ra đùa giỡn. Cửu vương cũng không giận, chỉ gấp món ăn thê tử thích ăn bỏ vào trong chén bà, còn cẩn thận giúp bà lột tôm, dứt cho bà ăn.

Ba người cùng nhau ăn cơm, Tĩnh Thục đột nhiên nhớ tới một chuyện, một chuyện rất quan trọng: Cửu vương không có tiểu thiếp.

Tuy nói chuyện này mọi người đều biết, nhưng trước kia nàng chưa từng nghĩ, không cho trượng phu cưới thiếp, thì đó không phải là thê tử hiền đức sao. Đùa giỡn với trượng phu trước mặt tôi tớ, cũng không phù hợp lễ nghi. Hơn nữa, lại là y bóc tôm, nàng ăn? Tại sao có thể để trượng phu hầu hạ mình chứ?

Tuy nói tất cả nữ nhân đều hi vọng được trượng phu sủng ái như vậy, nhưng mà, như vậy không phải không phù hợp lễ nghĩa sao.

Tuổi Cửu vương phi trạc 40, bảo dưỡng tốt, trên mặt không hề có chút nếp nhăn nào, cười lên mắt hạnh hơi nheo, môi đỏ mọng khẽ nhấp, hai má lúm đồng tiền thật sâu, đáng vẻ thướt tha.

Tĩnh Thực cảm giác mình ở trước mặt bà như một gốc cỏ còn chưa trưởng thành, khô vàng non nớt, mất đi thần thái của nữ nhân.

"Tĩnh Thực, trong phủ quận vương sợ là không có đầu bếp làm món ăn Liễu châu, hôm nay con vừa tới thì ở hai ngày đi, ăn nhiều món ăn quê hương." Cửu vương phi cười quan tâm nài.

"Không, không cần, đa tạ cô mẫu, con còn phải trở về, nói không chừng tối nay phu quân sẽ về, con vẫn nên hầu hạ chàng rửa mặt thay y phục." Tĩnh Thực bỏ đi kế hoạch ban đầu, nàng cần yên lặng một chút, suy nghĩ thật kỹ.

Lúc Cửu vương phi quay đầu, vừa vận thấy khoe môi Cửu vương hơi dính một chút lông đỏ trứng, giơ tay lên dùng khăn giúp ông lau sạch: "Xem chàng này, ăn lên mặt luôn rồi."

Ngón út bà dịu dàng vuốt qua nếp ông, Cửu vương không hề nghĩ ngợi đã ngậm vào miệng, dùng đầu lưỡi trêu chọc.

"Chàng làm gì thế, có vấn đề ở đây đó?" Cửu vương phi thấp giọng trách mắng, ánh mắt tức giận, trong nháy mắt gương mặt hồng lên khiến mi mắt Cửu vương thâm trầm rồi.

"Yên Nhi, hôm nay sao nàng lại xấu hổ thế." Bình thường trong nhà chỉ có hai phu thê, huyền não này có gì quá đáng, chưa từng thấy nàng tức giận vậy.

"Chàng xong chưa thế." Cửu vương phi lạnh mặt, giận thật.

"Vì chút chuyện nhỏ này mà trở mặt với ta?" Cửu vương cũng giận.

Tĩnh Thực bị dọa không biết làm sao, may thay Cửu vương phi kịp thời an bài người dẫn nàng đến phòng khách nghỉ trưa. Sợ hãi đứng dậy, theo ma ma đi ra ngoài, khi đi đến cửa, không yên tâm quay lại liếc nhìn, chỉ thấy thân thể cao lớn của Cửu vương đã đứng lên, cúi người rất có cảm giác bị áp bách tiến tới gần Cửu vương phi.

Ra khỏi Tri Vị lâu, là một vườn hoa lai lớn, mùa đông không có hương thơm, chỉ có gió Bắc gào thét.

Tĩnh Thực cúi đầu đi về phía trước, Thái Mặc túm váy nàng từ phía sau, quay đầu lại nhìn, cả kinh quên mất cả việc đi bộ.

Cửu vương ôm Cửu vương phi đi ra, dáng vẻ ngênh ngang, vẻ mặt đã định liệu trước. Hiển nhiên Cửu vương phi vẫn còn đang bị ông chọc tức, mặt lạnh bĩu môi. Cửu vương cúi đầu liếc nhìn bà một cái, chợt nở nụ cười.

Tĩnh Thực bị Thái Mặc đẩy một cái, đi tiếp về phía trước, nghỉ trưa dù có bao nhiêu nghi ngờ, cũng không dám nói huyền thiên ở phủ Cửu vương. Thật vất vả chờ đến mặt trời ngã về tây, nghe nói Cửu vương đi ra ngoài, mới dám đến tắm điện, tới từ biệt Cửu vương phi.

Ma ma quân sự đi vào hỏi ý kiến Cửu vương phi về chuyện tặng phẩm trong ngày lễ, nhưng bà lại khoát tay: "Thôi, ta không còn khí lực xen vào, các người tự nhìn lấy đi."

Tĩnh Thực vào cửa, thấy bà đã đổi một bộ váy gấm dài tơ tằm uốn lượn dính hoa mai màu khói, ánh mắt như nước mùa xuân sắc mặt nõn nà, so với buổi sáng như hai người khác nhau.

Thái Mặc là người từng trải, vừa nhìn đã biết Cửu vương trừng phạt Cửu vương phi dám mạnh miệng với ông ấy như thế nào, hướng chỉ từ bên sườn mặt, vừa lúc thấy sau tai bà có một ấn ký màu đỏ, rõ ràng dù y phục mùa đông có cao cổ đến đâu cũng không giấu được vết hôn.

"Cô mẫu, con cần phải trở về." Tĩnh Thực quy củ hành lễ.

Cửu vương phi chống tay lên cái ghế hồng mộc đứng dậy, nha hoàn bên cạnh vội vàng đỡ lấy. Mấy ngày trước bị bệnh, Cửu vương chưa từng đụng vào bà, hôm nay chọc giận ông, lập tức hung hăng giăng co một trận. Bị ông làm cho xương toàn thân mềm nhũn, sắp không đứng lên nổi. Ban ngày, hoàn toàn không có mặt mũi gặp ai. Tức ông, cấu ông, lại không thể nghĩ đến ông, vừa nghĩ mặt lập tức đỏ hơn.

"Tĩnh Thực, các con là vợ chồng son tân hôn yển, nên hôn nhẹ hăm nóng một chút, đừng tin ngu thuyết tương kính như tân gì đó, nếu con thật sự xem nó như khách, thì còn có cảm giác là trượng phu sao? Mấy ngày nay A Lăng không về nhà, có phải không hề phải người nói cho con biết một tiếng hay không?" Cửu vương phi một câu trúng đích.

Tĩnh Thực lúng túng, 'Vâng' một tiếng.

"Sau này đừng tha thứ cho nó những việc thế này, nam nhân chỉ biết được vui đùa tiên, có lúc con nên dùng một chút thủ đoạn, hãy thể hiện rõ ra với nó, sau này nó sẽ biết nên chú ý cái gì. Một lần nhân nhượng, nó sẽ lập tức không quan tâm con nữa." Cửu vương phi không xem nàng là người ngoài, tiễn nàng đến cửa tắm điện, dịu dàng nói: "Mới vừa rồi ta đã nói với Cửu vương, không nên để cho A Lăng vừa tân hôn đã dưỡng thành thói quen không trở về nhà, nếu gặp nó sẽ bảo nó mau trở về. Con cũng vậy, tốn thêm chút ý định trên người nó, chờ nó sủng ái con thành thói quen, bảo nó đổi cũng không đổi được."

Trên đường trở về, Tĩnh Thực luôn vắt hết óc suy nghĩ, làm sao mới có thể khiến y sủng ái nàng đây? Còn phải dưỡng thành thói quen sủng ái nàng.

Thật ra thì, nàng còn muốn biết, đến tận cùng Cửu vương và Cửu vương phi đã hòa giải với nhau như thế nào?

Bạn đang đọc truyện *Thực Nữ Dụ Phu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 18: Dụ phu kế thứ mười một

Editor: Gà _ LQĐ

Trở lại phòng ngủ, Tịnh Thực nhíu mày liễu, chu môi anh đào, nằm trên bàn không nói một lời.

Tổ Tiên nghi ngờ nhìn Thái Mặc, tiểu thư sao thế, đi một chuyến đến phủ Cửu vương xong thì tính tình thay đổi rồi hả?

Thái Mặc bắt đầu kể từ đầu: "Tiểu thư, dáng vẻ này của người sẽ khiến người ta đau lòng, nếu ở trước mặt Tam gia lộ ra đôi chút thôi, nhất định có thể khiến hân say đắm hồn vía lên mây. Nhưng mà, mỗi lần nhìn thấy Tam gia, người lại lập tức rập khuôn không sót gì giống trong «Nữ giới» vậy thì nam nhân nào sẽ động lòng chứ?"

Tổ Tiên mất hứng bĩu môi: "Tiểu thư nhà ta làm gì như người nói vậy."

Thái Mặc nhanh chóng giậm chân: "Ta cũng gấp cho tiểu thư, chỉ cần tiểu thư không sợ hãi căng thẳng nữa, thân thiết với Tam gia một chút, đương nhiên có thể trở nên ân ái thân thuộc như phu thê Cửu vương vậy."

Tổ Tiên còn muốn lên tiếng, chỉ thấy Tịnh Thực vô lực khoát tay để nàng đi ra ngoài, đưa tay kéo Thái Mặc qua ngồi bên cạnh. "Thái Mặc, hôm nay ta cũng đánh bạc một lần vậy, người nói cho ta nghe thử, đạo chung sống giữa phu thê đến tột cùng là thế nào? Bao dung, chịu đựng, kính trọng, quan tâm ta đều làm được, nhưng tại sao chàng..."

"Tiểu thư à, nam nhân và nữ nhân thật sự không giống nhau, trong trái tim nữ nhân cảm giác là quan trọng nhất. Cả ngày chỉ nghĩ đến chuyện yêu đương, muốn khi thật sự động lòng rồi mới vui lòng trao thân của mình cho hắn. Nhưng nam nhân không giống vậy, bọn họ chỉ muốn ngủ với nữ nhân, mới cảm giác được nữ nhân này là của mình, là trách nhiệm của mình, thân thể hân thư thái, mới có thể không kìm hãm được mà cùng chịu người. Dĩ nhiên, ta không phải nói ngủ xong thì nhất định có thể ý hợp tâm đầu. Nhưng mà, giữa phu thê không có chuyện phòng the thì chắc chắn sẽ không thân cận, người nhìn phu thê Cửu vương đi, đâu sợ tức giận tranh cãi, ở cùng một chỗ ngủ một lần đã lập tức khôi phục sự ngọt ngào rồi." Thái Mặc thấp giọng nói.

"A? Người nói, buổi trưa Cửu vương ôm cô mẫu đi, nhưng thật ra là đến tắm điện, ... Tại sao có thể như vậy chứ? Phu tử nói không thể ban ngày tuyên dâm mà." Tịnh Thực cả kinh tròn mắt hốc hốc.

"Ai da, chuyện phu thê người ta, phu tử quản thế nào được? Hay nói, phu tử cũng là người, nếu ông ta không làm loại chuyện đó, ông ta có thể có hậu thế sao?" Thái Mặc cũng không tin phu tử gì cả.

"Trước khi đi, mẫu thân dặn đi dặn lại, bắt ta phải tuân thủ lễ giáo nghiêm ngặt, ngàn vạn lần không thể làm ra nửa chuyện trái với lễ thường, khiến người ta chê cười." Khuôn mặt nhỏ nhắn của Tịnh Thực rầu rĩ.

Thái Mặc nặng nề thở dài: "Người đừng nói Mạnh phu nhân nhà chúng ta, nếu theo tiêu chuẩn của lão nhân gia bà, vậy Cửu vương phi không được à. Người nhìn Tam gia này là người xem trọng lễ giáo sao?"

Tịnh Thực nghiêm túc suy nghĩ một chút, có vẻ như ý không đề ý lễ phép quy củ: "Nhưng mà, các trường bối đề ý đấy."

"Vậy người giữ quy củ trước mặt các trưởng bối, không tuân quy củ trước mặt Tam gia không được sao." Thái Mặc thông minh nói.

Tịnh Thực mím môi nghĩ một lát, hình như có chuyện như vậy, chẳng qua bảo mình dụ dỗ tìm chàng cũng được, nhưng nếu cố ý dùng thân thể quyến rũ chàng, dù đã viên phòng, nếu vẫn không thể nắm được chàng?

Suy nghĩ thật lâu, cuối cùng tiểu nương tử nghĩ ra một biện pháp tốt: Ủ, vậy thì cho chàng muốn nghênh còn cự, không để chàng nhìn ra tâm tư mình.

Tiểu nương tử quyết định chủ ý xong, bắt đầu cẩn thận suy nghĩ biện pháp. Từ trong y phục hồi môn, tìm ra một bộ y phục mỏng hờ hỏ, lại chọn một món áo lót màu đỏ thắm nhỏ. Đặt bên cạnh tủ treo y phục, chờ buổi tối y trở về.

Lúc cơm tối, quả nhiên Chu Lăng về nhà, Tịnh Thực vui mừng, vội vàng nghênh đón.

"Phu quân, chàng trở về rồi." Hai tay nàng buông xuống, mặt mày dịu dàng, thấy y tự tay cởi áo khoác da cừu ra, lập tức đưa tay nhận lấy, chuyển cho Tổ Tiên.

Y mặc bộ áo quan dài cấp thấp cổ tròn màu xanh, mang theo khí trời từ cửu thiên, khiến Tịnh Thực không tự chủ lui về phía sau một chút. Nhưng mà, lập tức trong đầu nàng hiện ra một hình ảnh, nếu lúc còn trẻ Cửu vương phi to gan, Cửu vương mấy ngày không về, sao nàng sẽ né tránh chứ, không chừng sẽ ôm lấy cổ Cửu vương thân mật nói: Mấy ngày rồi chàng không trở về nhà, ta nhớ chàng muốn chết.

Nghĩ tới đây, trên mặt Tịnh Thực hiện lên một tia đỏ ửng như có như không, lời buồn nôn như vậy, nàng vĩnh viễn sẽ không nói ra đâu.

Chu Lăng cũng không chú ý tới những chi tiết này, xoa xoa tay đi tới ấm lò đồng bên cạnh, hơ bàn tay đã đông lạnh đến trắng bệch.

"Trời lạnh thế này, mỗi ngày phu quân đều cười ngửa cằm cương, tay cũng đông lạnh thành như vậy, không bằng ngày mai ta làm một đôi bao tay cho chàng đeo nhé." Tịnh Thục theo tới bên ấm lò, nhẹ nhàng nói.

Chu Lăng quay đầu lướt nhìn nàng, không nhìn thấy loại tâm tình 'nhưng nhớ' nào, nàng chỉ dõi theo tay y, có chút đau lòng mà thôi. "Không cần, một đại nam nhân đeo bao tay cười ngửa, không bị người ta chê cười à."

"À." Tịnh Thục đáp một tiếng rồi không biết nói gì cho phải, mặc dù trước đó đã nghĩ đến, chớ y về nhà sẽ biểu hiện thân mật một chút, nhưng mà... Đến lúc y thật sự ở trước mặt, nàng lại khôi phục vẻ khắt khe, một chút cũng không thân mật nổi.

Lúc ở nhà, nương vẫn giữ dáng vẻ như vậy trước mặt cha, phụ thân luôn có vẻ mặt nhạt nhẽo, không thân không sợ, tôn trọng khách khí với mẫu thân, ít thân thiết. Có lẽ vì nghĩ có cũng được mà không có cũng không sao, nên hằng năm phụ thân mới trấn thủ biên quan, thật ra thì Mạc Bắc này cũng không cần ông canh giữ mười mấy năm, nếu thỉnh cầu hoàng thượng cho hồi hương nhậm chức, chắc hẳn có thể được.

Tịnh Thục không muốn trở thành một tồn tại có cũng được mà không có cũng không sao trong lòng trượng phu, nàng cũng muốn có được sự sủng ái như Cửu vương phi, được trượng phu nâng niu che chở trong lòng bàn tay, dịu dàng bóc tôm út cho nàng ăn, mỗi lúc trời tối sẽ về nhà trông nàng ngủ, như vậy sẽ không lạnh, sẽ không ôm con của mình mà gọi 'Noãn Noãn'.

Nếu muốn lấy được kết quả như thế, nhất định phải có quá trình mà Thái Mặc nói, vậy thì thử một lần đi.

Tịnh Thục nắm thành quyền dưới ống tay áo, động viên bản thân, cố gắng buông lỏng trái tim, hỏi: "Phu quân muốn tắm rửa trước, hay dùng bữa tối trước."

Chu Lăng nâng cánh tay người y phục của mình, có vẻ không có mùi gì khác, nên nói: "Theo lý thuyết thì nên tắm rửa trước, mấy ngày không tắm, bản thân cũng cảm thấy bẩn, nhưng mà thật sự quá đói bụng, ăn cơm trước vậy."

"Được." Tịnh Thục xoay người sắp xếp dọn nha hoàn dọn cơm, rất nhanh, sáu món ăn và một món canh nóng hôi hổi được bưng lên bàn, trừ gạo nếp ngó sen là Tịnh Thục muốn ăn, những thứ khác đều là món thịt Chu Lăng thích ăn.

"Phu quân ném thử món dê muối ớt này xem sao?" Tịnh Thục chọn một miếng dê tươi nhất gấp vào chén cho y.

Ngoài giòn trong mềm, vào miệng hơi cay, mùi vị đậm đà, đặc biệt khi được ướp muối một ngày. Chu Lăng ăn vui vẻ, khen ngợi: "Không tệ, ăn rất ngon, nàng làm sao?"

Đáy mắt Tịnh Thục toả sáng say mê, cười hưng phấn nói: "Đúng vậy, mấy ngày nay phu quân làm việc khổ cực, mỗi ngày ta đều ở nhà tự mình làm mấy món chàng thích ăn, chờ chàng về."

Chu Lăng cười sang sảng, chợt ý thức được một vấn đề, quét mắt một vòng hai đại nha hoàn đứng hầu một bên, nói: "Vậy ta không trở về, chẳng phải các nàng ấy được lợi rồi sao?"

Thái Mặc to gan lập tức đáp: "Phu nhân tự mình nấu ăn, làm sao chúng nô tỳ dám ăn, đều hâm nóng lần này qua lần khác, phu nhân ba phen mấy bận tới cửa trông ngóng, suýt nữa đã nhiễm phong hàn. Mỗi đêm đều đợi đến nửa đêm, Tam gia vẫn chưa trở về, phu nhân mới chịu ăn vài miếng."

Đôi đũa trong tay Chu Lăng dừng một chút, nhìn về phía tiểu nương tử đang rũ mi mắt, nàng đang nhấc một miếng ngó sen lên bỏ vào đôi môi đỏ, hàm răng nhẹ nhàng khẽ nhai, vương vẫn không dứt. Một ngọn nhỏ màu trắng treo trên môi, lộ vẻ mê hoặc.

Thật muốn liếm một cái, giúp nàng liếm sạch cái ngọn nhỏ đó. Chẳng qua cũng chỉ có thể suy nghĩ một chút thôi, y thật sự không làm được, nếu y làm như vậy, tiểu nương tử câu nệ còn không bị dọa sợ đến tức à.

"Sau này nàng không cần chờ ta, lúc cơm tối không trở lại, thì đã ăn bên ngoài, nàng chỉ cần chú ý ăn cơm thôi." Chu Lăng thản nhiên nói.

"Vâng." Nàng thấp giọng đáp, thấy không tìm ra thêm chủ đề gì để nói nữa. Ăn không nói ngủ không nói, cơm nước xong rồi hững hờ.

Mấy ngày nay, quả thật Chu Lăng mệt chết đi, ném thân thể mệt mỏi vào thùng nước tắm, thoải mái không ít.

Từ lần trước được nàng hầu hạ tắm rồi nổi lên phản ứng nên Chu Lăng không để nàng hầu hạ nữa, tiểu nương tử cũng vui vẻ né tránh được sự khó xử, lấy y phục cho y treo trên bình phong rồi ra ngoài.

Nhưng hôm nay nàng cất xong y phục lại không đi, dịu dàng đi đến bên cạnh trượng phu đang nhắm mắt tắm, vén tay áo lên, nhẹ nhàng nói: "Mấy ngày nay phu quân nhất định vô cùng mệt nhọc, ta... ta giúp chàng bóp vai nhé."

"Ừ." Chu Lăng không mở mắt, cảm giác được một đôi tay nhỏ bé ấm áp đặt trên hai bờ vai, chậm rãi xoa. Sức nàng không lớn, không giải trừ được bao nhiêu, mà còn vô rồi tim y. Trên vai một xúc cảm ngứa ngáy truyền khắp toàn thân, thật muốn hung hăng gãi mấy cái. Y cố gắng khắc chế phía dưới, không thể để tiểu A Lăng biến hóa được, nước trong như vậy, nếu bị nàng nhìn thấy, còn không cười nói mình không có tiền đồ sao.

Tịnh Thục nào dám nhìn vào nước, đừng nói trong nước, ngay cả bờ vai rộng rãi của y cũng không dám nhìn. Chỉ nhìn chăm chăm mái tóc đen đến xuất

thần, không dám liếc nhìn chỗ khác.

"Được... được rồi... , nàng vào đi, nước không nóng, ta gội đầu xong rồi vào." Bây giờ Chu Lăng không chịu nổi, bất luận đòn khí đan điền như thế nào cũng không ép nổi khí thể ừn ừn này.

Trời tứ cửu thiên nước vốn mau lạnh, Tịnh Thực cũng không suy nghĩ nhiều, ngoan ngoãn trở về phòng ngủ. Sao nàng sao có thể đoán được, một đôi tay nhỏ bé của mình đã có thể trêu chọc y không cách nào tự điều khiển được.

Chu Lăng rất nhanh từ trong nước ra ngoài, mặc xong trung y rồi đến ám lò phòng ngủ hơi khô tóc, Tịnh Thực đi tới muốn giúp y, lại bị người ta vô tình từ chối khéo. "Ta tự mình làm được rồi, đừng làm nóng đến nàng."

Tiểu A Lăng mới vừa đề xuống lại ngẩng đầu, y cũng không muốn chịu khổ thêm lần nữa.

Tịnh Thực không có việc gì làm, nên sai người đổi nước nóng cho vào thùng tắm, nàng cũng đi tắm. Trên người không bẩn, nàng rất nhanh đã tắm xong ra ngoài, bởi vì biết Chu Lăng mệt mỏi, hơi khô tóc sẽ ngủ. Nếu y nhắm mắt lại, trung y mỏng manh của mình, còn mặc cho ai nhìn.

Lần đầu tiên làm chuyện như vậy, khó tránh khỏi căng thẳng, trên tay run run rẩy rẩy, trống ngực cũng muốn sụp đổ, có ý muốn nha hoàn tới giúp một tay, nhưng vì bản thân thẹn thùng, đã cho các nàng ra ngoài hết rồi.

Tịnh Thực cắn răng ôm ngực, thôi đi, bất chấp vậy, đã chọn bộ trung y mở rộng cổ thể này, cần gì phải lừa dối trái tim mình nữa.

Lúc vào phòng ngủ, tóc Chu Lăng đã khô phân nửa, y đang muốn nhắc chân đi về phía mép giường, khéo mắt liếc thấy nàng đi vào, bước chân dừng lại.

Tiểu nương tử mới từ trong nước ra ngoài, khuôn mặt mỹ lệ như hoa sen mới nở, tóc như thác nước dài tới eo, chập chồn theo bước chân. Hôm nay nàng mặc trung y khác với mọi lần, chắc hẳn mỏng hơn rất nhiều, có lẽ vì quá rộng, phần cổ còn lộ ra làn da trắng nõn như ngọc. Vậy mà bên trong còn là áo lót đỏ thắm, thậm chí có thể nhìn ra hình vẽ uyển ương nghịch nước. Thêu công Liễu An châu đệ nhất thiên hạ, tranh uyển ương trông rất sống động, theo ngực rung động này lên, như sắp bật ra ngoài.

Sắp bật ra ngoài còn có trái tim Chu Lăng, nảy lên kịch liệt lạ thường, hô hấp cũng dồn dập vài phần.

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Tịnh Thực đỏ lên, hoàn toàn không dám nhìn y. Đi thẳng tới trước ám lò, nắm tóc nhẹ nhàng lay động. Trong ám lò đồng là ngân than thượng đẳng không khói, nắp được chạm rồng tỏa ra ánh sáng màu hồng ấm áp, chiếu vào mặt nàng, càng lộ vẻ thẹn thùng động lòng người.

Mái tóc dài của nàng cũng được vén qua một bên, nghiêng người. Trung y mềm mại thuận thể trượt xuống, lộ ra nửa bên vai mượt mà trắng nõn, phía trên có một dây áo yếm lông leo màu đỏ được treo lên, làm người ta ngứa tay hận không thể một phát kéo xuống.

Bạn đang đọc truyện *Thực Nữ Dụ Phu* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 19: Dụ phu kế thứ mười hai

Editor: Gà _ LQĐ

Đề tỏ lòng mình cũng không phải có ý dụ dỗ, Tịnh Thực cố gắng khống chế vẻ mặt, cố gắng ra vẻ như không có chuyện gì xảy ra, nhưng lại chột dạ không dám nhìn y.

Nàng nhẹ nhàng vuốt tóc dài, hơi khô bên ám lò. Chột cảm thấy bên eo nóng lên, theo bản năng rũ rứt, chỉ thấy một đôi bàn tay của y từ phía sau lưng vòng đến trước người, siết chặt nàng vào lồng ngực nóng bỏng của y.

"Có lạnh không? Mặc ít thế, coi chừng bị cảm." Giọng y hơi khàn, cúi đầu phả ra khí nóng bên tai nàng, hơi ngứa.

Tay mềm mại, tóc dài buông rơi, bờ vai phải trắng nõn đâm thẳng mắt y.

"Không... Không lạnh." Bị y ôm như vậy, nhịp tim Tịnh Thực đập như trống, lời nói không mạch lạc, liên tiếp hít vài hơi, khôn ngoan và bình tĩnh nói: "Đây không phải vì trông ám lò thế này sao, mấy ngày nay ngày ngày cứ ngồi gần ám lò, nên hơi nóng, mới mặc trung y mỏng một chút."

Nói xong, tự mình lại thấy hối hận, sao cứ cảm thấy có mùi vị giấu đầu lòi đuôi.

Giờ phút này Chu Lăng không để ý nàng đang nói gì, ánh mắt nhìn chăm chăm làn da như dương chi bạch ngọc, chậm rãi cúi người hôn lên bờ vai trần, mọi tay lặng yên không tiếng động bò lên đầu vai, dọc theo một dây áo yếm đỏ bị tuột xuống, hướng đến chỗ vênh cao như ẩn như hiện kia.

Thân thể mảnh khảnh của Tịnh Thực không nhịn được khẽ run, trên vai bị hôn ẩm ướt, bàn tay sắp đến trước ngực, điểm chết người là móng đặt trên vật cứng nóng như lửa nọ. Vốn muốn thực hiện kiểu ghènh còn cự, nhưng giờ phút này, toàn thân bị dục niệm mãnh liệt của y bao vây, nàng phát hiện hình

như tình huống đã vượt khỏi sự kiểm soát của nàng rồi.

Làm sao bây giờ? Làm sao bây giờ?

Nếu cứ bị y muốn thân thể như vậy, sau này, y nhất định sẽ nói mình không tuân thủ nữ tắc, cố ý mặc ít y phục để quyến rũ y.

Đang suy nghĩ lung tung, y đã hôn lên xương quai xanh hấp dẫn, bàn tay bỗng dưng dò xuống phía dưới vào trong áo yếm, bắt được chỗ thẹn làm nàng đỏ mặt tai nóng. Rồi sau đó ngực, cũng bị y mạnh mẽ chạm vào một chút.

"A..." Cô nương duyên dáng kêu lên một tiếng, kinh hoàng muốn trốn, nhưng thân thể lại không có tiền đồ địa xui lơ trong lòng y.

Chu Lăng không thể dời môi, cũng không nỡ buông tay, thân thể nàng đột nhiên trở nên mềm yếu không có sức, trước mặt chính là âm lò nóng bỏng. Sợ nóng đến nàng, chỉ đành phải tạm thời buông ra, ôm ngang người lên, bước nhanh về phía giường.

Chấn động thật thật, Chu Lăng vội vàng ném nàng lên giường, lập tức nhào tới.

Vừa muốn hôn đôi môi nhỏ nhắn đỏ hồng quyến rũ, đột nhiên phát hiện trên mặt nàng xuất hiện vài giọt máu, rất nhanh, vết máu này càng ngày càng nhiều, gương mặt, chóp mũi, trên môi của nàng...

"Tĩnh Thực, nàng làm sao vậy?" Lửa nóng dục niệm của Chu Lăng nhanh chóng biến mất, khẩn trương và lo lắng nhìn chằm chằm nàng.

"Ta... Ta không sao, là chàng... Chảy máu mũi." Tĩnh Thực cũng nhận ra có chỗ không đúng, ngừng đầu nhìn lên phát hiện vấn đề.

Chu Lăng giờ tay lên quệt qua mũi, quả nhiên tay nhuộm đầy máu đỏ. Y vội vàng che mũi, chạy vào phòng tắm. Tĩnh Thực cũng nhanh chóng dậy đi rửa mặt, tìm hai miếng bông vải giúp chặn mũi cho y, rồi tìm y phục mới thay cho trung y bị dính máu, mặc vào. Bận rộn xong rồi, vừa lạnh vừa mệt, chui vào chăn, không ai nói gì.

Thật mất mặt! Chu Lăng thầm mắng mình không có tiền đồ, mặt thể diện trước mặt tiểu nương tử.

"Cái đó... khụ, mấy ngày gần đây xuất hiện một đại án, lại có phi tặc dám liều lĩnh trộm tháp Lưu Ly trong cung Vĩnh Thọ của Thái hậu, nên ngày đêm càng không ngừng bồn ba, nóng trong người, nóng trong người thôi..." Chu Lăng giấu đầu hở đuôi giải thích, Tĩnh Thực mím môi lặng lẽ cười khẽ, có vẻ giống như lời giải thích giấu đầu hở đuôi của mình vừa nãy rồi.

Chu Lăng ngửa mặt nằm, mũi được đút hai miếng bông, trong lòng cảm giận bất bình. Nhưng bất kể y có ý kiến gì, tối nay cũng không có cách nào thực hiện được. Lần sau... Aiz! Lần sau không biết nên bắt đầu như thế nào, một lần vô tình có thể lừa gạt cho qua. Nếu lần sau xảy ra chuyện như vậy nữa, oai phong cả đời của y có thể sẽ mất sạch.

Trong lòng Tĩnh Thực vui vẻ, đang lo sầu vì chiều muốn ngênh còn chối này không biết dùng như thế nào, vậy mà y lại xuất hiện vấn đề, thật sự trời cũng giúp ta. Nhưng mà, nghĩ lại, có chút mất mát, lần này không thể viên phòng, sợ rằng mấy ngày gần đây đều rất không được tự nhiên rồi. Đặc biệt là vai phải và ngực phải, nóng rát, hình như bị vết hôn và dấu tay của y in hằn lên.

Tuy nặng nề, nhưng không đau, đều bị y nắm trọn trong lòng bàn tay. Thậm chí trong thời gian ngắn như vậy, y còn xoa nhẹ vài cái. Tĩnh Thực là một cô nương có da mặt mỏng, bình thường tắm rửa cũng không chịu để nha hoàn nhìn thấy cơ thể của mình. Hôm nay lại đột nhiên bị y sờ soạng chỗ đó, quả thật... Nghĩ tới đây, hô hấp lại không thông rồi.

Giờ phút này tâm trạng Chu Lăng cũng không ổn, trong lòng bàn tay hơi ngứa, vừa mới nếm được chút ngon ngọt, còn chưa cẩn thận bình phẩm đâu. Đều do âm lò chết tiệt kia, nếu không phải sợ nàng nóng, thế nào cũng phải xoa thêm một lát. Thật thoải mái, hi hi! Mặc dù không quá lớn, nhưng co dãn vô cùng tốt, trắng mịn đầy tay, cảm giác nắm lòng bàn tay, như sắp hòa tan y.

Hai phu thê không nói chuyện nữa, trong đêm tối nhắm hai mắt xuất thần.

Tĩnh Thực không biết mình ngủ lúc nào, buổi sáng khi tỉnh lại, y đã không ở bên người. Tĩnh phòng truyền đến tiếng nước chảy ào ào, là y đang đi ngoài sao?

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Tĩnh Thực lại ửng hồng.

Lúc y rửa mặt trở về phòng ngủ, bông vải trên mũi đã bị ném đi, Tĩnh Thực nhớ tới sự lúng túng buồn cười tối hôm qua lại không dám cười, vẻ ghen cười để Chu Lăng nhìn thấy, ánh mắt nặng nề.

"Hôm nay có thể vẫn còn bận rộn, lúc cơm tối nếu ta còn chưa trở lại, thì sẽ không trở về, nàng ăn cơm nghỉ ngơi sớm chút đi." Chu Lăng khoác áo cừu thật to muốn đi ra.

Tĩnh Thực có chút mất mát, nhẹ nhàng 'Ừm' một tiếng hỏi: "Không ăn điểm tâm rồi đi sao?"

"Không được, ở nhà môn có một gian hàng không tệ, các huynh đệ đều ăn ở đó, ta cũng đã nếm rồi, tạm được." Y nhắc chân đi nhanh, mau chóng tránh khỏi sự xấu hổ này.

"Ngày mai là tết ông Táo rồi, nghe nói cô mẩu và đại tiểu thư sẽ về, tổ mẩu nói muốn ở cùng nhau ăn một bữa cơm đoàn viên, chàng có trở về được

không?" Tịnh Thực đuổi theo hỏi.

Cô mẫu là nữ nhi duy nhất của trưởng công chúa, gả cho Binh bộ thượng thư Quách Dực, đại tiểu thư Chu gia Chu Xảo Phụng gả cho trưởng tử của Quách Dực là Quách Chính, trở thành mẹ chồng nàng dâu.

Chu Lăng dừng bước, gạt đầu, nhìn ra cửa đệ dàng nói với Tịnh Thực: "Vào đi thôi, bên ngoài lạnh lẽo."

"Vâng, phu quân chú ý an toàn, sớm trở về nhà." Tịnh Thực mềm giọng nói.

Chu Lăng cười, khoát khoát tay với nàng, bảo nàng đi vào.

Phủ đệ các vương phủ và quan to hiển quý đều ở phía đông Hoàng thành, Chu Lăng cười ngựa đón gió tây bắc gào thét, rất nhanh đã đến trước nha môn phủ Kinh Triệu. Bên cạnh ngõ nhỏ có mấy gian hàng buôn bán sớm, Chu Lăng và Chử Bình khom lưng vào cửa, thấy không có khách, Chu Lăng lại hỏi: "Ồ chỗ này của người có món gì ngon, ví như canh đậu xanh gì đó."

Lời còn chưa dứt, chỉ thấy Tổng Chấn Cương và bốn năm bộ khoái cùng nhau đi vào, nghe được lời của Chu Lăng.

"Huynh đệ, tối hôm qua không phải người về nhà sao, một đêm mà vẫn không đủ à? Ha ha..." Tổng Chấn Cương nói chuyện luôn không giữ gìn gì.

Gương mặt anh tuấn của Chu Lăng đỏ lên, ho khan, há miệng không biết nói gì cho phải.

Một bộ khoái lớn gan thấp giọng nói: "Hắn là chủ bộ phu nhân của chúng ta mảnh mai như hoa, không thỏa mãn được nhu cầu long tinh hồ mẫn của đại nhân. Đại nhân, từ lần trước Cố Phán cô nương đầu bảng Di Hồng Lâu thấy được tư thế oai hùng của đại nhân một lần, đến nay nhớ mãi không quên, không bằng đại nhân đi vào đó giải nhiệt, tú bà nhất định cầu còn không được, ngay cả tiền cũng không dám thu."

Nếu không có bộ khoái phủ Kinh Triệu bảo vệ, Di Hồng Lâu không thể làm ăn được. Các cô nương thanh lâu thường hay gặp chuyện, đối với các nàng mà nói, không cần bạc, chỉ cần hầu ngủ một giấc là có thể có được một tấm bùa hộ thân, chuyện như vậy rất có lời. Huống chi đa số quan sai đều có thân thể cường tráng, bản lĩnh phi phàm, nếu có người tướng mạo anh tuấn, vóc người cao ngất như Chu Lăng, quả thật là phúc phần của các nàng.

Chu Lăng trầm mặt: "Nếu người không đi, làm sao biết tình hình nơi đó. Ngàn người sờ vạt người ngủ, gia ngại bản."

Quan sai đương nhiên không dám trắng trợn đi ngủ với nữ nhân Di Hồng Lâu, có thì lúc buổi tối trực đêm mới dám lén lút ngủ một giấc rồi đi. Quy tắc ngầm này mọi người đều hiểu rõ, nhưng bị người ta nói ra sẽ không tốt. Thấy Chu Lăng trầm mặt, bộ khoái muốn nịnh hót đó mới biết mình vô nhâm đuôi ngựa rồi, bị dọa đến không dám nói lời nào nữa, chạy tới góc tường ngồi ăn.

Bạn đang đọc truyện *Thực Nữ Dụ Phu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 20: Dụ phu kế thứ mười ba

Editor: Gà _ LQĐ

Sắp qua năm, Tịnh Thực thu dọn lại đồ cưới của mình, tìm chút chuyện nhỏ để làm, chuẩn bị lễ vật đưa cho em chồng vào ngày lễ. Ánh mắt nhìn thấy hộp mà Cửu vương phi đã tặng trước khi xuất giá, đột nhiên nhớ tới hôm đó nhị thái thái tặng mình một hộp gừng đường.

Đến mà không chào cũng phi lễ, nếu nàng xem trọng Cửu vương phi, thì mang phần thưởng của Cửu vương phi cho bà ấy vậy, nhất định có thể khiến bà ấy vui mừng.

Chi thứ hai ở Mai Hương uyển góc tây bắc của phủ Quận vương, lúc Tịnh Thực dẫn theo hai đại nha hoàn mang hộp lễ đi tới phòng khách, nhị thái thái Cận thị đang cùng hai cô nương nút dây [1].

[1] Nguyên gốc ‘络子’ (lạc tử): Nút dây Trung Quốc hay Thắt dây Trung Quốc là một loại hình nghệ thuật thủ công truyền thống của Trung Quốc. Nó xuất hiện từ thời Đường và thời Tống, sau này được phổ biến rộng rãi ở thời nhà Minh. Trong những nền văn hóa khác, nó được gọi là nghệ thuật nút dây trang trí.

"Ui! Nương tử lão Tam tới, mau vào ngồi." Cận thị nhiệt tình gọi Tịnh Thực vào cửa.

"Tam tẩu." Hai cô nương đồng loạt đứng lên hành lễ.

"Nhị thẩm, hai vị muội muội." Tịnh Thực uốn gối vạn phúc [1], lễ nghi chu toàn.

[2] vạn phúc: lời chào của phụ nữ thời xưa.

"Đều là người một nhà, đừng khách khí." Cận thị cười tủm tỉm bảo các nàng ngồi xuống.

Danh tiếng Cận thị không tệ, có tri thức hiểu lễ nghĩa, Nhị lão gia càng không ngừng đón tiếp vào nhà, hầu như là hai ba năm một người, Cận thị cũng đều dung nạp hết. Thậm chí còn tặng cho ông ta đại nha hoàn hồi môn Thu Họa của mình, nữ nhi của Thu Họa, cũng chính là Tam tiểu thư Chu Nhã Phụng từ khi ra đời đã được nuôi dưới gối bà ta, ăn mặc và chi tiêu đều ngang bằng với nhị tiểu thư con vợ cả Chu Ngọc Phụng.

Tĩnh Thục cầm nút dây trên giường lên nhìn thử, khen ngợi: "Hai vị muội muội thật khéo tay, có thể thắt dây tinh xảo như vậy."

Cận thị cười nói: "Đám con nít làm chơi thôi, không xem vào đâu cả. Thêu thùa của Liễu An châu đệ nhất thiên hạ, sau này còn phải bảo các nàng theo người học hỏi."

Tĩnh Thục ra hiệu ý bảo Tổ Tiên mang hộp đến, mở nắp ra, lấy hai đôi cung hoa, tặng cho hai cô nương. Cận thị thấy không phải là vật gì quý trọng, trên mặt thoáng qua vẻ không thích.

"Nhị thẩm, đây là cung hoa ít ngày trước Cửu vương phi đã ban thưởng, nói là kiểu mới nhất trong cung, màu sắc này rất thích hợp với tuổi của hai vị muội muội, nên tặng cho các nàng đeo." Tĩnh Thục cười nói, ánh mắt nhu hòa nhìn về mặt Cận thị.

Vừa nghe do Cửu vương phi đưa, Cận thị vui vẻ ra mặt: "Ta nói mà, hoa này xinh đẹp như thế, hẳn là phần thưởng của Cửu vương phi, các con mau lấy đi, sang năm xuân về hoa nở, đi ra ngoài đạp thanh nên đeo lên, vừa lúc hợp với cảnh xuân."

Trong lòng Tĩnh Thục khê động, thấy đã sắp đến lễ mừng năm mới, không cho các nàng đeo hoa tai mới trong lễ mừng, mà lại chờ mùa xuân ra cửa mới đeo, rõ ràng muốn cho nhà người khác thấy. Văn võ cả triều nghe theo Cửu vương như Thiên Lô sai đâu đánh đó, hình như trường công chúa cũng không chào đón hoàng thượng, Cận thị làm vậy, chắc chắn muốn giúp các nàng tìm một cô gia tốt rồi.

"Đa tạ Tam tẩu." Hai cô nương vui mừng nhận lấy.

Người Chu gia đa phần đều di truyền phượng mâu của trường công chúa, nhị tiểu thư Chu Ngọc Phụng sinh ra giống phụ thân, một đôi mắt phượng dài quyền rũ, ánh mắt chuyển động mang theo vẻ sắc bén của đích nữ.

Tam tiểu thư Chu Nhã Phụng là thứ xuất, một đôi mắt hạnh to tròn, ánh mắt như nước, trong dịu dàng mang theo vẻ nhất gan.

"Nhị thái thái, ta vừa làm tiểu hồ ly tinh kia..." Màn cửa bị vén lên, một phụ nhân gầy yếu đi vào, mang theo vẻ mặt hưng phấn, mới nói nửa câu, thấy trong nhà có người ngoài, vội vàng dừng câu chuyện lại.

Cận thị không vui liếc bà ta một cái, Chu Nhã Phụng sợ hãi đứng lên: "Di nương, đây là Tam tẩu vừa vào cửa."

Chu Lăng vừa thành thân không lâu, nói Tam tẩu, Thu Họa đương nhiên sẽ hiểu, vội vàng tiến lên hành lễ: "Tiện thiếp bái kiến tam nương tử."

"Thu di nương xin mau đứng lên." Tuy tiểu thiếp khó vào nơi thanh nhã, nhưng nói thế nào, bà ta vẫn là thiếp thất của nhị thúc, xét cho cùng vẫn là người bề trên.

Chu Nhã Phụng cầm cung hoa đưa cho Thu Họa xem: "Di nương, đây là cung hoa do Cửu vương phi ban thưởng, Tam tẩu cho tỷ tỷ và con mỗi người một đôi."

Thu Họa vui mừng nhận lấy cẩn thận ngắm nhìn, không dám cầm lâu, vội vàng đặt lên bàn, thiên ân vạn tạ với Tĩnh Thục.

Cận thị không vui nói: "Thu Họa, có phải người lại gây ra họa gì rồi không? Tam cô nương đã lớn, sang năm sẽ phải chuẩn bị gả cho người, người vẫn cứ náo loạn như vậy, không sợ ảnh hưởng đến danh tiếng của cô nương sao? Ta còn phí tâm phí sức tán dương Nhã Phụng với người ngoài đây, sau này người ăn ỏn chút đi, đừng náo loạn với đám di nương kia nữa, suy nghĩ vì tiền đồ của cô nương một chút. Sau này nếu không tìm được người trong sạch, thì đó là do bị người liên lụy."

Thu Họa cúi đầu thật thấp, che lại nước mắt, liên tiếp đồng ý, khom người lui ra ngoài.

Chu Nhã Phụng cắn chặt môi dưới, nhìn thân mẫu của mình rồi đi, nghiêng mặt sang bên cạnh.

Không khí hơi lúng túng, rồi rảnh nói vài câu, Tĩnh Thục dẫn theo nha hoàn trở về Lan Hinh uyển.

"Ta thấy Thu di nương không giống loại người xảo quyệt hà khắc, sao người trong phủ đều nói bà ta thường xuyên chửi rủa đánh đập tiểu thiếp được sủng ái chứ?" Tĩnh Thục uống trà bên cạnh âm thầm nói.

Sắc mặt Tổ Tiên không tốt lắm, cúi đầu đứng một bên.

Thái Mặc bất đắc dĩ thở dài nói: "Từ nhỏ phụ nhân không để ý đến chuyện bên ngoài, chỉ một lòng đọc sách thánh hiền. Nào biết những thủ đoạn ngầm ngầm xấu xa trong đại trạch chủ, ta từng nghe người ta nói, phàm là đại trạch hào môn như phủ Quận Vương, mỗi người đều có cách sinh tồn của riêng mình. Nhị thái thái có thể tạo nên danh tiếng bác ái cho mình, dĩ nhiên phải có người giúp bà ấy chịu tiếng xấu."

Thân thể Tổ Tiên run lên, dùng một tiếng quỳ xuống đất: "Cô nương... Cô nương, từ nhỏ chúng ta cùng nhau lớn lên, nô tỳ luôn trung thành với cô nương, cầu xin cô nương, cầu xin cô nương đừng bắt Tổ Tiên đi hầu hạ nam nhân, nô tỳ chỉ muốn hầu hạ cô nương cả đời."

Tĩnh Thực sợ hết hồn, nhìn nước mắt Tổ Tiên ào ạt rơi xuống, vội vàng kéo nàng đứng lên: "Nha đầu ngốc, em làm sao, ai bắt em hầu hạ nam nhân?"

Thái Mặc thấy nàng còn chưa hiểu, bổ sung: "Cô nương, nửa tháng nay, chúng ta đã hỏi thăm rõ ràng chuyện tình trong phủ. Thu Họa vốn là nha hoàn hồi môn của nhị thái thái, sau đó Nhị lão gia nạp thêm tiểu thiếp, vô cùng phách lối. Nhị thái thái không tiện tranh đấu với nàng ta, nên đã đưa Thu di nương lên giường Nhị lão gia, sau đó bắt đầu gây chuyện với tiểu thiếp mới vào phủ. Thật ra thì, bà ta chính là một con chó trong tay nhị thái thái, bảo bà ta cắn người nào thì phải cắn người đó, chẳng lẽ bà ta không muốn nữ nhi ruột thịt của mình được gả vào nhà tốt sao? Nhưng Nhị lão gia mặc kệ mọi chuyện, nên chỉ có thể dựa vào nhị thái thái thôi, dù bà ấy có oan khuất bao nhiêu thì có thể làm gì được đây."

Tối hôm đó, Chu Lăng không về nhà, một mình Tĩnh Thực lạnh lẽo nằm trên giường long phượng hi rộng lớn. Một nhị thái thái điệu dàng đôn hậu lại có tâm cơ như thế, xem ra trong phủ Quận vương này, không ít người có bụng dạ khó lường, không thể không bị hòa tan vào.

May thay, trưởng phu của mình không phong lưu hoa tâm giống Nhị lão gia vậy, nếu y cũng nạp tiểu thiếp vào cửa mỗi ngày như thế, Tĩnh Thực thật sự không biết nên làm thế nào mới tốt.

Khó trách Tổ Tiên sợ, nàng cũng sợ.

Giờ phút này nàng mới hiểu được, hạnh phúc như Cửu vương phi hiếm có thế nào, khó trách đế đô đều ao ước ghen tỵ.

23 tháng chạp, là ngày cúng ông Táo. Sáng sớm, phủ Quận Vương đã bận rộn hẳn, quét dọn nhà cửa, treo đèn lồng, trong ngoài đều được trang trí hoan hỉ, chuẩn bị lễ mừng năm mới. Trong triều từ 15 tháng chạp đến 15 tháng giêng là kỳ nghỉ đông, nhưng Chu Lăng làm công việc duy trì an ninh thành, không những không thể nghỉ phép, ngược lại càng bận rộn hơn.

Người xưa nói, nam không bái lạy, nữ không cúng ông Táo. Cúng ông Táo là chuyện của các nam nhân, sáng sớm Diên Quận vương Chu Thiêm đã dẫn theo cánh nam nhân tể bái ông Táo. Chu Lăng không cúng ông Táo, lúc trưa mới chạy về.

Sau giờ Ngọ trời ấm, mọi người tập trung vào 노ãn các của trường công chúa, ăn kẹo mạch nha, cắt hoa giấy. 노ãn các rộng lớn, bức tranh lễ mừng năm mới này rất náo nhiệt, các nữ nhân tập hợp ở 노ãn sạp rộng lớn vây quanh trường công chúa, các nam nhân ngồi trong sảnh uống trà nói chuyện phiếm, thỉnh thoảng nhìn sang bên này một chút.

"Tổ mẫu, tổ mẫu xem hồ lô con cắt nè." Tứ tiểu thư Chu Kim Phượng năm tuổi giờ một cây kéo bạc tinh xảo lên, dang hồ lô xiêu xiêu vẹo vẹo mà mình đã cắt như hiện vật quý.

"Ừ, tay tiểu Kim Phượng thật khéo, tổ mẫu sẽ xem ai trong mấy đứa cắt đẹp nhất, thì sẽ chia cho người đó một viên kẹo mạch nha lớn nhất." Hôm nay tâm trạng trường công chúa không tệ.

Quận Vương phi Thôi thị không thích làm những, chỉ ngồi một bên uống trà nhìn. Nhị thái thái Cận thị cắt ngũ bức bồng thọ (5 con dơi cấp theo chữ thọ), nhị tiểu thư Chu Ngọc Phượng cắt Mã phong Hầu (ngựa ban tước cho khi), Tam tiểu thư Chu Nhã Phượng cắt Hi thước đăng mai (chìm Hi thước đậu cành mai), Thăm thị vợ lão Nhị Chu Đăng cắt Khổng tước múa Mầu đan, Tĩnh Thực cắt Liên niên hữu ngư (hoa sen có cá lợi).

Ngụ ý đều rất tốt, nhưng bởi vì thủ pháp của mọi người không giống nhau, cắt ra đương nhiên có đẹp mắt, cũng có khó nhìn.

Một hàng hoa giấy bày trước mặt trường công chúa, không đợi bà nhìn kỹ, đã nghe nha hoàn bẩm báo: "Cậu và cô còn có đại tiểu thư tới."

Quách Dục vào cửa ngồi một chỗ tán gẫu với đám người Chu Thiêm, Quách phu nhân dẫn con dâu Chu Xảo Phượng đi đến trước giường, trường công chúa lập tức vẫy tay cười nói: "Đến rồi à, con mới vừa vào cửa, không biết ai cắt cái nào, con đến đây chọn cái trông đẹp nhất, còn ta phụ trách khen thưởng, tránh các nàng nói ta thiên vị."

Quách phu nhân thấy tâm trạng mẫu thân tốt, ngồi lên giường cười nói: "Mẫu thân thật thông minh, để con làm kẻ ác thế đây."

Mọi người cười to, không khí vui mừng.

Quách phu nhân nghiêm túc nhìn một hàng hoa giấy, ngũ phúc tuy tốt, nhưng con dơi có vẻ rập khuôn. Mã phong Hầu thì ngựa hơi xiêu xiêu vẹo vẹo, con khi cũng không linh động. Hi thước đăng mai bên trong hoa mai đã bị cắt phạm vài đoá, lông Khổng tước không đủ đầy, trông gầy teo. Chỉ có hoa sen nhẹ nhàng sung túc, cá cũng rất sống động.

Quách phu nhân tinh tế ngắm nhìn, bốc một cái hồ lô xiêu xiêu vẹo vẹo lên nói: "Phải nói đẹp nhất, vẫn là chiếc hồ lô xinh xắn này, có phải không, tiểu Kim Phượng?"

Chu Kim Phượng năm tuổi cười toe toét: "Ha ha, cô chọn thật ạ."

Trường công chúa cười cầm lên một viên kẹo mạch nha lớn nhất đưa cho Chu Kim Phượng: "Đây, vừa rồi cô ngời nói ngời cắt đẹp nhất, nên viên kẹo mạch nha to lớn này sẽ cho ngời, cẩn thận đừng để dính vào ngời đấy."

Mọi người cười to một trận, Tĩnh Thực cũng hé môi nở nụ cười. Nàng thích không khí như vậy, lúc này mới giống một gia đình, ấm áp, vui vẻ.

"Cái này do ai cắt?" Quách phu nhân nâng Liên niên lên yêu thích không buông tay, trông thủ công tinh xảo thế này, có thể nhìn ra người cắt hoa giấy này không chỉ khéo tay, hơn nữa tâm tư còn rất trầm tĩnh tinh tế.

"Đây là vợ lão Tam cắt." Cận thị cười nói.

"À?" Quách phu nhân ngược mắt nhìn, đúng lúc thấy Tịnh Thục nhẹ nhàng đưa mắt nhìn sang.

"Thình an cô ạ." Tịnh Thục uốn gối hành lễ.

"Người chính là Tịnh Thục à." Quách phu nhân đứng dậy kéo bàn tay nhỏ bé êm ái của nàng, đứa bé này vừa nhìn đã biết tính tình đoan trang quy củ, dịu dàng hiền淑.

Đối với con dâu gặp thoáng qua này, Quách phu nhân yêu thích không thôi. Trưởng tử Quách Chính không thích Chu Xảo Phụng, để lại một phong hưu thư rồi đến chiến trường Cao Ly, đến nay bà cũng không dám lấy hưu thư ra đưa cho trưởng phu xem. Có thể gạt được ngày nào thì hay ngày đó vậy, có lẽ nhi tử trở về sẽ hồi tâm chuyển ý chăng. Con thứ Quách Khải thương yêu tiểu thiếp của nó như bảo vật, hôm nay dẫn theo nàng ta đến Đẳng châu nhậm chức, không trở về mừng năm mới rồi. Trong nhà ngược lại biến thành con vợ kế Quách Toàn nắm giữ, chuyện trong phủ cũng do ba nàng dâu giúp đỡ xử lý. Trong lòng mình chất chứa bao nhiêu lửa nóng, cũng không có chỗ bùng ra.

Cô nương xinh đẹp động lòng người như vậy, ban đầu nếu gả cho Quách Khải, nó nhất định sẽ thích. Có nàng giúp đỡ mình quản chuyện nhà, khuyên can nhi tử, cuộc sống đương nhiên sẽ tốt hơn nhiều.

Tịnh Thục bị cô kéo tay quan sát, ngượng ngùng đỏ mặt, chợt cảm giác bên eo có một tia lạnh bắn tới. Trộm nhìn qua, là ánh mắt thăm thẳm đang nhìn lại của Chu Lăng.

Bạn đang đọc truyện *Thục Nữ Dụ Phu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 21: Dụ phu kế thứ mười bốn

Editor: Gà _ LQĐ

Tịnh Thục chợt nhớ tới vốn mình sẽ gả cho Quách Khải, hình như là thứ tử của cô mẫu, khó trách ánh mắt bà ấy quan sát mình không giống với người bên cạnh.

"Mẫu thân, A Lăng thật sự có phúc khí đấy, đáng tiếc..." Đáng tiếc Quách Khải không có phúc, cô nương tốt như vậy không có duyên phận với Quách gia.

"Đáng tiếc gì? Ý cô mẫu là một đoá hoa tươi bị ta dẫm đạp sao?" Chu Lăng lạnh mặt, khoanh tay bước tới.

Trưởng công chúa giận tím mặt: "Thằng bé này, sao dám nói chuyện với cô mẫu như thế? Mau nhận lỗi đi."

Nhóm Chu Thiêm, Quách Dục nhìn lại, không rõ có chuyện gì.

Quách phu nhân biết Chu Lăng đã từng vì chuyện ban hôn mà đại náo một trận trong nhà, cũng vì nương tử này vốn không phải được định gả cho y, là vì Quách Khải sống chết không muốn nên mới tới lượt y. Loại chuyện ăn một ăn nhặt này, đương nhiên không người nam nhân nào thích nghe.

"A Lăng, cô mẫu không hề nói người không tốt, chẳng qua là..." Quách phu nhân không muốn nói thẳng vì Quách Khải này quá tồi tệ, chỉ đành phải qua loa tắc trách: "Chẳng qua chỉ đùa với các người một chút thôi."

"Vậy sao." Chu Lăng ngoài cười nhưng trong không cười kéo khóe môi: "Ta cũng nói đùa với cô mẫu thôi."

Tịnh Thục thấy không khí hơi lúng túng, con giận còn sót lại của trưởng công chúa chưa tiêu, nên cười nói: "Cô mẫu đừng giận chàng, cháu bồi tội với cô thay phu quân vậy. Cô nếm thử kẹo mạch nha này đi, là đầu bếp trong phủ có ý dùng đường mạch nha nấu lên, ngọt lắm ạ."

Tịnh Thục đỡ Quách phu nhân ngồi xuống, bưng một đĩa kẹo mạch nha tinh xảo cho bà ăn.

23 tháng chạp vốn là ngày ăn kẹo mạch nha, Quách phu nhân dùng châm nhỏ xiên một viên kẹo đường tròn bỏ vào miệng, xem như không so đo với Chu Lăng nữa.

Tịnh Thục khéo léo xoay người, bưng cái đĩa đến trước mặt Chu Lăng: "Phu quân cũng ăn một viên đi."

"Đính răng, không ăn." Chu Lăng lạnh mặt xoay người trở về chỗ ngồi.

Quách phu nhân càng nhìn Tịnh Thục càng thích, thật là một đứa bé ngoan khéo léo hiểu chuyện. Kéo tay nàng, để nàng ngồi bên cạnh mình, tán gẫu việc nhà.

"A Lăng, nghe nói vụ án trộm cắp Lưu Ly gần đây đã kết thúc, đạo này hiệu suất của phủ Kinh Triệu vẫn còn rất cao nhỉ." Quách Dục gật đầu khen ngợi.

Nhắc tới công việc, tinh thần Chu Lăng tỉnh táo hẳn: "Dượng, không gạt ngài, đám phi tặc này quý quái vô cùng, nhiều đại nội cao thủ đuổi theo bắt như vậy cũng không tìm được. Hóa ra do ý vào mình tài cao gan lớn, ngũ ngon lành trong khách điểm. Ta đoán kẻ dám vào cung trộm đồ nhất định không tầm thường, lúc này mới lặng lẽ lần lượt tuần tra khách điểm, tuy tóm gọn, nhưng một tông phạm đã chạy thoát, trước mắt đang toàn lực truy bắt."

Quách Dục gật đầu, cười nói với Chu Thiêm: "A Lăng không tệ, hồi kinh không lâu đã bắt được hai nhóm cường đạo, rất tốt. Chẳng qua việc trong phủ Kinh Triệu quá vụn vặt, bận rộn ngày đêm, sợ hờ một chút sẽ phải gánh trách nhiệm rất lớn, không thích hợp cho người còn trẻ như nó vậy. Không bằng qua vài ngày nữa đến lân cận kinh đô làm Hiệu úy, luyện một chút bài binh bố trận trong quân đội."

Chu Thiêm tán thưởng liếc mắt nhìn nhi tử, cười nói: "Cửu vương cũng có ý này, cho nó rèn luyện ở phủ Kinh Triệu trước, sau đó sẽ an bài việc khác. Có dượng làm Bình bộ thượng thư như huynh đây, vào doanh trại kinh kỳ còn không phải dễ như trở bàn tay."

Chu Đăng ở một bên nghe được, trách móc nói: "Dượng, ta lớn hơn A Lăng một tuổi, cũng nên an bài cho ta một chức quan rồi. Không bằng để ta đi ngoài ô kinh đô làm Hiệu úy đi."

Quách Dục nhìn Chu Đăng mập mạp trắng tròn cười một tiếng, không nói gì.

Chu Thiêm lập tức khiển trách nhi tử: "Người cho rằng ngoài ô kinh đô là nơi người có thể đi sao? Còn dám ăn nói ba hoa."

Chu Đăng bị mắng, dọa sợ cúi đầu không dám nói lời nào, bên này Quận vương phi lại không vui, đến gần mấy bước nói: "Vương gia rất thiên vị, sao A Lăng được làm Hiệu úy, Đăng nhi lại không được, không phải bọn chúng đều là con của ông sao?"

Chu Thiêm tức giận mặt cũng xanh mét, trách mắng: "Phụ nhân như bà thì biết cái gì? Những binh lính kia có thể phục tùng một Hiệu úy ngu ngốc sao? Võ công A Lăng rất tốt, tài bắn cung vượt trội, có danh hiệu Tây Bắc Phi Ưng, tự nhiên kẻ dưới sẽ phục tùng. Nhưng Đăng nhi thì sao, từ nhỏ bị bà nuông chiều đến lớn, ta bảo nó dậy sớm luyện võ các người cũng ngăn không cho, hôm nay tay trái gà không chặt, sao có thể đến trại lính? Để nó làm ta mất mặt xấu hổ à?"

Lời này trường công chúa cũng không thích nghe, ở một bên nói: "Không đến trại lính thì sao? Làm quan văn cũng tốt mà. Cháu ruột của bốn cung, trong triều ai dám khi dễ?"

Chu Xảo Phụng lên tiếng phụ họa: "Tổ mẫu nói rất đúng, quan văn tốt hơn, có thể ngày ngày ở nhà."

Trường công chúa nhìn cháu gái một chút, nói với phu thê Quách Dục: "Quách Chính hàng năm chinh chiến bên ngoài, đến bây giờ bụng Xảo Phụng còn chưa có động tĩnh, ngược lại để cho tiểu thiếp của Quách Khải sinh ra trưởng tôn trước. Các người cũng nên giúp Xảo Phụng tính toán một chút, đừng để Quách Chính chém giết trên chiến trường nữa, hồi kinh đảm nhiệm một chức vị không được sao."

Trong lòng Quách phu nhân âm thầm kêu khổ, cho dù nhi tử trở về thì thế nào, lúc nó ở nhà cũng không cùng phòng với Xảo Phụng, làm mẫu thân cũng không thể buộc nó ngủ chung với nàng được.

Không hài lòng, nói nhiều cũng chẳng có ý nghĩa gì. Vốn không khí đang hoan khoái náo nhiệt chợt lạnh xuống, nói một số câu không mặn không nhạt, người Quách gia để lại lễ vật, cơm cũng không ăn lập tức đi ngay.

Buổi tối nằm trên giường, Chu Lăng còn đang hồi tưởng lại ánh mắt của cô mẫu nhìn Tịnh Thục, rõ ràng là thích không thôi, chỉ hận không trở thành con dâu của bà.

"Nương tử, thật ra thì ta không thích làm quan văn, nam nhân tốt phải biết đèn on nước nhà, huyết chiến sa trường. Nếu ta thường xuyên đi ra ngoài chinh chiến, có phải năng cũng giống như Xảo Phụng, oán khí sâu nặng." Chu Lăng gối lên cánh tay của mình, nói chuyện phiếm với nàng.

"Làm sao mà oán chứ? Ta sẽ chỉ biết lo lắng cho an nguy của chàng." Tiểu nương tử nhẹ nhàng nói.

"Đại biểu ca Quách Chính là một nam nhân tốt, có thể chinh chiến, là người chính trực, nhưng huynh ấy không thích Xảo Phụng, cho nên dù có bà bà che chở, cuộc sống của Xảo Phụng ở Quách gia cũng trôi qua không thoải mái." Chu Lăng nói.

Y đang cố ý nhắc nhở mình sao? Không có sủng ái của trưởng phu thê từ sẽ không hạnh phúc.

Tịnh Thục đang suy nghĩ mình có nên dựa vào lòng y một chút, tương đương với ý lại vào y. Không đợi nàng có hành động, đã nghe Chu Lăng nói: "Nhị biểu ca Quách Khải là một... Ài! Nàng đã từng nghe về cái tên Quách Khải này chưa?"

Tịnh Thục bỗng bừng tỉnh hiểu ra, thật ra những gì y nói trước đó không quan trọng, quan trọng là ở chỗ nàng. Đây là đang thử dò xét xem nàng có biết chuyện vốn nàng phải gả cho Quách Khải hay không, nếu nàng nói thẳng ra, nói nhà mình rất hài lòng với Quách Khải, đồng ý hôn sự đó, vậy không phải sẽ tức chết y à? Cố gắng trước đây chỉ sợ cũng uổng phí hết.

"Hôm nay lúc hàn huyên hình như có nghe cô mẫu nói đến, dường như họ có con trai đúng không?" Tịnh Thục cố gắng bình tĩnh nói.

"Ừ, hai biểu ca cũng xem như tuổi trẻ tài cao, chỉ lớn hơn ta một tuổi, bằng tuổi với nhị ca. Nàng xem nhị ca ăn đến mập cả người, cả ngày chỉ đi dạo. Hai

biểu ca cũng đã là thứ sử tòng tam phẩm Đẳng châu, ngay cả thiếp thất của hân cũng được ngự tứ Phụng quan hà bí [1], phù chính [2] rồi. Nếu gả cho một người như vậy, có phải rất nở mày nở mặt không?" Chu Lăng đột nhiên xoay người lại, lấy cùi chỏ chống trên gối đầu, nâng má, mượn ánh đèn lồng màu đỏ bên ngoài, chuyên chú nhìn nàng.

[1] Phụng quan hà bí: mũ phụng và khăn choàng của phụ nữ thời xưa.

[2] phù chính: trở thành chính thất.

Bị y nhìn chằm chằm như vậy, Tịnh Thục hơi khần trương, buông mắt nói: "Ta tin tưởng bản lĩnh của phu quân không hề kém hơn hân, sau này ngày còn dài mà, nhất thời hiển hách không có nghĩa sẽ thắng lợi cuối cùng. Chức vụ cao thấp cũng không thể hoàn toàn thể hiện năng lực của một nam nhân, ta tin tưởng, phu quân nhà ta là tốt nhất."

Chu Lăng chợt cười ha ha: "Lời này ta thích nghe, tiểu nương tử thật sự càng ngày càng biết dỗ vi phu vui vẻ. Quách Khải trừ một thân ngu khí ra, thật đúng chỗ có bản lĩnh gì khác, có thể mò được một vị trí tốt, là vì đúng dịp hôm đó có người mưu phản, hân giữ được cửa cung mà thôi. Nếu bị ta bắt gặp, ta đương nhiên cũng có thể bảo vệ cửa cung, lập một công lớn."

"Người có sức mạnh lớn có phải đều lưng hùm vai gấu, mặt râu quai nón không?" Tịnh Thục tò mò hỏi.

Chu Lăng cười ha ha, cười đến bụng co thắt.

Tịnh Thục ngượng ngùng bĩu môi, thấp giọng nói: "Không phải thì không phải, chàng cứ cười như vậy làm gì?"

Cuối cùng y ngừng cười, một đôi mắt hoa đào cong lên nhìn nàng nói: "Ừ, không khác mấy đâu, quả thật nhị biểu ca rất khó nhìn, khó nhìn hơn đại biểu ca nhiều. Nếu so với ta hả, đó chính là một người trên trời một kẻ dưới đất, quả thật không có cách nào nhìn nổi."

Tịnh Thục cười rút tay ấm từ trong chăn ra bung lấy mặt của y, ngẩng đầu hôn khê lên gương mặt y: "Phu quân giỏi nhất trên đời này."

Ánh mắt Chu Lăng bất chợt sâu thêm, nhìn gương mặt đỏ bừng của nàng, trái tim bập bênh. Cúi đầu dùng môi mỏng của mình hôn lên gương mặt ấm áp một cái, thơm tho mềm mại, không rời bỏ được.

Nàng then thùng nhắm nghiền hai mắt, để mặc y nồng nhiệt hôn vào mặt, trán, mũi, cuối cùng dán vào đôi môi.

Một khắc bốn cánh môi chạm vào nhau, nàng cảm thấy trong đầu như có một đám sương mù nổ tung, chẳng nhìn thấy gì, quên hết mọi thứ. Chỉ có thể cảm nhận rõ ràng môi y đang cọ vào nàng, mềm mại nóng rực. Y ngậm môi nàng vào miệng, dùng đầu lưỡi nhẹ nhàng lướt qua, miêu tả bờ môi.

Nhột! Từ môi nhột vào lòng.

Dường như y không quá hài lòng với nụ hôn nhẹ nhàng như vậy, bất chợt dùng đầu lưỡi đẩy hàm răng ra, mạnh mẽ đưa đầu lưỡi của mình vào cái miệng anh đào nhỏ nhắn tràn đầy hương vị ngọt ngào của nàng rồi khuấy loạn.

Nước bọt hòa vào nhau, ngọt ngào dây dưa.

Chiếc lưỡi mềm nhẵn của Tịnh Thục tránh trái tránh phải, nhưng vẫn không trốn thoát khỏi sự xâm lược và đuổi bắt của y. Y liều mạng cướp đoạt hương vị ngọt ngào trong miệng nàng, một lát mút chặt đầu lưỡi, chốc lát khê cắn môi đỏ mọng. Đầu lưỡi khuấy đảo trong miệng nàng, đảo loạn ra một hồ nước xuân.

Lòng bàn tay ngứa ngáy khó nhịn, lặng lẽ dò vào trung y, dọc theo vòng eo tròn bóng đi về phía trước. Tịnh Thục vừa muốn tránh né đầu lưỡi công kích, lại muốn giữ chặt bàn tay không an phận kia, từ trên xuống dưới bận rộn không xuể. Giãy dụa thân thể ngược lại càng làm hô hấp của y tăng thêm, bấp bùi cường tráng của y đặt trên chân nàng.

Chu Lăng chỉ cảm thấy một ngọn lửa từ bụng vọt thẳng lên đầu, thân thể y nóng đến sắp nổ tung. Tương tự như cảm giác tối hôm qua, sẽ không lại chảy máu mũi nữa chứ.

Y không dám tiếp tục nữa, dừng tất cả các động tác lại, ôm cả chân và người thật chặt vào lòng, miệng há to thở hổn hển.

Nàng là của ta, là tiểu nương tử của ta, là thê tử mà Chu Lăng ta cưới hỏi đàng hoàng, đã bái thiên địa, ai cũng đừng hòng cướp nàng đi, cô mẫu có hối hận cũng không được.

Là của ta.

Bạn đang đọc truyện *Thục Nữ Dụ Phu* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 22. Bù phu kế thu mười lăm

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Editor: Gà - LQĐ

Cuối năm giải quyết đạo tặc, Chu Lăng bề bộn nhiều việc. Đào mắt đã là đêm 30, phủ Quận vương có truyền thống đón đêm giao thừa. Người một nhà ngồi vây quanh ở trên sạp trong Noãn các, trò chuyện, ăn chút đồ ăn vặt.

Chu Lăng ngồi xếp bằng phía sau thê tử, dựa vào vách tường, không nói một lời. Thịnh thoảng Tịnh Thục quay đầu lại nhìn y, bóc hạt dẻ đậu phộng gì đó đặt vào trong lòng bàn tay y.

"Đồ chữ cho các người đoán, người nào đoán trúng có thưởng." Trương công chúa cười nói.

Mọi người ồn ào muốn thử, đã nghe trương công chúa nói: "Tổ tông lưu hạ nhất tọa kiêu, nhất biên đa lai nhất biên thiếu, thiếu đích yếu bi đa đích đa, đa đích phản bi thiếu đích thiếu [1]."

[1] Tổ tiên để lại một bàn tọa, có ít có nhiều, ít nhiều hơn nhiều, nhiều ít hơn ít.

Tiểu Kim Phụng bĩu đôi môi nhỏ nhắn nói: "Lão tổ tông, ngài muốn để lại một cái bàn tọa thì cứ để lại đi, làm gì mà cứ ít nhiều, cháu nghe không rõ."

Mọi người cười ha ha, ánh mắt Tịnh Thục khẽ động, đã hiểu là gì. Ánh mắt của tam tiểu thư Chu Nhã Phụng đột nhiên sáng lên, có vẻ đã biết đáp án, nhưng liếc thấy đích tiểu thư Chu Ngọc Phụng còn đang đầu đầu suy nghĩ, nên chỉ rừ mắt im lặng.

Tịnh Thục quay đầu lại nhìn Chu Lăng, ngay cả đoán y cũng lười, chỉ ngẩng đầu nhìn nóc phòng.

Diễn Quận vương Chu Thiêm nói: "Đây rõ ràng chính là bàn tính, sao hài tử các người lại không nghĩ ra thế?"

Quận vương phi vội vàng lấy lòng tán dương: "Kiến thức Vương gia rộng rãi, đầu óc mau lẹ, đương nhiên mạnh hơn chúng ta gấp trăm lần." Kể từ tiệc cuối năm ngày đó tan rã trong không vui, đã mấy ngày Chu Thiêm lười quan tâm đến bà ta, buổi tối cũng qua đêm ở thư phòng.

Chu Thiêm không đáp lời, nói: "Vừa rồi Bôn vương đoán được, vậy đề ta đặt câu đó đi. Đông phương nhất chi hoa, thân đằng đào tây gia. Hoa khai nhân tố sự, hoa lạc nhân quy gia [2]. Đây cũng là thứ mỗi ngày đều có thể thấy."

[2] Phương đông có một đóa hoa, nhà ở phía tây. Nở hoa người làm việc, hoa khép người về nhà.

Tịnh Thục và Chu Nhã Phụng đồng thời ngẩng đầu liếc mắt nhìn nhau, cười một tiếng, ai cũng không nói. Đầu óc Thẩm thị và đám người Ngọc Phụng chậm hơn chút vẫn còn đang đoán, tiểu Kim Phụng vịn cánh tay phụ thân bỏ qua: "Phụ thân, phụ thân cha nói nhỏ cho con biết, con sẽ không nói với bọn họ đâu."

Mọi người cười to, Chu Thiêm ôm nữ nhi đặt trên đùi, nói nhỏ một câu bên tai nàng. Tiểu Kim Phụng lập tức nâng khuôn mặt lên nhỏ nhắn kiêu ngạo nói: "Muội biết, là mặt trời."

Quận vương phi nhân cơ hội bước tới bên cạnh trượng phu ngồi xuống, điểm vào mũi nhỏ của nữ nhi: "Con thật tinh ranh."

Chu Thiêm cúi đầu nhìn nữ nhi cười, Quận vương phi quét mắt nhìn thẳng con ngốc nghếch Chu Đằng của mình, năm sau phải an bài công việc cho hắn, còn phải dựa vào Chu Thiêm chạy vạy khắp nơi, bà ta cố ý muốn quan hệ giữa hai cha con được hòa hoãn, nên nói với nữ tử: "Muội muội con còn quá nhỏ, không biết ra câu đó, con giúp con bé đặt một câu đi."

Chu Đằng cười hi hi: "Được, mấy ngày trước đây có uống rượu với các huynh đệ, vừa lúc nghe nói được một câu. Các người nghe cho kỹ nha, hai nương tử có vóc người nhỏ nhắn, năm thất lung thì chân lập tức mở. Nếu muốn ném thử một chút vị ngon thì phải là lưỡi ra."

Đại cô nương tiểu tức phụ đều ngồi ở đây, hần chột nói mấy câu như vậy, trên mặt các cô nương trẻ tuổi đều đỏ, rồi rít quay đầu tránh né.

"Phụt!" Chu Lăng vốn không nghiêm túc nghe đột nhiên cười phun, nhị lão gia Chu Hải cười châm biếm nhìn nhị diệt tử, biết hắn sắp gặp phải tai ương rồi.

Quả nhiên, Chu Thiêm đập tới một cước, đập Chu Đằng từ trên sạp xuống đất: "Đồ vô liêm sỉ nhà ngươi, không nói được một câu nghiêm chỉnh nào."

Chu Đằng đứng dậy, xoa cái mông, oan ức nói: "Con làm gì mà không nghiêm chỉnh, không phải là đôi đũa sao?"

Trương công chúa không vui nhìn Chu Thiêm: "Hài tử nói cái không nên nói, con không thể giải thích rõ ràng cho nó nghe được à? Vừa thấy mặt đã đánh đánh giết giết, nó bị con hù dọa mà ngu đi đấy."

Quận vương phi Thôi thị cũng nhếch miệng: "Đúng thế, Đằng Nhi sẽ là nơi trút giận của ông, sao không thấy ông đánh người khác vậy." Nói qua ánh mắt vô tình hay cố ý quét qua Chu Lăng.

Chu Lăng mặc kệ, thẳng người lên nói: "Nhìn ta làm gì? Ta không được ai đánh thì có liên quan gì đến nhị ca sao?"

Khi còn bé Chu Lăng nghịch ngợm vô cùng, Chu Thiêm cũng đánh y không ít, nhưng chưa bao giờ dám dùng sức, có lúc bị Văn Tích bắt gặp sẽ đau lòng, không để ý đến Chu Thiêm, ông chỉ đành phải ăn nói khép nép đi dụ dỗ nương tử.

Chu Thiêm lúc đầu nói: "Thôi, nếu người một nhà tụ tập lại mà không vui như thế này, vậy không bằng đừng đón giao thừa nữa."

Quận vương phi oan ức mím môi, chớp chớp mắt, không thể nặn ra lệ, nói: "Mấy năm trước đón giao thừa đều rất tốt mà, ai biết năm nay có chuyện gì với ông chứ?"

Nguy ý là vì Chu Lăng trở về, Chu Lăng nhúm mũi, tròn mắt nhìn bà ta một cái.

"Mấy năm trước cũng chỉ có các người vui đùa, ta không tham dự, xem ra ta không thích hợp cười đùa với bọn nhỏ rồi." Chu Thiêm đứng dậy rời khỏi ồn ào, ngồi vào ghế uống trà.

Mấy năm trước, người yêu và đại nhi tử qua đời, tiểu nhi tử đi Tây Bắc, mỗi khi vào lễ mừng năm mới, Chu Thiêm nhớ bọn họ đến nửa đêm lên rơi nước mắt. Lúc đón giao thừa, bọn họ tụ tập vui đùa, một mình Chu Thiêm ngồi trên ghế yên lặng uống rượu.

Trưởng công chúa thấy không khí lâm vào cục diện bế tắc, ra lệnh cho nha hoàn bưng chi nhiều màu lên: "Các người cũng nút dây [3] cho mọi người xem một chút, làm đẹp, sẽ có thưởng."

[3] nút dây: cách thắt nút của Trung Quốc, mình kèm hình bên dưới nhé.

Lần này tinh thần các nữ nhân đều tinh táo, Tịnh Thực chọn một guồng chỉ màu đỏ thắm, nhìn lướt qua ngọc bội màu trắng trên người Chu Lăng, nút dây trên ngọc bội kia đã cũ kỹ, nên đã thắt một cái thiên địa đồng tâm kết, nhưng có hình dáng khác biệt với bình thường, ở giữa trung tâm kết hai trái tim nhỏ, Tịnh Thực lấy mấy viên ngọc châu nhỏ màu trắng từ một khay khắc trang trí thêm, tơ lụa trên nút dây cũng treo thêm mấy viên ngọc châu màu trắng rũ xuống, làm có hơi phiền, thời gian cũng lâu. Nút dây này còn có một tên khác rất dễ nghe: Linh tề đồng tâm kết [4].

[4] Mình kèm hình phía dưới nhé.

"Tổ mẫu, cháu đã làm xong." Nhị tiểu thư Chu Ngọc Phượng làm xong đầu tiên, nâng đến trước mặt trưởng công chúa như hiến vật quý.

"Tổ mẫu xem thử, ừ, không tệ, Ngọc Phượng thật khéo tay." Trưởng công chúa khen.

Chu Ngọc Phượng nhìn lướt qua nút dây của người khác, có chút không vui nổi, nhất là cái của Tam tẩu làm, quá đẹp, vượt xa tác phẩm của mình.

Sau khi làm xong cũng bày cùng nhau, đương nhiên là Tịnh Thực đứng thứ nhất. Quận vương phi không vui liếc con dâu Thẩm thị một cái, trước kia chỉ cảm thấy tim con dâu ngọc thì tốt, tránh cho nàng đè ép nhi tử, mình cũng không cần phải quản lý. Hôm nay nhìn thế nào cũng không vừa mắt, nói chung đã bị nương tử lão Tam đánh ngã, không còn mặt mũi gì.

Vượt qua người khác, Tịnh Thực cũng không vui mừng, cầm nút dây chuyển cho Chu Lăng, dịu dàng nói: "Nút dây trên ngọc bội của phu quân đã cũ, đổi cái này được không?"

Chu Lăng cúi đầu quét mắt nhìn ngọc bội, đây là cái mẫu thân cho y khi còn sống, hai năm trước nút dây sắp đứt nên y đã nặn ni biểu muội Chử Quân Dao giúp làm một cái. Biểu muội thích nhất múa đao múa kiếm, không thích những trò của tiểu nữ nhi thế này, nên đã làm cho y cái đơn giản nhất. Chu Lăng cũng không thêm để ý, có thể buộc được ngọc bội của mẫu thân là được.

Hôm nay so sánh với cái trên tay tiểu nương tử, quả thật chính là một cái trên trời một cái dưới đất. Nên gạt đầu, đồng ý rồi.

Tịnh Thực vui vẻ cười, còn vui hơn khi thành phẩm của mình được đứng nhất. Tự tay cài ngọc bội bên hông y xuống, cẩn thận dùng nút dây buộc vào, có định ổn thỏa, mới cột lại vào đai lưng của y.

"Đẹp không?" Tiểu nương tử nghe giọng hỏi.

"Ừ." Chu Lăng giơ tay lên xoa đầu nàng.

Động tác nhỏ thân mật giữa phu thê cũng không có gì, nhưng khi lọt vào mắt trưởng công chúa và Quận vương phi thì cảm thấy rất chói mắt, trước kia khi Chử Văn Tích còn sống, ở cùng một chỗ đón giao thừa, bà tức hai người họ luôn chen ép bà ấy, Chu Thiêm ngượng ngừng sờ tay bà, rồi sờ đầu bà, như an ủi.

Tiểu Kim Phượng phát hiện ra ngọc bội, cao giọng kêu la: "Ngọc bội của Tam ca thật đẹp, muội muốn chơi, muội muốn chơi." Nói xong đã bò đến trước mặt Chu Lăng kéo.

Chu Lăng liếc nàng một cái, lạnh lùng nói: "Thứ trên người ta, trừ Tam tẩu muội có thể chơi ra, ai cũng không thể."

Tứ tiểu thư luôn muốn gió có gió, muốn mưa được mưa, nàng đã năm tuổi lần đầu tiên trong đời bị cự tuyệt.

Tiểu nha đầu oa một tiếng khóc lớn lên, tố cáo với trưởng bối: "Tổ mẫu, mẫu thân, Tam ca khi dễ con..."

Tĩnh Thực vội vàng cời ngọc bội trên người mình xuống, nhét vào bàn tay nhỏ của Kim Phượng: "Kim Phượng đừng khóc, Tam tẩu cho muội chơi được không?"

"Muội không muốn." Kim Phượng tiện tay ném một cái, ngọc bội bị văng ra xa, nện vào góc bàn, gãy thành hai khúc.

Tĩnh Thực sững sốt, vội vàng chạy tới nhặt lên, nhưng đã bị vỡ, trù đầu lòng ra, cũng không còn cách gì khác.

Chu Lăng giận dữ, chỉ vào Kim Phượng quát lên: "Ngươi có hiểu chuyện hay không, sao có thể tùy tiện ném đồ của người khác, một thiên kim tiểu thư của phủ Quận vương, còn không lễ phép bằng hài tử trong sơn dã."

Quận vương phi cũng giận, mắng Chu Lăng: "Nó chỉ là một hài tử, ngươi tức giận thì trút lên người ta, đánh cha mắng nương nó làm gì, lúc ngươi chưa trở về thì trong nhà rất tốt, ngươi trở về thì gà chó không yên."

Chu Lăng gật đầu: "Quận vương phi nói phải, gà không yên, chó cũng không yên."

"Ngươi..." Quận vương phi giờ tay định tát, võ công Chu Lăng cao cường sao có thể bị bà ta đánh, bất được cổ tay, lạnh lùng nói: "Khi ta còn bé, bà thừa dịp không có ai cố hết sức đánh ta, hiện tại ta đã trưởng thành, bà còn muốn đánh ta?"

Trưởng công chúa tức giận thở hổn hển: "Đù rồi, Chu Lăng ngươi trưởng thành rồi, cánh cứng rắn, sau này ngươi cũng sống không nổi trong cái nhà này nhĩ. Thôi thôi, ngươi không cần đón giao thừa nữa, trở về phòng đi."

Chu Lăng đứng dậy rời đi, không hề lưu luyến, Chu Thiêm yên lặng thờ dài, không nói gì. Tâm trạng của nhĩ tử, ông hiểu.

Tĩnh Thực nhìn trưởng bối thờ phỉ phò, lại nhìn bóng dáng Chu Lăng lạnh lùng rời đi, không biết nên làm thế nào mới tốt.

Chu Thiêm thấy nàng khó xử, đã nói: "Nương tử của lão Tam cũng đi theo nó đi, không cần đón giao thừa nữa."

Trong lòng Tĩnh Thực cảm kích cha chồng đã giải vây, không nói thêm gì nữa, cúi chào nói 'Vâng', rồi bước nhanh ra ngoài.

Hai người Thái Mặc và Tổ Tiên một cầm đèn lồng, một khoác áo choàng cho nàng, đuổi theo Chu Lăng đi ra ngoài.

Nghe được tiếng bước chân, Chu Lăng quay đầu lại nhìn, thả chậm cước bộ đợi nàng đuổi theo, mới nói: "Các nàng về phòng trước đi, ta còn có chuyện, lát nữa mới trở về."

Tĩnh Thực ngước mắt nhìn y, lấy dũng khí nói: "Ta đi theo chàng được không?"

Trời đen gió lớn, gió bắc gào thét, bầu trời rơi lá tã vài bông tuyết. Chu Lăng cúi người nhìn thân thể nhỏ xinh của nàng, nhẹ giọng: "Trong Từ đường lạnh, nàng sẽ không chịu nổi đâu, trở về đi."

Tĩnh Thực chột hiểu, trong lòng hơi đau.

[đồng tâm kết.jpg](#) [47.13 KiB | Đã xem 542 lần] [đồng tâm kết.jpg](#) [47.13 KiB | Đã xem 542 lần]

[nút dây.jpg](#) [10.56 KiB | Đã xem 542 lần] [nút dây.jpg](#) [10.56 KiB | Đã xem 542 lần]

Chương 23: Dụ phu kế thứ mười sáu

Editor: Gà - LQĐ

Lần đón giao thừa cách đây năm năm trước, mẫu thân và đại ca vẫn còn sống, mà năm năm sau từ Tây Bắc trở về, lúc đón giao thừa đã không còn bóng dáng của họ, trong lòng Chu Lăng đau đớn bao nhiêu mấy ai có thể hiểu được. Trong đầu hiện lên giọng nói và dáng điệu của họ, vậy mà trước mắt chỉ thấy Thời thị và các con của bà ta đang cười vui.

Tiểu nương tử nín lấy vạt áo y, khăn cầu y dẫn nàng theo đến Từ đường, y đồng ý, thật ra thì trong lòng muốn nàng ở bên mình, suy cho cùng y cũng sợ trong bóng tối tịch mịch.

Trong Từ đường ánh đèn tỏa ra ánh sáng mờ tối, Tịnh Thục nhìn lướt qua những bài vị kia thì không dám nhìn nữa, ngồi trên bờ đoàn bên cạnh Chu Lăng, khép chặt áo khoác da chồn, co lại thành một đoàn nhỏ.

Chu Lăng im lặng nhìn chữ viết màu vàng kim trên bài vị: Ái thê Chu môn Chủ thị Văn Tích chi vị, ái tử Chu Nguyệt chi vị.

Bất luận trong lòng có yêu thương bao nhiêu thì người cũng đã mất, còn có thể yêu ai đây?

"Lúc còn nhỏ ta rất dại, chỉ mong phụ thân không nên tới viện của nương. Bởi vì nếu ông không đến, mẫu thân sẽ ở cùng ta và đại ca, nương sẽ dẫn chúng ta đi nhảy dây, xem tuyết ngắm trăng, kể cho chúng ta nghe chuyện về Ngưu Lang Chức Nữ. Nếu phụ thân tới, mẫu thân sẽ đi vào phòng trong cùng ông, cài cửa, đuổi ta và đại ca trở về phòng mình. Bây giờ suy nghĩ lại thấy thật buồn cười, khi đó mẫu thân nhất định rất mong phụ thân tới. Chẳng qua là lòng đố kỵ của con cộp mẹ đó rất mạnh, nếu phụ thân tới chỗ nương một lần, ngày thứ hai bà ta nhất định sẽ nháo lên để phụ thân phải đến chỗ bà ta. Tổ mẫu cũng thiên vị bà ta, giáo huấn phụ thân không thể chỉ sùng ái một người. Nhưng cha không thích đi, ông chỉ thích một mình nương. Sau cùng một ngày thú bình thê, ông chỉ ngủ ở phòng mẫu thân, sau đó tổ mẫu uy hiếp ông sẽ giết mẫu thân, ông mới không thể không mưa móc chia đều." Chu Lăng thất thần nhìn bài vị, tự lẩm bầm.

Thành hôn một tháng, đây là câu nói dài nhất của y mà Tịnh Thục nghe được.

Tịnh Thục dịu dàng nói: "Phụ thân rất thương chàng, sau này thái độ của chàng cũng nên khá hơn với ông một chút, dù sao tuổi ông đã càng lúc càng lớn."

"Nếu không phải vì ông ấy thất tín, mẫu thân và đại ca sẽ không chết. Hôm đó đã nói cha tự mình đi đón họ, nương mới mạo hiểm trời mưa to mang đại ca đã ngã bệnh xuống núi, nhưng ông ấy lại không đến." Chu Lăng vẫn canh cánh trong lòng về cái chết của mẫu thân không thoát khỏi liên quan đến phụ thân.

"Cha yêu nương như vậy, nhất định do cực chẳng đã mới không đến được thì sao?" Tịnh Thục thử hỏi thăm.

Chu Lăng cười lạnh: "Đúng, là buộc lòng phải làm vậy, vì một thể tử khác của ông đau bụng sinh, vậy có tính là không còn cách nào khác hay không?"

Tịnh Thục không biết nên trả lời thế nào, nam nhân chỉ có một người thôi, lo lắng cho người này thì sẽ không thể để ý tới người kia được, vì thế một trong các nữ nhân của người đó sẽ trở thành người bị hại.

Chu Lăng quay đầu nhìn nàng, trong ánh đèn mờ tối thân thể nhỏ nhắn co lại thành một đoàn, ở đây không có Địa Long ủ ấm, lạnh như hầm băng. Trước mặt là một đồng bài vị xa lạ, nàng bị dọa đến mức không dám ngẩng đầu, nhưng vẫn kiên trì ở lại đây cùng y.

"Lạnh không? Nép vào lòng ta đi." Chu Lăng ngồi xếp bằng trên bờ đoàn, giang hai tay vịn áo khoác, để nàng ngồi vào lòng.

Tịnh Thục sùng sốt, ngồi vào lòng y? Ngồi đâu? Chẳng lẽ phải ngồi trên đùi y? Quá xấu hổ rồi!

Trong đêm tối, khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng vì thẹn thùng mà ửng đỏ, rất ngượng ngùng, nhưng rồi lại khó thể chống lại vòm ngực ấm áp này.

Y nở nụ cười như có như không, cứ như vậy giang hai tay chờ nàng, nhìn kiểu nhan đỏ ửng của nàng, cúi thấp đầu xuống rồi lại nâng lên, dùng sức mập mạp mỗi, rớt cuộc chậm rãi đứng dậy ngồi vào đùi y.

Chu Lăng khép chặt áo khoác, bao thân thể nhỏ nhỏ của nàng ở bên trong, chỉ để lại một quả đầu nhỏ trước ngực, gương mặt ửng hồng, rừ mi không dám nhìn y.

Y dùng một tay khép lại áo khoác da cừu, một tay khác nắm lấy tay nhỏ của nàng, quả nhiên lạnh buốt như băng. Trên tay hình như còn nắm thứ gì đó, cầm ra ngoài nhìn thử, chính là miếng ngọc bị Chu Kim Phụng ném vụn kia.

"Có phải ngọc bội này có ý nghĩa nào đó hay không?" Chu Lăng thấp giọng hỏi.

"Vâng. Đây là lúc năm ta mười tuổi đi theo Liễu thúc thúc đến Mạc Bắc thăm phụ thân, lễ vật này cha tặng cho ta, làm từ hồng ngọc Tây Vực, có thể trừ tà tránh nạn, gặp dữ hóa lành. Năm nay ta vẫn yên ổn, có lẽ do hồng ngọc bội này phù hộ ta chăng."

Chu Lăng ngạc nhiên nói: "Một cô nương mảnh mai như nàng mà dám đi đến Mạc Bắc?"

"Đúng vậy, đi Mạc Bắc thì có gì kỳ lạ đâu, lúc sắp về đến Lương châu, ta còn gặp phải trận khai chiến giữa Thổ Dục Hồn và Tiểu Đường, Liễu thúc thúc cũng không kịp xoay sở, thế là ta bị vớt lại, thiếu chút nữa hù chết ông ấy rồi. Trong một sơn động nhỏ, chịu lạnh một đêm, ngày hôm sau bọn họ mới tìm được ta." Lúc ấy Tịnh Thục rất sợ, bây giờ nói ra lại có cảm giác vô cùng kiêu ngạo, thật không ngờ lúc ấy mình có thể dũng cảm như vậy.

Chu Lăng cả kinh nhìn trân trân, sao lại là nàng? Lại là nàng?

"Nàng nói năm năm trước? Ở gần Lương châu, dưới chân một ngọn núi, một sơn động đen như mực, đêm đó không có trăng sáng, sau nửa đêm còn nổi mưa."

Tịnh Thục ngạc nhiên: "Sao chàng biết?"

"Đồ ngốc, sao nàng không nhớ đến lúc ấy còn có một tiểu ca ca ôm nàng, trong miệng nàng vẫn lầm bầm nói ầm quá." Chu Lăng nhìn đáng vẻ ngơ ngác của nàng, quả thật rất buồn cười.

Là y! Lại là y!

Tịnh Thục cuống quýt cúi đầu tránh né ánh mắt của y: "Ta không có... Làm gì có tiểu ca ca nào, chỉ có một mình ta... mà thôi."

Chu Lăng không hiểu, nghi ngờ nhìn đỉnh đầu nàng, tự lầm bầm: "Năm ấy mẩu thân và đại ca mới vừa qua đời, ta theo cả nhà cữu cữu đến Lương châu nhậm chức, đang lúc hoảng hốt gặp phải quân đội Thổ Dục Hồn, người nhà bị đánh tan, ta liều mạng chạy lên núi. Sau đó trời tối om, ta gặp phải một tiểu cô nương âm thầm rơi lệ, cũng không tìm được người nhà như ta. Chúng ta cùng vào một sơn động, ngồi trong động tối đen đó an ủi lẫn nhau. Sau nửa đêm trời nổi mưa, ta nhớ đến lúc mẩu thân qua đời là vào một ngày mưa, đột nhiên cảm thấy ta cũng sắp chết rồi, cả người run rẩy không ngừng. Khi đó, nàng còn dũng cảm hơn ta, còn ôm ta nói: Tiểu ca ca, ta ôm huynh, huynh sẽ không lạnh nữa. Tịnh Thục, không ngờ, giữa hai chúng ta lại có kỳ duyên như vậy."

Chu Lăng yên lặng ôm chặt nàng, mới tin duyên phận do trời định.

Tịnh Thục cũng không dám thừa nhận, dựa vào trong lòng y giả cảm.

Y không hài lòng với đáp án này, một tay nâng mặt nàng lên, thấy nàng không chịu ngẩng mặt, khẽ trán lên trán nàng, dùng giọng nói trầm ấm hỏi: "Nói cho ta biết đi, tiểu cô nương đó có phải là nàng không? Đừng gạt ta, được không?"

Tịnh Thục biết không trốn thoát, chỉ đành phải lầm bầm hỏi: "Chàng sẽ không cảm thấy... Nàng rất phóng đãng, không biết kiềm chế chứ." Nhìn thấy một thiếu niên xa lạ mà đã ôm người ta, thì còn ra thể thống gì.

Chu Lăng thấy buồn cười, rốt cuộc hiểu rõ tại sao nàng không chịu thừa nhận. "Nha đầu ngốc, khi đó nàng mới bao lớn, gầy teo nhỏ xíu, miệng còn cao chưa tới ngực ta. Vậy mà cũng tự xem là nữ nhân à? Quá lắm còn chưa tính là một đứa bé nữa đấy."

"Vậy chàng không ngại?" Cuối cùng nàng đã dám dùng con ngươi trong suốt nhìn y rồi.

"Sao phải ghét bỏ nàng?" Y cúi đầu cọ xát gương mặt nàng: "Ta vui còn không còn kịp mà."

Y ngẩng đầu nhìn bài vị Chử thị cười nói: "Nương, nhĩ tức của người không chỉ ôn nhu nhã nhặn trầm tĩnh, tri thư đạt lễ như người, năm năm trước đã... lúc nhĩ tử tuyệt vọng nhất, đã ở cùng với con, sưởi ấm lẫn nhau, không rời không bỏ."

Y ôm lấy cơ thể mềm mại trong ngực, chậm rãi đi ra khỏi Từ đường. "Ồ đây quá lạnh, không thể để nàng bị cảm được, chúng ta trở về chỗ nói tiếp đi."

Khí trời quá lạnh, cũng lười tắm rửa, cỡi áo khoác Chu Lăng chui vào chăn trước, ủ trong chốc lát, Tịnh Thục tháo trâm cài tóc trên đầu, xả mái tóc dài, nhẹ nhàng đi tới mép giường.

Chu Lăng ồn ào vén chăn lên, chớp động đôi con ngươi sáng trong cười nói: "Mau vào, ủ ấm cho nàng rồi."

Tịnh Thục sùng sốt, nhất thời nhin không được, 'Xi' một tiếng bật cười. Nhớ lại đêm động phòng hoa chúc lần đó, phu quân kiêu ngạo lạnh lùng như băng tuyết trên Cao Linh, giờ phút này lại cười híp mắt làm ấm chần cho nàng.

Gương mặt tuần tú của Chu Lăng đỏ lên, vô thức phát hiện mình hơi vội vàng rồi. Vì che giấu chột dạ, y vươn cánh tay dài ra, ôm lấy nhân vào lòng, đè dưới thân, giả vờ hung tợn nói: "Cười cái gì mà cười? Thiếu nhột có phải không?"

Y dùng bắp đùi rắn chắc ngăn nửa người dưới của nàng, giờ trò, cù vào eo nàng.

Cô nương tránh trái tránh phải lại trốn không khỏi chân y, chỉ có thể giả dựa nửa người trên lẫn qua lẫn lại trong lòng y, tiếng cười khanh khách truyền

đến nhĩ phòng cách vách, hai nha hoàn nhớ nhà không ngủ được cũng vui mừng thay tiểu thư.

Tĩnh Thục bị y ám ĩ nên trên người cũng thấm ra một tầng mồ hôi mỏng, cổ họng cười đến khô khan, chỉ đành phải ôm cánh tay y cầu xin: "Phu quân... Đùng quây nữa có được không, ngày mai còn phải dậy sớm vào trong cung thỉnh an đây." Bỗng nhiên lại nhớ tới mâu thuẫn nào loạn giữa y và trưởng công chúa, có chút lo lắng: "Ngày mai chàng có đi không?"

"Đi, đương nhiên phải đi rồi. Chuyện tự hủy tiền đồ này, ta sẽ không làm đâu. Nếu ta phá hủy, kết quả sẽ là thân giả thống cừu giả khoái [1]. Ta không đi, chẳng phải là cho kẻ ác có cơ hội hãm hại sao." Chu Lăng dùng sức ôm nàng, ở bên tai nàng thờ dõc nói: "Khát không?"

[1] thân giả thống cừu giả khoái: người thân thì đau mà kẻ thù thì vui.

Tĩnh Thục lập tức nghĩ đến, theo như quy củ, phải là thê tử hầu hạ nước trà cho trượng phu, buổi tối thê tử phải ngủ ở mép ngoài giường để đêm khuya có thể dễ dàng đứng lên rót nước cho trượng phu.

Nhưng trong chốn ảm áp, bên ngoài lạnh lẽo, nàng không muốn ra ngoài. Chợt nảy ra một ý, muốn thử xem chiêu ở trước mặt người thì quy củ, sau lưng không tuân thủ này có sử dụng được không.

Âm thầm nắm thành quyền, tự khuyến khích mình, nâng hai cánh tay mềm mại lên vòng qua cổ y: "Ta sợ lạnh, phu quân chàng đi rót nước được không?"

"Được." Chu Lăng sáng khoái đáp ứng, rồi lại xấu xa cười một tiếng: "Hôn ta một cái."

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Tĩnh Thục ửng hồng, nhìn đúng vị trí gương mặt của y, nhắm mắt lại ngẩng đầu hôn. Vậy mà y đột nhiên xoay mặt qua, môi chạm môi hôn một cái.

"Chàng xấu quá! Không giữ lời hứa." Đôi mắt như nước của Tĩnh Thục tỏ ý tức giận với y, xoay người.

"Ôi chao! Sao lại không giữ lời chứ, nàng nghe rõ mà. Đầu nói không thể hôn môi, hôn môi thì làm sao hả?" Chu Lăng không tha cố ý trêu nàng.

Tĩnh Thục kéo chăn lên che kín mặt, bây giờ không chịu nổi việc y thổi khí bên tai còn luôn miệng nói môi chạm môi, da mặt nam nhân lớn lên thế nào vậy, còn dày hơn so với tường thành à?

Bạn đang đọc truyện *Thục Nữ Dụ Phu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 24: Dụ phu kế thứ mười bảy

Editor: Gà - LQĐ

Mùng một năm mới, hoàng thân quốc thích, huân quý trọng thần đều phải vào cung châu mừng.

Chưa tới canh năm, vợ chồng son đều đã mặc trang phục lộng lẫy dành cho ngày lễ, đến phòng chính tụ họp với mọi người. Trong phủ Quận vương đã đổi môn thần, đôi liễn, biển treo, đèn cung đình tám góc đỏ thắm mới, toàn bộ rực rỡ hẳn lên. Từ đại môn, nghi môn, đại sảnh, Noãn các, nội sảnh, bên trong tam môn, bên trong nghi môn cho đến chánh đường, cửa chính một đường mở rộng ra, đèn cung đình đỏ thắm hai bên bậc thềm chiếu sáng từ trên cao, như đôi Kim Long, xanh vàng rực rỡ.

Trong kinh quả nhiên khí thế, khác hẳn với trong nhà. Tĩnh Thục nhìn một mảnh đèn hồng chói lọi kia, trong lòng chợt khó nói thành lời. Không biết bệnh của mẫu thân đã đỡ hơn chưa, năm nay phụ thân ở nhà mừng lễ năm mới, bà nhất định rất vui mừng nhỉ. Nuôi cô nương thì không tốt bằng nuôi nhi tử, nhi tử cả đời thủ hộ bên người, nữ nhi gả ra ngoài là như bát nước đổ đi. Nếu cuộc sống của nữ nhi ở phu gia không tốt, cha nương còn phải nóng ruột nóng gan, nhưng không thể nhúng tay vào chuyện phu gia.

Chu Lăng thấy tiểu nương tử có chút tịch mịch, chỉ nghĩ nàng lo lắng vì chuyện vào cung, thấp giọng trấn an: "Đừng sợ, nữ quyến các nàng chỉ đi qua hậu cung, tính khí lão nhân gia bà rất tốt."

Tĩnh Thục ngẩng đầu nhìn ánh mắt ân cần của y, mỉm cười gật đầu.

Tam tiểu thư Chu Nhã Phụng là thứ nữ, không có tư cách vào cung. Nhưng cũng muốn sớm thức dậy đưa tiễn, nàng đứng phía sau đám người, nhìn Tam ca và Tam tẩu. Luôn nói Tam ca không thích Tam tẩu, bởi vì muốn cự tuyệt cưới nàng ấy còn đại náo một trận trong nhà, hơn nữa vẫn chưa chịu viên phòng. Nhưng mà, nàng nhìn thế nào cũng cảm thấy tình cảm của phu thê Tam ca tốt hơn nhiều so với phu thê Nhị ca. Có một loại thân mật khó nói, mặc dù không tiếp xúc thân thể, nhưng ánh mắt của bọn họ sẽ thương xuyên trao đổi, bên trong có chút tình cảm ảm áp, mặc dù không nồng nhiệt, nhưng rất ảm áp.

Lần đầu tiên Tĩnh Thục vào cung, tâm trạng đương nhiên thấp thòm, cũng may Chu Lăng đứng hàng thứ ba, nàng có thể đi theo sau lưng Nhị tẩu. Thấy người nhà quý thì sẽ quý, thấy người nhà đứng thì sẽ đứng, xong các hạng nghi thức, cũng không gây ra chuyện gì không may, lúc này mới âm thầm thờ

phào nhẹ nhõm

Hoàng thân quốc thích đông đảo, Thái hậu cũng cũng không có ý nhìn nhiều về phía gia quyến của phủ Diên Quận vương. Tĩnh Thục buông mắt đứng hầu sau lưng trưởng công chúa, yên tĩnh như một bụi Dạ U Lan, cho đến lúc tảo thiện (ăn sáng).

Đại yến trong cung tổ chức ở Bảo Hoa lâu, người có tư cách ăn bữa cơm này không nhiều lắm. Mọi người của phủ Quận vương ngồi sau lưng trưởng công chúa, cách sáu vị vương tương đối xa.

Chu Lăng và Cao Tĩnh Thục là ngự tứ nhân duyên, đương nhiên phải hành đại lễ bái tạ thánh ân trong năm mới. Mọi người nhìn một đôi bích nhân tam bái cửu khấu (ba quỳ chín lạy), nam nhân cao lớn anh tuấn, nữ nhân xinh đẹp dịu dàng, rồi rít găt đầu khen ngợi. Hoàng thượng cũng vuốt râu cười không ngừng, đã biết người mai mối làm rất tốt, thành toàn cho một giai thoại.

Chỉ có Quận vương phi mỉm cười lạnh: Trai tài gái sắc đây chẳng qua là bề ngoài xứng đôi thôi, đến bây giờ còn chưa viên phòng đấy.

Tâm trạng Hoàng thượng tốt, đương nhiên sẽ không keo kiệt miệng vàng lời ngọc quý giá: "A Lăng không tệ, trầm nghe tiểu cửu gia của ngươi nói, hồi kinh không lâu đã phá hai vụ đại án, đợi một thời gian nữa, nhất định sẽ thành rường cột có tài."

Chu Lăng vội vàng tạ ơn: "Tạ ơn Thánh thượng, thuở nhỏ thần tập văn luyện võ, chính là để đền đáp nước nhà. Hôm nay thần trưởng thành, đương nhiên phải mang hết khả năng, dốc sức vì hoàng thượng."

"Tốt." Hoàng thượng cười to: "Sau khi A Lăng thành thân quả nhiên đã trưởng thành hơn rồi, điểm này ngươi rất giống với tiểu cửu gia. Thái bình thịnh thế, trầm lo lắng nhất chính là người trẻ tuổi các ngươi sa vào hưởng lạc, không biết tiến thủ. Hôm nay nhìn thấy các ngươi có bản lĩnh, vui lòng ra sức vì nước trẫm đã an tâm rồi. Người đâu, ban thưởng cho phu thê Chu Lăng một đôi ngọc Như Ý, tỏ ý khen ngợi."

Tiểu phu thê vội vàng vui mừng tạ ơn, nhưng không nhìn thấy trong mắt Quận vương phi chợt lóe lên sự ghen ghét.

Ngự thiện làm tinh tế tỉ mỉ, mỗi một món ăn đều có ngụ ý tốt đẹp, Tĩnh Thục nhìn thấy quá bất mắt, nên thật sự không dám động đũa, bởi vì có một số món ăn hoàn toàn không nhìn ra là làm từ nguyên liệu gì. Chỉ đành cúi đầu ăn chén bánh chèo trước mặt mình, chợt phát hiện có thêm vật gì đó tương đối lớn. Quay đầu nhìn 'kẻ khời xương', y cười không nói, đang vui vẻ nhìn nàng.

Tĩnh Thục nhỏ giọng nói: "Ta đủ ăn rồi."

Chu Lăng cười chớp mắt với nàng: "Ăn đi, một lát nàng sẽ biết."

Trên đại điện, mặt mây đưa tình như vậy, cho dù là núp ở phía sau nhóm người Diên Quận vương, Tĩnh Thục cũng cảm thấy áp lực rất lớn. Không nhìn Chu Lăng nữa, cúi đầu tập trung ăn bánh chèo của mình, rồi xấu hổ ăn cái y đưa.

"Bẩm Thái hậu, vạn tuế gia ăn được bánh chèo phúc thọ." Cung nữ đứng sau lưng hoàng thượng uốn gối hỏi bẩm.

"Tốt tốt, quả nhiên hoàng nhi có phúc nhất." Thái hậu cười híp mắt.

"Hỏi bẩm Thái hậu, Cửu vương Thiên tuế cũng ăn được bánh chèo phúc thọ." Cung nữ đứng sau lưng phu thê Cửu vương hắng giọng hỏi bẩm.

Thái hậu găt đầu liên tục: "Ừ, tiểu Cửu cũng là người có phúc."

Mọi người vô cùng ăn ý chúc mừng một phen, Thái hậu cười đến âm áp.

Đây là tiết mục chuẩn bị cho mừng một hàng năm, tuổi Thái hậu lớn, có lúc hơi hồ đồ, nhưng đối với hai đứa con trai ruột thịt này của mình, thương yêu từ đáy lòng cũng bộc lộ rõ ràng. Lúc mừng một ăn bánh chèo, sẽ có ba bánh chèo phúc thọ, bảo cung nữ thị yến cẩn thận nhìn người nào ăn được. Trong đó hai cái tất nhiên sẽ được hoàng thượng và Cửu vương ăn được, những người khác thì phải xem vận khí rồi.

Lần đầu tiên Tĩnh Thục tham gia cung yến mừng một, không biết chuyện này. Lại bị Chu Lăng thấp giọng thúc giục: "Mau ăn đi."

Tĩnh Thục dự cảm cái bánh chèo y cho này không tầm thường, thấp thỏm gấp lên cắn một cái, tràn ngập hương vị, ngọt mềm tron nhẵn, ngẩng đầu nhìn, nhưng là một cái bánh chèo đường đỏ hoa quế nhân hạt vừng đen.

"Thái hậu nương nương, thiếu phu nhân phủ Diên Quận vương ăn được bánh chèo phúc thọ." Cung nữ sau lưng vẫn im lặng đột nhiên lên tiếng, dọa Tĩnh Thục sợ đến mức nửa cái bánh chèo mắc ở cổ họng, suýt nữa thì nghẹn.

Vội vàng nuốt nửa bánh chèo sinh sinh xuống, Tĩnh Thục phát hiện ánh mắt của mọi người đều tập trung vào mình.

"Là hài tử nào có phúc ăn được vậy? Mau tới đây để ai gia nhìn một chút." Thái hậu cười ngoác tay về hướng người của phủ Diên Quận vương.

Nhịp tim Tĩnh Thục đập như trống, cố gắng giữ vững vẻ mặt bình tĩnh, muốn nhờ Chu Lăng giúp đỡ, nhưng không dám lôi kéo phu quân trước mặt mọi người.

"Đi đi, đừng sợ." Chu Lăng thấp giọng khích lệ.

Tĩnh Thục chậm rãi đứng dậy, bước chân ổn định đi lên bậc thang, trước bàn Thái hậu. Mới vừa rồi lúc hai phu thê tạ ơn Thánh thượng, mọi người cũng đã chú ý, nhưng khi đó bên cạnh nàng có y, nên không cảm thấy căng thẳng thế này.

"Bái kiến Thái hậu nương nương, cung kính chúc nương nương phượng thể an khang, phúc thọ lâu dài." Đến gần, Tĩnh Thục quỳ gối hành đại lễ, thỉnh thoảng lại nhắc nhở bản thân ngàn vạn lần không được xảy ra sai lầm.

"Ừ, tốt tốt, ai gia nhìn kỹ xem đây là tiểu nương tử của nhà nào." Thái hậu bảo Tĩnh Thục đến bên cạnh, kéo tay nhỏ bé của nàng quan sát trên dưới: "Tiểu nương tử thật xinh đẹp, sao ai gia lại quên mất rồi? Là tiểu Tuyết của chúng ta trở về sao?"

Nhìn dáng vẻ như vậy, có lẽ Thái hậu lại hồ đồ rồi. Cửu vương phi lặng lẽ chọc chọc Cửu vương, bảo ông nói chuyện, Cửu vương nói: "Mẫu hậu, đây mới là tiểu Tuyết à, là tân nương tử của A Lăng, hoàng huynh tự mình ban hôn, mới vừa rồi phu thê bọn nó có bái tạ thánh ân đấy."

Chỉ cần là Cửu vương nói, Thái hậu sẽ thích nghe, bất kể ông nói gì. Cho dù là đánh rắm, bà cũng cảm thấy cái rắm này của nhi tử cũng thơm hơn so với người khác.

Giờ phút này Cửu vương nói xong, Thái hậu vui vẻ: "À, là tân nương tử của A Lăng à, khó trách ai gia không biết. Được, tân nương tử tốt, dáng vẻ lại xinh, tính cách hòa thuận, có chưa?"

Lão nhân thích nhất là hài tử, lúc Thái hậu hơi ngẩn thì sẽ quên mất lễ nghi, chỉ tùy ý nói chuyện, giờ phút này duỗi tay ra sờ bụng của Tĩnh Thục.

Người ta vẫn còn là một đại cô nương đấy, trước mặt nhiều người như vậy... Khuôn mặt nhỏ nhắn của Tĩnh Thục đỏ bừng, hận không thể tìm một cái lỗ để chui vào, nhưng bà là Thái hậu chí cao vô thượng, cho dù xấu hổ muốn chết, cũng chỉ có thể cúi thấp đầu không dám tránh cũng không dám nói lời nào.

Hoàng hậu cách gần đó, thấy tiểu tức phụ nhà người ta then thùng thành như vậy, có lòng tốt giải vây: "Mẫu hậu, người ta mới thành thân không lâu, sao có thể có nhanh như thế. Đợi đến lễ mừng năm sau, thì có thể ôm hài tử mập mập đến thăm lão nhân gia rồi."

Thái hậu vừa nghe thì càng vui vẻ, sai người lấy một khóa Trường Mệnh từ kim phú quý tới thưởng cho Tĩnh Thục: "Cái này cho ngươi, sang năm ôm một đứa trẻ mập mập tới để ai gia nhìn một chút. Tên tiểu tử thú A Lăng, từ nhỏ da đã dày vô cùng, nếu nó trêu chọc ngươi, ngươi cứ lấy cái này đánh nó, xem nó có dám đánh trả không?"

"Tạ ơn Thái hậu ban thưởng." Tĩnh Thục cẩn thận dập đầu tạ ơn, cầm khóa Trường Mệnh trở về vị trí của mình.

Sau bánh chèo phúc thọ, chính là ca múa giúp vui, tiếng đàn vang lên, nhóm vũ cơ nhảy lên vũ điệu hân hoan trong đại điện.

Tiểu nương tử trở lại vị trí thì đỏ ửng trên mặt đã lan tràn đến cổ. Hôm nay mặc chính là cung trang hồ ngực, Chu Lăng cách gần đó, thậm chí có thể nhìn thấy làn da trước ngực cũng nhuộm màu hồng nhàn nhạt, khiến người ta say mê. Y nhìn nàng cười đắc ý, không biết mình đã sớm phạm vào một sai lầm lớn.

Tĩnh Thục ngượng ngùng không dám phát tác với y trước mặt mọi người, nếu không thật sự muốn đập cái khóa Trường Mệnh này vào mặt y, đã biết đó là bánh chèo đặc biệt, y không ăn thì thôi, sao cứ phải khiến người ta phải đối mặt với tình huống khó xử như vậy.

Cho đến khi bữa tiệc tàn, trở lại phòng ngủ Lan Hinh uyển, Tĩnh Thục vẫn không để ý đến y.

Đặt khóa Trường Mệnh lên quyển《Kinh Thi》, tiểu nương tử ngồi trên ghế phiến muộn.

Chu Lăng nghiêng đầu nhìn sắc mặt của nàng một chút, cười nói: "Nương tử thích đọc《Kinh Thi》, phải biết ‘Đầu ngã dĩ mộc đào, báo chi dĩ quỳnh dao. Phi báo dã’."

Vĩnh dĩ vi hảo dã' [1]! Ta cho nương tử một cái bánh chèo đường, nương tử sẽ báo đáp vì phu cái gì đây?"

[1] Đầu ngã dĩ mộc đào. Báo chi dĩ quỳnh dao. Phi báo dã, Vĩnh dĩ vi hảo dã (thơ Khổng tử): Người quảng sang tặng ta trái mộc đào (trái nhỏ hơn trái mộc qua, chua và chất). Thì ta đáp lại bằng món ngọc dao đẹp đẽ. Chẳng phải là để báo đáp, Mà là để giao hảo với nhau lâu dài vậy. (Nguồn: <https://www.thivien.net>)

Tĩnh Thục quét mắt một vòng nhìn khóa Trường Mệnh mà Thái hậu ban thưởng, còn có thể báo đáp cái gì? Đây xem như phải phụng ý chỉ viên phòng sinh con rồi.

Chu Lăng thấy nàng nhìn khóa Trường Mệnh không nói lời nào, đoán được suy nghĩ trong lòng nàng, nghĩ rằng tiểu nương tử đang xấu hổ, đi tới nhẹ nhàng ôm lấy nàng: "Ta tặng nàng một cái bánh chèo đường, nàng trả ta một nhi tử mập mập được không? Hôm nay mừng một, vừa lúc thích hợp viên phòng."

Thật ra thì Chu Lăng vốn cũng không tính hôm nay viên phòng, bởi vì sáng sớm ngày mai phải đi nha môn trấn giữ, mấy ngày này từ mừng một đến 15 là quan trọng nhất. Y tự hiểu rõ nặng nhẹ, trước tiên làm xong hết việc, mới có tương lai. Viên phòng có thể đợi sau 15, kết hợp với mấy ngày nghỉ, ở nhà sung sướng hưởng thụ nhụy ngọc ôn hương.

Tĩnh Thục đang giận, bĩu môi nhỏ nhắn không để ý đến y. Mặc kệ y nói gì, cũng không đáp lời. Thẳng đến buổi tối nghỉ ngơi, cũng không nói với y một câu, cũng không thêm liếc mắt nhìn y một cái.

Buổi tối ngủ, nàng quay mặt vào bên trong, không nhúc nhích. Tay y dọc theo thắt lưng trượt vào trung y, nhẹ lướt trên làn da nhẵn mịn, nàng cũng không nhúc nhích.

Chu Lăng cảm thấy không có ý nghĩa, nên ngừng tay, xoay người đưa lưng về phía nàng.

Xem ra tiểu nương tử thật sự tức giận, biết da mặt nàng mỏng, nhưng không ngờ năng lực chịu đựng kém như vậy, xem ra phải nghĩ biện pháp rồi.

Bạn đang đọc truyện *Thục Nữ Dụ Phu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 25: Dụ phu kế thứ mười tám

Editor: Gà - LQĐ

Suốt đêm không nói gì.

Sáng sớm mừng hai, mặt Chu Lăng trắng như nước, không nói một lời, chỉ yên lặng mặc y quan, rồi ra nha môn làm việc.

"Không ăn cơm sao?" Tĩnh Thục nhẹ nhàng hỏi. Qua một đêm, cơn tức của nàng đã tiêu tan, thật ra thì suy nghĩ một chút vẫn do mình không đúng, y cho mình cái bánh chèo trân quý như vậy, là xuất phát từ ý tốt, mặc dù khi gặp Thái hậu thì có hơi lúng túng, nhưng đó cũng là điều y không ngờ tới.

Đuôi lông mày Chu Lăng khẽ giật, nhìn nàng một cái rồi cúi đầu rũ mắt xuống, mím môi, khẽ giọng nói: "Hôm qua cho nàng bánh chèo đó, xem như là lỗi của ta vậy."

Dứt lời, xoay người rồi đi.

Thành hôn một tháng, có lúc y nóng nảy, có lúc vui vẻ, nhưng chưa bao giờ có vẻ mặt như thế, rất bi thương.

Tĩnh Thục vội hô lên: "Phu quân, ta..."

Bước chân y không dừng, ra khỏi cửa phòng ngủ mới cô đơn nói: "Nửa tháng nay ta sẽ ở nha môn canh giữ, không trở về đâu."

Tĩnh Thục đuổi tới phòng khách, nhưng không thể kéo y cầu xin y trở lại: "Vậy... vậy 15 chàng có về không? Ta muốn đi xem Tết Nguyên Tiêu ở Kinh thành."

Nàng thấp thỏm nhìn bóng lưng cao lớn phía trước, thấy bước chân y dừng một chút, trong lòng bỗng dưng vui mừng.

"Ừ." Y nhẹ nhàng lên tiếng, xoay người cúi đầu nhìn cơ thể nhỏ nhắn của nàng, mặt mày như vẽ, vừa nghĩ tới nửa tháng sẽ không thể gặp được tiểu nương tử, người còn chưa đi, không ngờ trong lòng đã sinh ra rất nhiều nỗi nhớ. Y vươn đôi cánh tay rắn rỏi ôm nàng vào lòng, cúi đầu hôn môi nàng.

Tĩnh Thục chợt yên tâm, lần trước y hôn nàng kịch liệt như vậy, như muốn ăn luôn nàng vậy, khiến nàng mỗi lần nhớ tới đều đỏ mặt tai nóng. Vì vậy nàng nhắm mắt lại, ngoan ngoãn cho y hôn, chỉ cần y có thể hồi tâm chuyển ý là tốt rồi. Nhưng y không có, y chỉ nhẹ nhàng chạm vào môi nàng, tựa như nếu chạm nhiều nàng sẽ không vui, như chuồn chuồn lướt nước, rồi rồi đi không quay đầu lại.

Tĩnh Thục bật khóc...

Y thật sự rất thương tâm chẳng, không dám dùng sức hôn nàng. Vốn đang tốt mà, sao lại biến thành như vậy? Cũng oán bản thân lòng dạ hẹp hòi.

Nếu không phải vì thương yêu nàng, hôm qua sao y có thể tặng cho nàng cái bánh chèo mà mọi người đều mong đợi kia chứ? Nếu không phải vì trong lòng có nàng, sao y sẽ đùa giỡn bảo nàng đáp lại bằng một nụ hôn từ mập mạp đây?

Tĩnh Thục càng nghĩ càng cảm giác bản thân sai rồi, nhưng không thể đến nha môn kéo y trở về, chỉ có thể ngoan ngoãn chờ đến đêm 15 tháng Giêng kia. Chờ y trở lại, nhất định sẽ làm món y thích ăn nhất, dụ y vui vẻ, y muốn thế nào cũng sẽ theo y, sờ cũng cho, hôn cũng tốt, viên phòng cũng được luôn, Thái Mặc nói nam nhân hưởng qua tư vị kia sẽ không thể rời nhà được nữa.

Mỗi ngày trong đầu Tĩnh Thục đều nhớ y, trừ thân thích trong nhà tới, không thể không lên phòng trên hầu hạ ra, những lúc khác đều ở trong phòng ngủ may xiêm y cho y. Đêm dài đằng đẵng, mặc dù có Địa Long, nhưng y không ở nhà, trong chăn cảm giác vô cùng lạnh, ngày đêm nàng càng không ngừng xe chỉ luôn kim, đến ngày thứ năm hôm đó, đã làm xong hai kiện áo bào.

"Thái Mặc, Tổ Tiên, nghe nói ngày mai là ngày chùa Tây khai môn, năm ngoái ta đã nguyện, ngày mai nên đi lễ tạ thần." Tĩnh Thục nhẹ nói.

Tổ Tiên thành thật: "Được, vậy em sẽ sắp xếp đồ đạc, ngày mai sẽ theo tiểu thư lên núi."

Thái Mặc thấy Tịnh Thực ôm y phục mới của Chu Lăng không buông tay, chợt nghĩ tới điều gì: "Mấy ngày nay Tam gia không về nhà, không bằng ngày mai thuận đường đến nha môn đưa cho người mấy bộ y phục đi."

Tịnh Thực cúi đầu xuống mỉm cười nói: "Ừ, ngày lạnh như thế, chàng cũng không còn y phục để thay, nên đưa vài bộ vậy."

Hai nha hoàn nhìn nhau cười, mở tủ treo y phục ra, giúp Tịnh Thực thu dọn một bao y phục lớn.

Sáng mừng sáu tháng chạp, Chu Lăng, Tống Chấn Cương và đám người La Thanh đang thương thảo nên lòng bắt tên tội phạm đã trốn thoát trong vụ trộm tháp Lưu Ly như thế nào. Chu Lăng chỉ vào bản đồ canh phòng trong Kinh thành trên bàn nói: "Nếu hiện tại chúng ta có thể khẳng định người này đang ở Kinh thành, vậy có thể phân tích mục đích của gã, nhất định gã không cam lòng, còn muốn làm thêm một vụ lớn nữa. Như vậy mục tiêu phòng thủ quan trọng của chúng ta phải ở xung quanh hoàng cung, còn có ba vương phủ lớn."

Mọi người ríu rít gật đầu, Tống Chấn Cương nhanh mồm nhanh miệng, nói: "A Lăng, đệ là hoàng thân quốc thích, vào cung hỏi thăm tin tức cũng thuận tiện hơn so với bọn ta nhiều, đệ dẫn người đi thủ hộ xung quanh hoàng cung đi, cứ cứ của La Thanh là Trương sư [1] của phủ Cửu vương, đệ La Thanh dẫn người bảo vệ ba vương phủ lớn, ta dẫn theo một nhóm người tuần tra ở kinh thành, đệ cảm thấy thế nào?"

[1] Trương sư: chức quan quân sự phụ trách khu vực ở phía Tây.

Chu Lăng gật đầu: "Được, cứ quyết định vậy đi."

Chữ Bình thấy bọn họ thương nghị xong, vội vàng tiến tới bên tai Chu Lăng thấp giọng nói: "Tam gia, phu nhân đưa xiêm áo tới cho người."

Chu Lăng sững sốt, nhấc mông muốn đứng dậy, rồi lại chậm rãi ngồi xuống, ho khan một tiếng nói: "Bà nương để xuống rồi trở về đi, người đi lấy vào là được."

Bọn bộ khoái nghe nói tân hôn tiểu nương tử của chủ bộ tới, trong mắt từng người một toát ra tia sáng, hận không thể vội vàng chạy trốn ra ngoài xem thử, tâm trạng còn kích động hơn so với Chu Lăng.

Chữ Bình xoa tay, cười hi hi nói: "Đừng nói với ta, Tam gia, phu nhân nhất định rất nhớ người, mới..."

Mọi người cũng không nhin nổi nữa, ríu rít huyết sáo, cười âm lên, đẩy y ra ngoài. Chu Lăng ôm ờ từ trong nhà ra ngoài, cúi đầu dùng sức điều chỉnh khoe môi đang nhếch lên, mới trung ra vẻ mặt cao ngạo lạnh lùng đi ra công nha môn.

Thật ra thì trong lòng y đã rất hồi hộp, quả nhiên đoán trúng rồi, chỉ cần mình giả vờ uất ức một chút, vắng vẻ nàng, nàng sẽ đuổi tới. Nửa tháng nay không trở về nhà, tiểu nương tử nhất định rất nóng ruột nóng gan, ngày nhớ đêm mong rồi. Tết Nguyên Tiêu đưa nàng đi xem hoa đăng một chút, mua cho nàng vài món quà nhỏ, bảo đảm sẽ ổn thỏa mà bắt nàng lại.

Nghĩ đến đã nhin hơn mười ngày, nhưng có thể cùng tiểu nương tử đáng yêu điên loạn đảo phượng, cho dù nàng có không chịu nổi, có đau đớn, nhất định cũng không dám đẩy ra. Nhớ nhớ mười mấy ngày nay không phải là giả, đến lúc đó y sẽ càng thêm cứng rắn mãnh liệt, nàng thì càng nhu tình như nước, suy nghĩ một chút đã cảm thấy trên người bốc cháy.

Trong lòng Chu Lăng vui mừng, không tự chủ được bước nhanh hơn, ra cổng, chỉ thấy trong góc phía sau sư tử bằng đá có xe ngựa của phủ Quận vương đang đỗ. Nàng đứng ở ngoài xe, mặc một chiếc váy hoa sen màu đỏ tươi, khoác một chiếc áo da chồn ngắn, bên ngoài trùm áo choàng da cừu màu trắng điểm tuyết vài nét đỏ thắm, bởi vì sợ lạnh, trên đầu còn đội mũ áo choàng, lộ ra gương mặt thanh tú với đôi mắt đen to tròn long lanh rực rỡ, trên mặt không hề có nửa điểm son phấn, làn da vô cùng mịn màng, khỏe mỗi toát ra nụ cười thần nhiên, dưới chân mang một đôi giày Thục bằng gấm được thêu hoa màu đỏ tươi làm nổi bật lên vẻ cao nhã linh động.

Nhìn thấy trượng phu, nàng mỉm cười, bước lên trước hai bước: "Hôm nay ta muốn đi chùa Tây tạ lễ, thuận tiện mang cho chàng hai bộ y phục. Hôm đó chàng đi gấp, cũng chưa thu dọn đồ đạc, mấy ngày nay cũng nên thay y phục rồi."

"Thuận tiện à..." Chu Lăng lạnh mặt nhàn nhạt nhìn lướt qua nàng.

Thái Mặc ở một bên thật vội vàng muốn thọt phu nhân, ở nhà rõ ràng đã nghĩ xong xuôi rồi, sao lúc gặp mặt lại không dám nói ra vậy?

Tịnh Thực thấy y không vui, vội vàng bổ sung: "Đây là do mấy ngày nay ta ngày đêm đẩy nhanh tốc độ làm được, tối hôm qua mới làm xong, chàng thử một chút xem có hợp hay không, nếu không được, ta sẽ làm cái mới cho chàng."

Nói như vậy rõ ràng rồi nhỉ? Tối hôm qua mới làm xong, hôm nay đã tặng cho chàng, chàng còn muốn ta phải thế nào?

Trong lòng Chu Lăng đắc ý... Nhưng không thể biểu hiện ra, nếu không thì sẽ kiếm cớ ba năm thiếu một giờ. Chỉ có thể để nàng sốt ruột, mặc dù rất không nỡ, nhưng vì Tết Nguyên Tiêu kịch liệt, chỉ có thể để hôm nay thê lương một chút.

Tịnh Thực lấy bọc y phục từ tay Tổ Tiên đưa cho y, Chu Lăng vẫn duy trì tư thế đứng chấp tay lạnh lùng, chỉ nghiêng đầu nhìn Chữ Bình một chút. Chữ Bình cắn răng nhìn hai phu thê bọn họ, chỉ đành phải nhắm mắt nhận lấy.

Quả nhiên, phu nhân đã không vui rồi, gương mặt nhỏ nhắn ửng hồng vì lạnh rũ xuống, mắt to chớp chớp, lông mi thật dài lấp lánh, lã chã sắp khóc. "Ta đi đây, chẳng bảo trọng."

Tĩnh Thực uất ức cắn môi, di chuyển lên xe ngựa, lúc chui vào cửa xe, quay đầu lại nhìn y một cái. Ánh mắt chứa trăn trở cảm xúc ngổn ngang, có nhớ, có tủi, không nở, như ngọn lửa cháy bùng, nóng đến Chu Lăng giật mình trong lòng. Sau khi nàng vào xe, không tự chủ được đi theo hai bước.

Bọn nha dịch núp ở cửa ngõ dáo dác, thấy phu nhân lên xe, mới dám xuất hiện: "Phu nhân đừng đi mà, chủ bộ đại nhân có rất nhiều lời muốn nói với người đó."

"Đúng vậy, phu nhân, đại nhân nhớ người lắm."

Tĩnh Thực không chịu nổi loại trêu chọc này nhất, thúc giục phu xe đi nhanh.

Chu Lăng quay đầu lại lạnh lùng nhìn lướt qua: "Không có việc gì làm à?"

Mọi người lập tức giải tán, rồi thấp giọng nghị luận phu nhân thật xinh đẹp, quả là một đôi bích nhân trai tài gái sắc.

Tĩnh Thực nghe được đôi câu vài lời của bọn họ, nhưng không hề cảm thấy vui mừng, khép chặt áo choàng, chỉ cảm thấy lạnh.

Thái Mặc đau lòng nhìn phu nhân, lại vén màn xe quay đầu nhìn một chút, chợt vui vẻ nói: "Phu nhân mau nhìn đi, xem Tam gia đang làm gì kia."

"Không muốn nhìn." Tĩnh Thực yếu ớt đáp một câu, lại bị Thái Mặc kéo đến bên cửa sổ xe, để nàng nhìn ra bên ngoài.

Tĩnh Thực lặng lẽ cười, tất cả mây đen trong lòng lập tức tiêu tán. Nàng nhìn thấy, phu quân lạnh lùng cao ngạo đứng ở cổng nha môn, ôm thật chặt bao y phục mới vừa rồi còn trên tay Chử Bình, như ôm lấy cả trời âm áp. Y nhếch môi cười nhìn theo hướng xe ngựa, lộ ra hàm răng trắng. Khuôn mặt hạnh phúc và mong đợi, đáng về ngủ ngon.

"Thật là, tên lừa gạt." Rõ ràng rất thích, vừa rồi còn không chịu đưa tay nhận.

Chu Lăng đưa mắt nhìn xe ngựa đi xa, cho đến khi chuyển qua con đường khác, biến mất không thấy nữa, mới trở về. Thay trường bào trên người ra, từ trong bao y phục lấy ra một chiếc áo dài màu thiên thanh mặc lên người, không lớn không nhỏ, không mập không gầy, vừa vặn. Không biết nàng đo lúc nào, chẳng lẽ buổi tối ở trong chốn sỡ y rồi sao?

Chu Lăng ra khỏi cửa phòng, vừa lúc gặp Tổng Chấn Cương, lão Tổng nhìn thấy y đổi áo bào, cười ha ha: "Đệ muội mới vừa cho đệ đã mặc vào ngay, rõ ràng thích không chịu nổi, vừa rồi còn cố ý lạnh nhạt người ta làm gì."

Chu Lăng cười không đáp, hỏi: "Tổng đại ca tìm ta có việc?"

"Ừ, chúng ta đi sắp xếp binh lực các nơi." Tổng Chấn Cương đáp.

Hai người tới phòng nghị sự, theo danh sách chia bộ khoái nha dịch ra làm ba ban, ba phần nhân mã do Chu Lăng dẫn ra bên ngoài hoàng cung tuần tra, ba phần nhân mã do La Thanh dẫn đội, đến các vương phủ tuần tra, còn lại bốn phần nhân mã theo Tổng Chấn Cương, tuần tra các nơi còn lại.

Chu Lăng điểm danh đủ thủ hạ, dẫn đội đến phụ cận hướng bắc Hoàng cung, mới vừa an bài xong trạm gác thì thấy một bộ khoái nhanh chóng chạy tới. "Đại nhân, chủ bộ đại nhân, Tổng Huyện ủy lệnh cho ta tới báo tin, phát hiện phi tặc chạy trốn theo hướng tây Kinh thành rồi."

Phía tây? Chu Lăng ngưng mi nghĩ, nhà có địa vị cao quý đều ở hướng đông, hoàng cung ở hướng bắc, hướng nam là nơi thương nhân tụ tập, phía tây trừ một số xưởng nhỏ, thợ thủ công ra, hình như không có gì đáng giá để tên đạo tặc động thủ cả. Nghĩ đến ở ngoài thành, chỉ có một vài lăng tẩm, chẳng lẽ gã muốn đào mộ. Còn có tự miếu...

Tự miếu?

Đột nhiên, một dự cảm bất an ập tới, Tĩnh Thực đi chùa Tây... Hay nói cách khác tên phi tặc này không phải đi trộm đạo, mà là muốn trả thù!

Bạn đang đọc truyện *Thục Nữ Dụ Phu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.